

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 13 1-16 ŞUBAT 1998 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

Tabela Sendikacılığına Geçit Vermeyeceğiz!

✓ Yıllardır grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelesi veren kamu emekçilerinin sesini kısmak, cendere altına almak amacıyla ANASOL-D Hükümeti tarafından piyasaya sürülmeye çalışılan "grevsiz-toplu sözleşmesiz" sendika yasa tasarısı onbinlerce kamu emekçisi, işçiler, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri tarafından Ankara Kızılay Meydanı'nda düzenlenen mitingle protesto edildi.

✓ 24 Ocak Pazar günü Ankara Kızılay Meydanı'nı sloganlarıyla inleyen kamu emekçileri Hipodrom'da toplanmaya başladılar. Düzenli kortejler oluşturarak yürüyüşe geçen emekçiler, Sıhhiye Köprüsü ve Zafer Çarşısı güzergahını takip ederek 3 saatlik yürüyüşün sonunda Kızılay Meydanı'na girdiler.

● Sayfa 4'de

KARANLIĞI ÖLÜMSÜZLEŞEREK AYDINLATANLAR YÇKM'DE ANILDILAR

● Sayfa 10'da

"VATANSEVER" KATİLLER DIŞARIYA SALINIYOR

Gazi katliamının sorumlusu katil polislerin "yılmaz" savunucusu İlhami Yelekcı son duruşmada mahkeme heyetine sunduğu müdafiasında katliamı onaylayarak, "şerefli" Türk polisinin görev verildiği takdirde aynı işlemi büyük bir özveriyle tekrarlayacağını utanmadan kamuoyuna açıklıyor. Ama, zavallı insan müsvetesi ne yapsın, efendileri söylüyor, o tekrar ediyor. Söyleyene değil söyletene bakmak lazım. Bir dolu it ve uğursuzun yönettiği bir ülkede, devlet görevlisi katillerin savunucuları da ancak bu kadar konuşur.

● Sayfa 7'de

● MGK'nın "balans ayarıyla" RP şimdilik kapatıldı

Sayfa 3

● Fırtına zamanlarında; ancak kendi köklerine sıkıca tutunanlar ayakta kalabilir ve kazana bilirler

Sayfa 14-15

● Devletin polis-sivil faşist terörüne karşı; devrimci zor meşrudur

Sayfa 16-17

YAZIM TARZIMIZ ÖZLÜ AMA DERİNLİKLİ OLMALIDIR

Bizde, sekiz ayaklı yazım tarzı olmadığına göre, basmakalıp yazım tarzının nasıl nüksettiğini ve kendisini nasıl gösterdiğini analiz etmek zorundayız. Ki, basmakalıp yazım tarzı, kendisini epeyce göstermektedir.

"B izimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde" diye başlayıp, "Demokratik Halk

Devrimi'nde ve bunun yolu olan Halk Savaşında ısrar etmeliyiz" şeklinde biten yazılar, basmakalıp yazım tarzının en kaba biçimidir. Bu biçimi kullanan arkadaşlar, bu cümleleri ne kadar fazla kullanırsa, o kadar fazla Maoist olduklarını zann ediyorlar. En gerici kesimler içerisinde küçük bir kıvılcım görse, onu oya gibi işleyip ileriye taşımaktan, alabildiğine klişe bir tarzda Halk Savaşı yolunu gösteriyorlar. Ve hatta, bu gibi durumlarda, öncelikle hak alma mücadelesini göstermeye çalışan yazıları okudukları zaman, içinde Halk Savaşı kelimesi geçmiyorsa, yazının anti-Maoist olabileceği noktasında kuşulanıyorlar. Bu yazım tarzının diğer bir özelliği ise, ajitasyon yapma adına, ne kadar kuru-sık ve ateşli (!) laf varsa peşpeşe sıralanmasıdır. Kendileri her benzinlikte gaz alma ya ihtiyaç duydukları için, başkalarının da gaz vermeyi görev biliyorlar. Oysa bu durum, aksi kufupla olumsuz tepkinin gelişmesinden başka bir işe yaramıyor. Dar ve dogmatik olan bu tarzdan sıyrılmanın tek yolu, kendi dar çevremizden sıyrılıp, geniş emekçi kesimlerinin içine girmek, onları incelemek ve anlamaya çalışmaktır. İkincisi, yeniden Lenin'i okuyarak ajitasyon ve propagandanın kuru-sık laf etmek olmadığını anlamaya çalışmaktır.

Fakat basmakalıp yazım tarzının tek şekli bu değildir. Bazı arkadaşlar, basmakalıplığı eleştirelim dediklerinde hemen bu tarzı eleştiriyorlar. Oysa böyle bir eleştiri yöntemi ise, eleştirideki basmakalıplıktır. Çünkü basmakalıplığı kaba bir biçimde sırtan bu tarzı eleştirmek kolaydır. Fakat bu, basmakalıplığın tek bir şeklini görmektedir. Subjektivizmdir.

Basmakalıp yazım tarzının sıkça görüldüğü ve ince bir tarzda nükse eden bu biçimi, tonlarca lafın bir araya sıralanıp metrelerce yazı yazılmasıdır. Bu yazım tarzını kullanan arkadaşlar, Mao Zedung'un "Romanı hikayeleştirilim, hikayeyi romanlaştırmayalım" sözünden bihaberdirler. Kendi içinde, kendisini tekrar eden bu yazım tarzı, okuyucuya sıkıntı vermektense başka bir işe yaramaz. Hiç bir sıkıntı duymadan bu yazım tarzını kullanan bu arkadaşlar, ya kendi yazılarını ikinci bir kez okumuyorlardır ya da ayranın karşısına geçip "ne kadarda uzun yazı yazdım" diyerek böbürleniyorlardır. Kısa, net ve özlü ifadeler kullanmak varken, bir sözü dolandırarak anlatmak, kişinin elini kafasının üzerinden açıtarak kulaklarını tutmasına benzer.

Bu yazım tarzını kullanan arkadaşların öncelikle şunu anlamaları gerekir: **Birincisi:** kitleler meseleleri anlamayacak kadar ahmak değildir. **İkincisi:** daldan dala atlayarak bir konuyu anlatmak, esasında dağınık bir kafanın ürünüdür. **Üçüncüsü:** her şeyi bir anda anlatmak gibi bir zorunluluğumuz yoktur. Böylesi bir yazımcılıkta, kendisini sadece kitlelerin öğretmeni olarak görme ve "ben, her şeyi ama her şeyi yazdığım yazılar ile kitlelere öğreteceğim" mantığı vardır. Ayrıca yazıya edebi bir tarz verme güdüsüyle

süsleme kaygısı taşıyan bu yazılarda, yoğun bir şekilde kelime enfasyonunun yaratıldığı da göze batmaktadır. Bu tarzı düzeltmenin de en iyi yolu emekçi kitlelerde kaynaşmaktır. Bu kaynaşma süresince de, özellikle küçük burjuvazinin "her şeyin en iyisini ben bilirim, her şeyden ben anlarım" mantığının üzerine gitmek gerekir.

Birde duygusal yoğunluklu ve "romantik" ağırlıklı yazılar vardır. Bunlar, daha çok şehit ve gerilla anlatımlarında kendisini göstermektedir. Elbette duygusallığa ve romantizme karşı değiliz. Fakat bu, şapır şapır duygusallığa ve gereksiz romantizme bürünüyorsa anlamsızdır. Devrimciliğin kendine özgü bir duygusallığı ve romantizmi zaten vardır. Ve bu, o yaşantı anlatılırken kendisini hissettirir. Örneğin bir çatışmanın içerisinde heyecan, korku, kin, sevecenlik, paylaşım ve doyum zaten vardır. O halde yazımlarımızda fazladan bir duygusallığa girmenin pek anlamı yoktur. Bu yazım tarzını kullanan arkadaşlar, okura tam olarak ne vereceklerini bilmemektedirler. Yaşadıkları savaş gerçeğinden dahi uzaklaşıyorlar. Onlar, gerilla savaşının zorluklarını ve bu zorluklara rağmen tadına varılan güzelliklerini anlatmaktansa, "dağın tepesine şapka gibi oturmuş kar" anlatıyorlar. Bu tür yazım tarzını kullananları, Cüneyt Kahraman'ın dediği gibi "romantik" olarak adlandırmakta hiç bir sakınca yoktur. Bu "romantikler" o kadar ileri giderler ki, kendi "romantizm"leri içerisinde boğulurlar. Geçmişte, "Yüksek Dağların Ardında Kaybolan Güneş" diye bir yazı vardı. O kadar çok derinliğine bir "romantizme" kapılmış ki, yazının bir türü sonu gelmedi. Üstelik yazıya öyle bir isim seçilmiş ki, resmen karamsarlık kokuyor. Bu tür

yazım tarzından kurtulmanın en birinci yolu "yaşamın her alanında, düşman ile arandaki çizgiyi netleştirmek, şiarını bayrak edinmektir. Yaşamın savaş gerçekliğini bilince çıkartıp, bedenlen içinde yer aldığımız savaşın içinde bilincimizle de yer almalıyız. Özellikle işçi, köylü ve gerilla kitleleriyle bütünleşmeliyiz.

Tali biçimde görülen bir yanlış eğilim ise, yazım tarzımızda entellizme eğilim göstermemizdir. Kimi arkadaşlar Ahmet Altan varı yazıların etkisine öyle giriyorlar ki, aynı tarzı, devrimci edebiyat içine taşıyorlar. Bu yazım tarzından sıyrılıp kendi özgün yani devrimci tarzımızı oturtabilmenin en iyi yolu, Ahmet Altan gibilerini iyi analiz etmekten geçer.

Basmakalıp yazım tarzı, bizleri kitleler ile kaynaştıran ve kitleleri ileri taşıyan bir tarz değildir. Aksine, zamanla kitleler ile aramızı açan ve kitlelerde bizlere karşı bir önyargı oluşturan yöntemdir. Dolayısıyla yaşamımızın her alanında basmakalıplıktan sıyrılmak bir zaruriyettir. Kitleler sade ve özeldir. Halk edebiyatı ve halk deyişleri buna örnektir.

Neden bir öğrenci divan edebiyatını değil de halk edebiyatını sever. Ya da köylüler neden "sanat müziki" denilen müziği değil de halk türkülerini sever. Çünkü bunlar, halkın seviyesinde konuşan ama onların bir adım ilerisinde olan özlü fakat derinlikli ifadelerdir.

Bizler de yazım tarzımızda, hatta genel tarzımızda halkın seviyesini yakalamak ama onların ilerisinde olmak zorundayız. Özlü fakat derinlikli olmalıyız. Dolayısıyla yaşamın her alanında basmakalıplığa ve kendisini "yeni" gibi gösteren basmakalıplığa karşı çıkmalıyız ●

Halil Demir

HEP BİRLİKTE KARDELEN ÇİÇEKLERİYLE UMUDA MERHABA GECESİNE KATIL!

PROGRAM

Yılmaz Çelik, Nazım Tunca, Haydar Güray, Grup Yakamoz, Fatma Koyuncu, Dilber Korkmaz, Tiyatro, Film

Tarih : 15.02.1998
Saat : 14:00
Yer : Bürgerhaus Mannheim/Neckarstadt
Lutherstraße 15-17
Giriş : 20 DM
Düzenleyen : INTERNATIONALER
JUGENDUND KULTURVEREIN

GAZETEMİZE SAHİP ÇIK ABONE OL-ABONE BUL

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	1.800.000	48 DM
1 YILLIK	3.600.000	96 DM

YURTIÇİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaş,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 0097010/3

YURTDİŞİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaş,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 3002281/4
Türkiye İş Bankası Cağaloğlu Şubesi: 3170940

Adı/Soyadı :
Adresi :
Tel :
☐ 6 aylık abone bedelini hesabınıza yatırdım
☐ 1 yıllık abone bedelini hesabınıza yatırdım

MGK'nın "balans ayarıyla" RP şimdilik kapatıldı!

MGK'nın 28 Şubat 1997 tarihli toplantısındaki startla, Refah Partisi hakkında kesinleşmiş olan hüküm gereği, Anayasa Mahkemesi kararını verdi. Refah Partisi kapatıldı. Ezilenlerin başkaldırısını "siyasal islam"la kontrole alma çerçevesinde Refah-Yol Hükümeti'ne vize verende yine aynı konumdu. "İlmli-siyasi islam" ABD patentli bir projeydi. Komünizme karşı mücadele stratejisinin bir parçası olarak uygulanan "denetimli, ilmi islam" paketine ABD'nin direktifi doğrultusunda "Milli Güvenlik Kurulu" (MGK) yeşil ışık yakmıştı. 12 Eylül buna somut bir örnektir. Kemalist faşist diktatörlük eskiden de yaptığı gibi devrime karşı islam bayrağı altında doğuşuyordu. Zorunlu din dersleri, imam hatiplerin yaygınlaştırılması gibi uygulamalar herkesin malumudur.

Halkımızın mücadelesini bastır-
mak için hükümet yaptıkları Refah Partisi, faşist diktatörlüğün bilinen geleneksel yapısını ekonomik-siyasi alanda zorlayınca Kemalist patron-ağalar ayağa kalktılar. Kürt ulusal hareketine karşı Hizbullah'ı kullananlar sanki kendileri değilmiş gibi, laiklik veyhlesi kopardılar. İçin özü, hakim sınıflar arasındaki çatışmadır. Devletin mayası, harcı yani esas direği Kemalistlerdir. Kombas-san, İhlas Holding gibi mevzilerle rantta önemli bir pay alma durumuna gelmiş ve buna uygun siyasi yer edinmeye ataga geçmiş Refah Partisi'ni neden dizginlemek zorunda oldukları kolaylıkla anlaşılabilir. Devletin resmi ideolojisi de, sahipleride Kemalistlerdir. Halkımıza karşı tam bir ortaklık içinde oldukları diğer hakim sınıf güçleriyle de gerici çıkarları temelinde dışıtmaktadırlar. Bu özü çarpıtmak için, devletçi ve neo-liberal "sol"cular gayretkes bir çaba içerisinde. Devletçi solcular, "la-isizim bayrağı, demokratik devrim cüreti" diyerek, orduyu yere-göğe sığdıramıyorlar. Genel Kurmay'ın bir dairesi olarak çalışan bu güçler, "Cumhuriyet kanunlarının uygulanması" işi ile meşgul. Bu kanunları biliyorlar. Söz konusu kanunlar, Koçgiri-Paludersim örneklerinden bildiğimiz Kürt ulusuna dayatılan katliamdır. Komünistlerin tevkifat ve avr kampanyasıdır. Nusaybin tren raylarına emekçilerin kanını akıtma operasyonudur.

Ya Neo-Liberal sol ? Onlarda Refah Partisi'nin avukatlığına soyunmuş. Demokrasi söylemi ile gerici-şeriatçı egemenlerin mağduriyetine ağıyorlar. Dünya görüşleri emperyalistçel. Emperyalistlerin sözde "insan hakları", "demokrasi" bayrağını yükseltiyorlar. Emperyalizmden kopuk ele alınması mümkün olmayan faşizme karşı, emperyalist bayrakla sözde mücadele yürütmektedirler. Emperyalist ihlal demokrasi oyuncularına da, devletçi sözde solculara da komünistler başından itibaren açık tutum almışlardır. Ordunun IP'ine bağlanmış Küçük'lu IP'lerinde, emperyalistlerden merhamet dileyen ÖDP'liler de desifre etmişlerdir. Hakim sınıfların 1.-2., laik anti-laik saflaşmalarına göre konumlananların siyaset tarzında halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden kopuş ifade edilmektedir. Devrimin bağımsız mantığı, hakim sınıflar arası çatışmada taraf olma

endekslisi siyaseti reddeder. Çelişkilerden yararlanmak başka, taraf olmak ise daha başkadır.

"Türk demokrasisi büyük yara aldı. Demokrasiyi parti kapatılır mı" söylemlerine kilitlenmiş burjuva sol, bir yandan sınıflar üstü demokrasi anlayışıyla emperyalizmi aklamakta, diğer yandan "bu demokratliğine yakışmadı" diye Türk devletinin faşist niteliğini maskeleymeye hizmet etmektedirler.

28 Şubat 1997 kararlarıyla Genel Kurmay, Kemalist temelle kavgalı hakim güçleri hizaya getirme, Kemalist restorasyonu her yönlü oturma kararını vermiş, pratiğine girmiştir. Nur Cemaati'nin lideri Fethullah "hoca efendi" ile çatışmasının nedeni de budur. CIA güdümlü Fethullah, bu kararlığı bildiği için uzlaşma siyaseti izliyor. "Okullarımızı devredebiliriz" diyor. Çankaya'da Demirel'e, hükümette Ecevit'e, Mecliste Çetin'e odullar yağdırarak çatışmayı makul sınırlar içinde tutmaya çalışıyor. Çıkarlarını tehdit ettiğinde "kökten dinciliğe" sözde savaş açan emperyalistler, şimdi Refah'çı kesildiler. Refah'ta bancı Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na gidecekmiş Refah. Hakim sınıfların "gavur-müslüman" sorununu değil, genci çıkarları sorunu var. Tutumları bu minvalde belirleniyor. Gelismelerin tekrar tekrar ispatladığı da budur. Refahlı müslüman hükümet döneminde, İsmail'e stratejik ittifak anlaşmaları ve pratiği bu gerçeği yeterince aydınlatmaktadır.

Refah'ın kapatılması, düzen partilerinin sandalyelerini artırarak için milletvekili transferleri girişimlerinde hızlandırmıştır. CHP destekli ANASOL-D Hükümeti, Baykal şantajını aynaya çalışmaktadır. Destegi kullanan Baykal'dan kurtulmak için Refah Partisi'nden transferlere girişilmektedir. Sadece Doğru Yol ve BBP değil, ANAP'ta "kapılarımız açık" diyerek Refah milletvekilleri ve oylarına talip olduklarını belirtmektedirler. Refah Partisi içerisinde de geleceğe yönelik çeşitli alternatifler söz konusudur. Erbakan'ın başına gelenlerle birlikte her halükarda bir liderlik boşluğu ve parçalanma ihtimali söz konusudur. Kendisi de bir düzen partisi olan Refah Partisi'nin daha da terbiye edilmiş bir biçimi ile Fethullahçılar parti kuma çabası içerisinde. Tayyip Erdoğan, Melih Gökçek'li müslüman demokrat parti projelerinde ısınmaktadır. Netleşmede Erbakan'ın şüphesiz önemli bir rolü olacaktır. "İtidal ve sükunet" çağrısı yapan Erbakan'ın liderliğindeki çatı örgütü, şimdiki durumda "radikal islam"ı kontrol etmekte zorlanacaktır.

Ordunun "tanıklı balans ayarıyla" faşist demokrasi elbette düzlüğe çıkmadı. Konjonktürel değil, yapısal kriz içindeki rejim inlemeye devam ediyor. Hakim sınıflar daha, "rejim tehlikede, sosyal patlamalar kapıda" diye feryat etmektedirler. Kullanılabilirse devrimin avantaj ve fırsatları ortada!.. Sistem şimdiki durumda ırkçılık ve yovenezmle ayakta durabiliyor. Bu bilinç yanılsamasının kitlelerde ağırlığı devrimin en ivedi görevidir.

MGK onderliğinde işçi-işveren sendikalarıyla birlikte oluşturulan "Ekonomik Sosyal Konsey" projeleriyle "Ulusal Uzlaşma" te-

melinde emekçiler, düzene yedeklenmek istenmektedirler. TUSİAD'ın 22 Ocak tarihli genel kurulunda da düzenin bilançosu açık-seçik ortaya konuldu. Türkiye, enflasyonu en yüksek 5. rüşvet ve yolsuzluğu en yüksek 6 ülke arasındadır. Gelir dağılımının bozukluğunda ise şampiyon.

Devrimci kanallara bağlanamamış olsada emekçilerin isyanı, hiçte kuşumsenecek gibi değil. Bergama-Yatağan direnişleri, Ankara yürüyüşü ve Kızılay eylemleri ezilenler cephesinin muhtemel geleceğinin önemli işaretleridir. Ama bunlar aynı zamanda genel grevle ayaklanma planı yapan revizyonizmin, reformizmin boş hülyalarını da anlatan. Halk savaş ekseninde birleşik devrimci bir eylem olarak koordine edilme ihtiyacını da ortaya koyma durumundadırlar. IMF planları doğrultusunda, özelleştirme-işçi kıyımı-sendikalar halkların gasbı son hızla devam ettirilecektir. Memurların maaşları daha güçlü sahneye çıkacaktır. Medise sunulan "Kamu görevlileri sendikaları kanun tasarı" grevsiz-tuplu sözleşmesiz bir projedir. Ve hak ettiği tepkiyi, karşılığı kesinlikle alacaktır. MGK'nın ESK planı, yovenezmle gözleri perdelenen emekçileri bir dinom sonra kontrol etmeye artık yetemeyecektir. Haraç-mezat satılan KİT'ler, enerji-ulaşım-iletişim kaynakları, İngiliz-Amerikan ortaklı şirketlere peşkes çektilen TEKEK, düzen için daha büyük depremlere vesile olacaktır. Civan-gate, İSKİ, İLKESAN, BEZMEN, TURBAN, MERCÜMEK, SUSURLUK'lu düzen, her alanda gözden düşmeye devam ediyor.

Elbette kendiliğinden gerçek anlamda hiçbir sonuç alınmaz. Devrim, iradesini koşturmak zorundadır. Hakim sınıflar boş dumuyor. Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'ne göre düzeni restore etmeye çalışıyorlar. Çıkmazlarını aşmaya çalışıyorlar. Nasıl? ABD'ye endekslisi İsrail ortaklı politikalarla... Almanya; gerek ABD gerek Japonya ile rekabette, genişletilmiş bir AB'ye ciddi ihtiyacı duymaktadır. Kilit sanayi sektörlerini elde tuttuğu ve siyasi olarak kontrolüne aldığı Macaristan-Polonya-Çek Cumhuriyeti gibi eski Doğu Avrupa ülkelerini cephesine dahil ederek, siyasal alanda ABD'ye karşı söz sahibi olmak istemektedir. Türkiye'yi AB'ye aday üye 11 ülke arasına almasının temel nedeni söylendiği gibi ne insan hakları, ne de kültür sorunudur. Esas mesele, Türk devletinin ABD eyaleti durumundaki rolüdür. AB ve İslam Konferansı'ndan Türk devletinin dışlanmasındaki temel faktör budur. ABD endekslisi İsrail, ortaklı Türk devletinin siyasi-diplomatik vb. politikaları çökmüştür. "Stratejik işbirliğini geliştirmek amaçlı" ABD-İsrail ile ortak yapılan "Deniz Kızı" tatbikatı bölge ülkeleri açısından bardağı taşıran son damla oldu.

Savaş uçaklarının modernize edilmesi için İsrail'e havale edilen 612 milyon dolarlık ihale, ABD-Kemalizm-siyonizm ortaklığının ulaştığı seviyeyi anlamakta önemli bir noktadır. Yahudi Lobisi ve Mason localarının kardeşliği, savaş hükümetinin başı Mesut Yılmaz'a verilen "seçkin devlet adamı" ödülü ile de ilan edilmiştir. Filistin'deki İsrail işgal planlarını harriyen devralan Türk devleti, Kürt sorununu sözde böyle çözme-ye çalışmaktadır. İnsan tacirliği, Irak Kür-

distan'ında gelecekte bir "Türkmen Cumhuriyeti" kuma planının koşullarını yaratma amaçlıdır. Eskiden de "Haray devleti"ni kumuş ve Türk devletine katmışlardı. Kalın macerası da aynı amaçlıdır. ABD-İsrail destekli bu planlar sistemin başına da büyük belalar açıyor. AB ve bölge ülkeleri de Türk devletinin çelişkileri derinleşiyor. Avrupa Birliği tavır almakta ancak genç-ucuz işgücü, sahip olduğu kaynaklar ve geniş pazar itibarıyla Türkiye'yi tümünden kaybetmeyide istemiyor. İkili politikasının nedeni budur.

Susurluk güvencesi devam etmektedir. Başbakanlık Denetleme-Tetkik Kurulu'nun konu ile ilgili raporu "gizli mi kalsın, açıklansın mı?", ikilemindeki hakim sınıflar, sözde bir tartışma yürütmektedirler. Aslında gizli olan birşey yok. Topyekün kapatılan dosya; devletin mafya-çete niteliğidir. Devletin birer parçası olan hakim sınıf kliklerinin çuvala sığdıramadıklarını müfetti bir sızma olarak gösterip, devleti aklamalarında anlaşılabilir bir şey yoktur. Devleti suçlamama noktasında dosyayı kapatmış olsalarda, hakim sınıflar arası çatışmada Susurluk gerekli görüldüğünde gündeme getirildiği gibi yeniden getirilecektir. Polis teşkilatı içinde etkin bir güç durumuna gelmiş Çiller-Ağar ekibinin rantta aslan payını kapması ve hakim sınıflar arası güç dengelerini zorlaması, devletin kaptan merkez Kemalist kliği ve sultanlarındaki orduyu rahatsız etti. Kendisi de İTEM uygulamalarında görüldüğü gibi, mafya-çete organizasyonu olmada polis teşkilatından hiçte geri kalmayan ordunun derdi çeteler değil, diğer hakim sınıf kliklerinin (DYP-RP ittifakı gibi) güç dengelerini zorlayan girişimleri. Karşı-devrimci çıkarlar temelindeki bu didişmeyi, "İlerici ordunun çetelere kılıç çekmesi" olarak lanse eden sahtekarlık desifre edilmelidir. Refah'a, Çiller ve ekibine yönelmenin temelinde, devletin aksayan bazı uzuvlarını Kemalist zeminde yeniden restore etme çabası vardır. Bu çabayı, tepeden tırnağa bağlı ve uşığı oldukları ABD emperyalizminin kontrolünden "ordunun çıktığı" olarak değenlendirenler de az değildir.

"Anti-çete" söylemleriyle yer edirmeye çalışan bu Genel Kurmay savaşçılarına sormak lazım; Susurluk, faşist diktatörlüğün halkımıza ve özellikle Kürt ulusal hareketine karşı sürdürdüğü haksız savaşın sadece bir sonucu değildir? Hakim sınıfların herhangi bir kesiminin ve ordunun bu savaşa bir tirazı var mıdır? Bütün bu savaşın parçaları ve sürdürücüleri durumunda değildiler? Kısacası devletin çete-mafya niteliği, sürdürdüğü haksız savaşla doğru-ndan ilintilidir. Bu savaşın parçaları durumundaki güçlerin tümünün kendileride birer çete durumundadırlar. "Anti-çete" bağırtıları sadece aklamadır. Tüm pislikleri, çirkefi açığa çıkaran, güzellikleri büyü-ten haklı savaştır.

Çeteciliğe, haklı savaşa yüklenerek karşı durulabilir, hesap sorulabilir. Gerisi laf-ı güzafır? Yönetemez durumda olan rejimin "yeniden yapılandırılması" operasyonlarında taraf olma siyaseti, devrimci hareket saflarında da önemli bir tehliktir. Ben taraf edilmesi görevdir ●

Tabela sendikacılığına geçit vermeyeceğiz!

Haber Merkezi: Yıllardır grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelesi veren kamu emekçilerinin sesini kısmak, cendere altına almak amacıyla ANASOL-D Hükümeti tarafından piyasaya sürülmeye çalışılan "grevsiz-toplu sözleşmesiz" sendika yasa tasarısı, onbinlerce kamu emekçisi tarafından Ankara Kızılay Meydanı'nda düzenlenen mitingle protesto edildi.

Göreve geldikleri günden itibaren emekçiler lehine tek bir karar çıkarmayan, ezilen emekçi sınıfların talep ve istemlerinin tersine piyasaya sürdükleri vurgun, talan politikalarıyla sermayenin emirleri colunu iliklerine kadar özümseyerek oynayan hükümetin; "grevsiz-toplu sözleşmesiz" sendika yasa tasarısı da yükselen memur hareketinin kontrolünü, hıza getirmesini, tasfiyesini amaçlıyor.

Pandoranın kutusundan ortalığa saçılan kötülük tohumları gibi ezilen emekçi yığınların üzerine yüklenen tüm ekonomik ve siyasi kararlar, hep bir avuç asalak kompradorun daha rahat bir yaşam sürmesi amacını taşıyor.

Bütün bir toplumu sessizlik gıdabında boğmaya çalışan, bütün bir coğrafyayı kan demizine çeviren, besleyip-büyüttükleri çeteleri muhalefetin ilercisi, dinamik öncü kesimlerinin tasfiyesi için ortalığa

salan, ülkenin bütün değerlerini emperyalist ağı babalarına peşkeş çeken, sivil faşist çetelerini üniversitelerde devrimci öğrenci avına çıkartan, halka silah çeken katil sürülerini düzmece mahkemelerinde aklamayı tahliye eden, yaşanan vahşete karşı sesini yükselten tüm birey ve grupların başından zulüm sopasını eksik etmeyen hakim sınıfların, emekçi memur hareketine yönelik bu oyunu da elbetteki yarımsız kalmayacaktı.

Sesini çıkartmadıkça sofrasındaki ekmeği hergün biraz daha ezilen kamu emekçileri de, yurdun dört bir tarafından Ankara'ya akarak, seslerini sömürünün göbektaşında yükselttiler.

saygı duruşuyla başladı.

Kızılay Meydanı'nda toplanan onbinlerce kamu emekçisine, "tabela taslağı" olarak gördüğü yasa tasarısının işlevini anlatan KESK Genel Başkanı **Siyami Erdem**, mitingün yalnızca grevli-toplu sözleşmeli sendika tasarısını kabul ettirmek için değil, aynı zamanda demokrasi mücadelesine katkıda bulunmak için yapıldığını söyledi.

Kamu emekçilerinin haklarını gasbetme girişiminin sermayenin bir karşı saldırısı olduğunu ifade eden Erdem, saldırının yalnızca kamu emekçilerine yönelik olmadığını, özelleştirme, talan girişimleriyle bütün emekçi halka karşı yürütüldüğünü belirtti.

SALDIRILAR 24 OCAK KARARLARININ DEVAMIDIR

Bugün yaşanan saldırıların 19 yıl önce yürürlüğe konulan 24 Ocak kararlarıyla birlikte uygulamaya konulduğunu, yaşanan saldırıların ekonomik, sosyal hakların gasbedilmesiyle sınırlı kalmadığını, saldırıların siyasal boyuta taşındığını da açıklayan Erdem, bugün üniversitelerde yaşanan saldırıların, Susurluk kazasıyla açığa çıkan çete cinayetlerinin, aydınların, demokratların, muhaliflerin zindanlara tükülmesinin bunun en açık örneği olduğunu söyledi. Emekçilerin yeni Göktepe, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Musa Anter cinayetleri istemediklerini vurgulayan Erdem, bugün baskı, şiddet, köy yakma-yıkma, insansızlaştırma politikalarıyla halledilmeye çalışılan Kurt sorununun ancak barışçıl, demokratik politikalarla çözüme kavuşturulabileceğini belirtti.

70 YILLIK MEMUR GELENEĞİNİ YIKTIK

"Sistemin sendika kuramazsınız" dayatmasına karşı sendikaların kurulduğundan, kapıları mühürlenene sendikala-

rın mühürlerini söktüklerinin üzerinde duran Erdem, KESK'in bu anti-demokratik yasaklarla dolu yasayı kabul etmesinin mümkün olmadığını, oynanmak istenen oyunları boşa çıkartacak gücünün olduğunu belirtti. Erdem; "Biz, 70 yıllık memur geleneğini yıktık, emekçi kimliği ile gerektiğinde çeşitli defalar iş bıraktık, alanlara çıktık. Bugün birkez daha iş bırakma eylemlerine hazırlanıyoruz. Bunu başarabilecek inanca, örgütlülüğe, güce sahibiz" diyerek, yasaklar zincirini kırıp, kendi sendikalarının gücünü yaşama geçireceklerinin altını çizdi.

Coşkulu ve görkemli geçen mitingün en özücü anı, Trabzon'dan mitinge gelen Eğitim-Sen emekçilerinin içinde bulunduğu otobüsün kaza yaptığı anonsu oldu. Eğitim-Sen emekçisi **Mustafa Kurt**'ün öldüğü, 28 emekçinin yaralandığının öğrenilmesiyle kitle "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla alanı inletilti.

Kitlesele destek sözü verilmesine rağmen işçi sendikalarının temsilci düzeyinde katıldığı eylemde kitle, "KESK'in Sesi Susturulamaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Şehit Namırın", "Sendika Hakkımız Grev Silahımız", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır", "Kış Bahara Çevireceğiz", "Sahte Sendika Yasasına Hayır", "Söz, Yetki, Karar Çalışanlara", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Özgür Basın Susturulamaz", "Kızılay Bizimle Özgürleşecek" sloganlarını attı.

Her eylemde kitleye saldırmasıyla ünlenen Ankara polisinin bu defa gayet "sakin" olduğu gözlenen eylem, Sevinç Eratalay ve Grup Yenigün'ün verdiği müzik dinletisinin ardından sona erdi.

24 Ocak Pazar günü Ankara Kızılay Meydanı'nı sloganlarıyla inleten kamu emekçileri Hipodrom'da toplanmaya başladılar. Düzenli kortejler oluşturarak yürüyüşe geçen emekçiler, Sıhhiye Köprüsü ve Zafer Çarşısı güzergahını takip ederek 3 saatlik yürüyüşün sonunda Kızılay Meydanı'na girdiler.

Kamu emekçilerine destek amacıyla DİSK, EMEP, HADEP, ÖDP, İHD ve çeşitli siyasi partiler ile devrimci, sosyalist basının da destek verdiği eylem, tüm devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık

Bizde satılık bir yurt yok

Halkın Günü/Istanbul İzmir:

"Alo alo ararım

Bura başkent Ankara

Bay Carter'i sorarım

Amerika mı ora

Bizde satılık bir yurt var

Verir misin çok para?"

'60-70'li yılların ülke gerçekliğine denk düşen dizelerde, emperyalizme peşkes çekilen değerlerimizi ifade ediyor yukarıda yapılan alıntı.

Şimdilerin bahası, zamanın Morrisson Süleyman'ı Demirel, emperyalist ağı babası Carter'e rica minnet yalvarıyor üç akçe karşılığında. Peşkes çekilen halkların el emeği, ahırerisi... Üstüne konan ise iblisler sürüsü, leş kargaları... Peşkes çekenler ise ezilen emekçi halklarımızın yemini düşmanları, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları.

Yıl 1998... Yiye yiye bitiremedikleri bir yurt var daha... Çok para getiren, satışa çıkarılan, peşkes çekilen bir yurt... İşkembelerini halkların sofrasında tika basa doyurmanın açgözlü bir istahla yumuldukları bir ziyafet sofrası... Şimdilerde satılan yurt dizelerde geçtiği gibi sadece Yankee emperyalizmine peşkes çekilmiyor, sırada leş bekleyen irili ufaklı bir çok emperyalist akbaba daha var.

Yiye yiye bitiremediklerini şimdi de "özelleştirme" furiasıyla piyasaya sürüyorlar. Devletin sırtında "kambur" saydıkları KİT'lerden başladılar satmaya. Satılınca acıktılar, açtıktıkça sattılar. Talana, peşkes karşılığı muhalif sesler mi? Onlar zaten "yemin-i" devlet düşmanları.

Son günlerde yeniden gündeme oturan satış kararlarıyla özelleştirme, vurgun, talan poli-

tikalarına engel olmak, değerlere sahip çıkmak için "yemin-i" devlet düşmanlarına alanlardan ses verdiler: "Bizde satılık bir yurt yok" diye.

İSTANBUL

İstanbul Özelleştirme Karşı Platformu tarafından organize edilen "Özelleştirmeyi durdurma mitingi" 18 Ocak Pazar günü Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapıldı.

Saat 12:30'da Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda toplanan yaklaşık 5 bin emekçi, "Özelleştirmeye Hayır", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Özelleştirmeye Geçit Yok" sloganlarıyla talana ve vurguna karşı seslerini daha bir gür çıkaracaklarını gösterdiler.

Polisin yoğun önlem aldığı katılımcıların didik didik aranarak alana alındığı mitingde ilk konuşmayı Emekli-Sen Üniversiteler Şube Başkanı Zeynep Güler yaptı. Özelleştirme elde edilen gelirlerin savaşa kaynak olarak aktarılığını konuşmasında dile geti-

ren Güler'in ardından söz alan KİGEM Genel Sekreteri İhter Ertuğrul ise, satılan KİT'leri ve iptal edilen işletmeleri tek tek sayarak yargının verdiği iptal kararlarına hükümetin ve Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun (OYK) uymadığını belirtti. KESK Genel Sekreteri Faysal Özçift ve İlaç-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin'in de birer konuşma yaptığı mitingde işçi sendikalarından çok siyasi parti ve DKÖ'lerin yoğunlukta olması dikkat çekiydi. Özçift ve Ayçin de yaptıkları konuşmalarda devlete ve sermaye tahakkümüne karşı DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ gibi işçi sendikalarının da alanda olması gerektiğini belirterek, sendika ağalarının sultasına son verilmesi görüşüne yer verdiler. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), HARB-İŞ, METAL-İŞ, EMİKLİ-SEN, EĞİTİM-SEN, DAB-SEN, SES, Enerji Yapı Yol-Sen, Tarım Gıda-Sen'in yanı sıra HADEP, ÖDP, SİP, EMEP, Alınteri, Atılım, Demokratik Halklar Platformu, EKB, Halkevleri, Kızıbayrak, Direniş, Nevroz, Odak ve Kaldıraç'ın pankart ve sloganlarıyla katıldığı miting, Ye-

nigin Müzik Topluluğu'nun verdiği kısa bir müzik dinletisiyle son buldu.

İZMİR

Özelleştirme Karşı Platformu tarafından (ÖKP), özelleştirmenin durdurulması ve devletin talan, peşkes politikasını kırmak amacıyla 17 Ocak Cumartesi günü, saat 13:00'da İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda miting düzenlendi.

ÖKP içinde yer alan KESK, DİSK, TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar, siyasi partiler ve DKÖ'lerin yanı sıra, destek amacıyla devrimci, sosyalist basın çevreleri de pankartlarıyla mitingde yer aldılar.

Alana iki koldan yürünerek gelindi. KESK, DİSK ve DKÖ'ler Sümerbank önünde toplanarak alana yürürken, TÜRK-İŞ Basmane'den yürüyerek alana girdi.

Saygı duruşunun (Demokrasi şehitleri) ardından KESK dönem sözcüsü Ali Murathan'ın yanı sıra DİSK adına Musa Çam, KESK adına Cengiz Faydalı, TÜRK-İŞ adına Cemal Timur birer konuşma yaptılar.

Yapılan açıklamalarda; ulusal ve uluslararası sermayenin adına "Yeni Dünya Düzeni" dediği dünya talanına dünya iflası olan özelleştirme programına dur demek için bu mitingün düzenlendiği ifade edildi.

Yaşanan gerçeğin sermayenin özelleştirme gerekçelerini yalanladığı, özelleştirmenin bir ekonomik saldırı olduğu, özelleştirmenin bir hukuksuzluk ve politik bir skandal olduğu görüşüne yer verilen mitingde, özelleştirmeye ortak cephe ile karşı çıkmak gerektiği savunularak, emekçilerin gücünün özelleştirmeyi durduracağı söylendi.

Açıklamaların ardından davulzurna eşliğinde balaylar çeken kitle, sloganlar atarak, talana bütün güçleriyle karşı duracaklarının mesajını verdiler.

Halkın Günü/Kartak: Gebze'de kurulu bulunan Alüminyum Doğrama Fabrikası ALTAŞ'ta sendikal faaliyetlerinden dolayı isten atılan 7 kişi ve arkadaşlarını destekleyen 58 işçinin işine son verilmesi üzerine başlayan direniş, en büyük darbeyi gerici sendikaya Türk-Metal'den yrdi.

Türk-Metal Sendikası'nın işverenle görüşme sonrasında kendilerini arkadan hançerlemesine rağmen direnişe devamı noktasında kararlı olan işçiler, sendikal haklarını almak ve gerici Türk-Metal Sendikası'nı teşhir etmek için 20 Ocak Salı günü EMEP Gebze İlçe Öğütü'nde toplandı. Saat 14:00 sularında EMEP'ten ayrılarak kortej oluşturan işçiler, Türk-Metal Sendikası'na doğru yürüyüşe geçtiler. "Kahrolsun Sendika Ağaları", "ALTAŞ İşçisi Yalnız Değildir", "ALTAŞ'ta İşçi Kaymına Son" sloganları eşliğinde sendika binası önüne gelen yaklaşık 50 işçi, yaptıkları basın açıklamasıyla taleplerini kamnaya duyurdular.

Büyük umutlar bağladıklarını ifade ettikleri

ALTAŞ İŞÇİSİ DİRENİYOR

Türk-Metal Sendikası'nın ihanetçi çizgisine işçiler "Her türlü yetkiyi verdiğimiz Türk

Metal Gebze Şubesi, ancak işçiyi ve onarılı mücadelemizi işverenin bütün şartlarına

boyun eğerek satılmıştır. Sendikamızın işçiyi değil, patronlara hizmet için kurulduğunu şimdi daha iyi anladık. Biz mücadelemizde kararlıyız. Haklarımızı alana kadar eylemimizi sürdüreceğiz." sözleriyle yanı verdiler. Basın açıklamasının ardından 5 kişilik bir komite oluşturarak sendikayla diyaloga giren işçilerin bu çabalarından da bir sonuç alınmadı. 1,5 saat süren görüşmelerin sonuçlanmaması üzerine sendika binasından çıkan işçiler yoğun polis ablukası altında bütün engelleme ve yönlendirme çabalarına rağmen "Yaşasın Sınıf Mücadelemiz", "Herkes İş, Herkes Çalışma Hakkı" sloganlarıyla dağıldılar.

Ancak işçilerin sınıf bilinciyle yoksun olması ve perspektif sahibi olmaması, onları sorunun çözümünü konusunda Emniyet ve Kaymakamlık gibi somuri çarkının dişlilerinden yardım istemeye götürdü. Emniyet ve Kaymakamlığın "sizi işten atmazlar" sözünün ardından yaşanan işten atılmaların, balı geç kurumların neyin hizmetinde olduğunu işçilerin beynine silinmezcesine kazdı.

Geleneğin yaratıcıları, direnişlerini sürdürüyorlar

Halkın Günlüğü/Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde yaklaşık 2 buçuk ay önce Başak-Deri işçileri tarafından başlatılan direniş, son süreçte Bal-Deri, İnan-Deri ve Kürk-Deri işçilerinin de katılımıyla büyüyerek sürüyor.

Işçileri direniş sürecine götüren en önemli faktörü toplu sözleşme görüşmelerinin yaklaşması oluşturmuyor. Gözünü kar hursu bürüyen patronlar, görüşmelerden karlı çıkabilmek ve somutluğu daha da katmerlendirecek yaptırımları işçilere kabul ettirebilmek için "ay yok, para yok" nakaratını dillerinden düşürmüyorlar. Bu söylemle birlikte ileriye çıkan, sendikal mücadele yürüten işçileri birbirli pespeşe isten çıkarmaya devam ediyorlar.

Patronlar açısından meselenin önemli bir boyutu, deri işçisinin gündeme damgasını vurmasında ve ekonomik taleplerin yanısıra siyasal talepleri de öne çıkaran bir sınıf bilinciyle kuşanmasına politikalarıyla yön veren Tuzla Deri İş Sendikası'nın işlevsizleştirilmesi, gücün düşürülmesi oluşturmuyor. Ki, işine son verilen işçiler, Tuzla Deri İş Sendikası'na kayıtlı bulunuyorlar.

Deri İş kolunda verilen sendikal mücadelenin boyutuna paralel olarak yükselen direniş dalgasında başlangıcı oluşturan Başak Deri işçisi 24 Aralık'tan bu yana kararliliğını koruyor. 60 gündür süren Başak-Deri direnişine paralel olarak İnan-Deri, Bal-Deri ve Kürk-Deri'de

de direniş başladı.

İnan-Deri'de Türk Aslanmaya adlı işçinin işten atılmasını protesto etmek ve arkadaşlarının tekrar işe dönüşünü sağlamak amacıyla 23 deri işçisi 13 Ocak'ta direnişe geçti. Ancak direniş sürecinde işçilerin kararsızlığı düş-

rekçesiyle 19 Ocak Pazartesi günü işten atılan 13 deri işçisi direniş çadırı kurdular. Haklarını alana kadar direnişteki kararliliklarını sürdüren işçiler, sonuna kadar mücadele edeceklerinin mesajını veriyorlar.

Bal-Deri'de başlayan direniş diğerlerinden da-

mesi ve yalınalık sonucu geri adım atan 17 işçinin tekrar işbaşı yapmasıyla direnişi 6 işçi devam ettiriyor.

Oba-Deri'de de sendikal çalışma yaptıkları ge-

ha farklı bir seyir idiyor. Bal-Deri işvereninin 12 Aralık'ta işyerinden işçi çıkartma teşebbüsü üzerine Tuzla Deri İş Sendikası Başkanı Musa Selvi ile işverenler sendikası arasında

yapılan görüşmelerde; işçilerin 1 aylık ücretsiz izne ayrılması, kapatma kararı gelmeyece kadar işçilerin 1 aylık izinden sonra tekrar işe devam etmesi ve kapatma kararı gelirse işçilerin tüm haklarının gününde verilmesi kararı taahhüt altına alınmıştı.

Ancak verilen taahhütlerle rağmen 1 ay sonra işbaşı yapmak isteyen işçiler, fabrikanın kapatıldığı gerekçesiyle işe alınmadılar. İşçilerin, sorunu sendikaya havale etmesi üzerine işyerine gelen Tuzla Deri İş Sendikası Başkanı Musa Selvi, işyeri sahibi ile görüşme yaptı. Görüşmede hazır bulunan işveren sendika başkanının "Hani biz seninle ne anlaşmıştık" sözüne karşılık Selvi, "Bizim, sizinle anlaşmıştık; kapatma kararı gelmeyece kadar işçiler işe devam edecekti. Ve siz bu anlaşmaya uymadınız, fabrikayı saltınız. İşçilerin alacakları olan paranın eksiksiz halde ödenmesini istiyoruz" diyerek, işçilerin savunucusu olacaklarını belirtti. İşverenin ödemeler konusunda sorun çıkartması üzerine işçiler, direniş kararı aldılar.

12 Ocak Pazartesi günü fabrika önünde çadır kuran 9 işçi, fiili direnişi başlattılar. Direniş kararı üzerine görüş belirten Musa Selvi, işçilerin haklı talepleri için başvurdukları mücadele kararına saygı duyduklarını söyleyerek, direnen işçilerin yanında olacaklarını vurguladı.

Hala devam eden direnişte, işçiler coşku ve kararliliklerini koruyorlar ●

Eğitim emekçisi Haydar Polat; "AJANLIKTAN KURTULABİLMEM BİR ONURDUR"

Halkın Günlüğü/İstanbul: Kirlenen sistemin, muhalifine dayattığı özüne yabancılaşmanın, kişiliğisizleşmenin en alt basamağıdır ajanlaştırma, işbirlikçileştirme. Elbetteki itirafçılığı, işbirlikçiliği sadece düzene muhalif bireye yönelmiyor sistem. Varolabilmesinin, kendini devam ettirebilmesinin koşulu olarak da görüyor bütün bir toplumun kirlenmesini, düşürülmesini, ihanetçileşmesini.

Her çözölen, kirlenen, özüne yabancılaşan kişilikte zafer sarhoşluğuna, kudurganlığa, pervasızlığa, daha üst boyutta saldırganlığa geçişte görece rahatlığa kavuşuyor.

Muhalif kişiliği, halkın değer yargılarına yabancılaşmaya götüren saldırılardan sonuncusu İstanbul Ticaret Odası İlköğretim Okulu Öğretmeni, Eğitim Sen Üyesi Haydar Polat'a dayatılan işbirlikçilik teklifiyle yaşandı.

14 Ocak Çarşamba günü 12:15 sularında okul çıkışında kendilerini polis olarak tanıtan biri kadın dört kişi tarafından kaçırılan Polat, götürüldüğü şehir dışında baskı, zor ve şantajla itirafçılığa zorlandı. İtirafçılık dayatmasının ardından düşünme süresi verilerek serbest bırakılan Polat, 19 Ocak Pazartesi günü İHD İstanbul Şu-

besi'nde düzenlediği basın toplantısıyla, kendisine dayatılan ajanlaştırma girişimini protesto ederek, duyarlı devrimci kamuoyunu destek olmaya çağırdı.

KESK Genel Sekreteri Faysal Özçift, Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Hasan Zenk ile İHD İstanbul Şubesi YK Üyesi İsmail Sarioğlu'nun da hazır bulunduğu basın açıklamasında başından geçenleri anlatan Polat; "Araba ile TEM otoyoluna çıktık. Bana sürekli tehdit savurdular. Ailemi ve beni öldüreceklerini, bundan kurtulabilmem için işbirliğine razı olmaktan geçeceğimi belirttiler. Bu korku-

dan kurtulmak için kendilerinden süre talep ettim. Onlar da bana 16 Ocak Cuma günü saat 12:45'e kadar süre verdiler. Bu arada bana beş çek verip, 'miktartırımı kendin yaz' dediler. Ancak kabul etmedim" dedi. Polat, ajanlık gibi çirkin teklif ve tacizden kurtulabilmesinin bir onur olduğuna ifade ederek, bu onurlu tavrının arkasında tüm duyarlı ve insani değerlere sahip kişi ve kurumları görmek istediğini söyledi. Polat'a destek vermek amacıyla basın açıklamasına katılan Zenk, Özçift ve Sarioğlu da Polat'a yapılan saldırı karşısında sessiz kalmayacaklarını açıkladılar ●

Emekçiler engel tanımadı

Halkın Günlüğü/İzmir: Anadol Hükümeti'nin kendilerine verdiği maaş artışını az bulan kamu emekçileri %30'luk zammı protesto etmek amacıyla polisin tüm engellemelerine rağmen Konak Meydanı'nda bordro yakma eylemi gerçekleştirdiler.

KESK'in düzenlediği diğer işçi sendikalarının da destek verdikleri eyleme yaklaşık 1000 kişi katıldı.

Sümerbank önünde toplanan kamu emekçileri, kortejler oluşturarak Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçecekleri esnada polis barikatıyla karşılaştılar. Polis barikata gerekçe olarak Valiliğin Konak Meydanı'nda yürüyüş ve gösterileri yasakladığını öne sürdü. Emekçiler bu tutum karşısında, "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Çetelere Kıyak, Emekçilere Barikat", "Yüklen Emekçi Kazanacağız" sloganlarını haykırarak polis barikatına yüklendiler.

Uzun süren tartışmalardan sonra polis bu kararlilik karşısında geri adım atarak emekçilerin önünden barikadı kaldırdı. Pankartları ve sloganları ile meydana yürüyen emekçiler, burada %30'luk zammı ilişkin tepkilerini dile getiren bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın ardından maaş bordrolarını yakan emekçiler, sessizce dağıldılar ●

"Vatansever" katiller dışarıya salınıyor

Haber Merkezi: Namussuzların namuslu, vatani satanların vatansever olduğu, üçkağıtçıların, düzenbazların alıcnap, değerli insan statüsüne alındığı bu ülke topraklarında, sakın olaki acılarınızı, özlemlerinizi, haksızlıklara karşı eleştirilerinizi yüksek sesle söylemeyiniz! Sakın ha sakın, bu eleştirilerinizi sokaka dökerek sloganlaştırmayınız. "Allah" göstermesin ya bir devlet "büyüğümüz" ya da kendisini vatansever adeden ne idüğü belirsiz bir it soyu, sizi iki saniyede vatan haini yapar. Böylelikle işkence görebilir, yıllarca esir kamplarında yatabilir, bir sokak gösterisinde "vatanseverlerin" kurşunlarına hedef olabilirsiniz.

Gazi katliamı sorumlusu sanık katil polislerin "yılmaz" savunucusu İlhami Yelekcî; son duruşmada mahkeme heyetine sunduğu müdaafasında katliamı onaylayarak, "şerefli" Türk polisinin görev verildiği takdirde aynı işleri büyük bir özveriyle tekrarlayacağını utanmadan kamuoyuna açıklıyor. Ama zavallı insan müsvetesi ne yapsın, efendileri söylüyor, o tekrar ediyor. Söyleyene değil söyletene bakmak lazım. Bir dolu it ve uğursuzun yönettiği bir ülkede, devlet görevlisi katillerin savunucuları da ancak bu kadar konuşur. O devletin adaletinden medet uman akhevellere de, oturup iki eli koyunda ağlayıp, sızlanmak kalır. "Demok-rasiyle(!) yönetilen bir ülkede bu türden "münferit" vakalar bizi dışarıya karşı gülünç duruma düşürüyor. Lütfen beyler, biraz daha sakın olalım" serzenişleri de havada asılı kalır.

23 Ocak Cuma günü görülen duruşmanın bir gün öncesinde Gazi katliamını gerçekleştirenlerin ve onların tetikçilerinin peşini bırakmaya niyetli olmayan yaklaşık 400 kişi, Gazi Cemevi önünde bir araya geldi. "Nereye sürülürse sürülsün, biz bu davanın takipçisi olacağız" diyen yüzlerce kişi davaya katılmak üzere 9 otobüsle Trabzon'a hareket ettiler.

Geniş güvenlik önlemlerinin alındığı Gazi davasının Cuma günü duruşmasında mahkeme heyet başkanlığını; taraf tuttuğunu açıklayarak davadan çekilen Hakim Hüseyin İmamoğlu'nun yerine Dursun Kaya Güleş yaptı. Savcı Nazmi Bayraktaroğlu'nun yerinde Ahmet Kafa'nın

getirildiği davanın duruşmasında; dönemin Gazi Mahallesi Karakol Amiri **Mehmet Tokuş** ile İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı **Mehmet Çağlar**'ın yazılı ifadeleri okundu. Tokuş yazılı ifadesinde, polislerin görevlerini yaptığı görüşünü savunurken, Çağlar ise polislerin havaya ateş açtığını belirtti.

Tutuklu sanık polislerden **Adem Albayrak**, **Mehmet Gündoğan**, **Metin Çakmaz**, **Hayrullah Şişman**, **Hasan Yavuz**, **Sedat Özenir** ve **Hamdi Özata** duruşmada hazır bulunurken, gyabi tutuklu **İsa Bostan** duruşmaya gelmedi. Basın mensupları, sanıklar mahkeme salonuna alınırken 5 dakika süren bir çekim izni aldılar. Sanık

polislerin suçlamaları kabul etmedikleri duruşmada, sanık polislerin savunmasını yapan Av. İlhami Yelekcî, İsa Bostan'ın niçin duruşmaya gelmediği sorusu üzerine: "Müvekkilim yurtdışında askerlik yapıyor. Gerekli bilgileri daha sonra mahkeme heyetine sunacağım. Müvekkillerimin tamamı işbaşında. Şartlar yine oluştuğunda vatan hainlerine karşı yine silahlarını kullanacaklardır" diyerek, katliamı zihniyetin dalkavukluğu görevini yerine getirdi.

Duruşmanın sonunda tutuklu polislerden **Hamdi Özata** ve **Hasan Yavuz**'u tahliye eden mahkeme heyeti, müdahil avukatların **Hanefi Avcı**, **Tansu Çiller**, **Necdet Menzir** ve **Hayri Kozakioğlu**'nun dinlenmesine yönelik taleplerini reddetti.

Katil polislerden ikisinin dışarıya salınarak, katliamcı zihniyete göz kırpan Gazi davasını, İngiltere'den 3, Yunanistan ve Belçika'dan 2'şer avukat, Almanya'dan 6 kişilik bir heyet ile Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü (RSF) üyesi 2 İngiliz gazeteci de izledi.

Davaya izlemek amacıyla Trabzon'a gittikleri her seferde polis destekli sivil faşistlerin taciz ve tahriklerine hedef olan aileler ve DKO temsilcileri bu kezde saldırıya uğradılar. Duruşma dönüsünde Trabzon'un Akçaabat İlçesi'nde konvoyu saldıran sivil faşistler, polislerin gözleri önünde otobüsleri taş yağmuruna tuttular. Konvoyu korumakla görevli polislerin kalmı bile kıptırdatmaması, saldırının kimlerin bilgisi ve emirleri doğrultusunda yapıldığını gösteriyordu ●

LİSELERDE FAŞİST SALDIRILAR ARTIYOR

Halkın Günlüğü/İzmir: Üniversitelerde öğrenci gençliğin dinamik, ilerici kesimleri üzerinde yoğunlaşan, Ümit Cihan Tarho örneğinde olduğu gibi katletmeyle sonuçlanan devlet destekli sivil faşist saldırılar, liseler ögünlünde de yaşanıyor.

İddare, sivil faşist grup ve polis üçlüsü eşliğinde koordineli olarak estirilen terör dalgası, İzmir Bornova Hayrettin Duran Lisesi'nde Ramazan imsakiyesi üzerinde oluşturulan gerginlikle devrimci, demokrat öğrencileri vurdu.

Liselerde "Reis" lakaplı ülkü ocaklarının görevlendirilen ne idüğü belirsiz insan müsvetesi kişiliklerin etrafında organize edilen sivil faşistler, okul koridorlarında cirit atarken, öğrencilerin yakınlarının tepkisi polis-idare terörüyle cevap buluyor.

8 Ocak Perşembe günü sivil faşistlerin sınıflara astığı imsakiyelerin devrimci öğrenciler tarafından indirilmesi üzerine dışarıdan getirtilen sivil faşistler, idare ve

polislin yol göstericiliği ve yönlendiriciliğinde okul içerisinde gövde gösterisi yaptılar.

8 Ocak Perşembe günü gerçekleştirilen saldırıyı protesto ve teşhir etme amacıyla İzmir Bornova Demokrasi Platformu (HA-DEP, EMEP, ODP, ÇÖY-DEK, Egit-Der, Pir Sultan Abdal Yardımlaşma ve Kültür Derneği, Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube, Eğitim-Sen 4 No'lu Şube, Bornova EKM) tarafından 18 Ocak Pazar günü Bornova Meydanı'nda bir basın açıklaması düzenlendi.

Açıklamada, okulda estirilen terör dalgasının idare-polis-sivil faşistler tarafından organize bir şekilde yükseltildiği, okulda saldırıya uğrayan öğrencilerin "Dışarıda bizi dövecüklerini söyleyen kişiler var. Çıkarken bizi koruyun" istemlerine, "Ne haliniz varsa görün" diyecek kadar örümcekleşmiş beyinlerin sivil faşistlere daima prim sağladığı belirtildi.

Hayrettin Duran Lisesi'nde yaşanan saldırıların tek örnek olmadığı belirtilen basın

açıklamasında, Mustafa Kemal Lisesi ve Suphi Koyuncuoğlu Lisesi'nde de aynı gürub uzantılarının öğrenciler üzerinde terör estirenken, idarenin kayıtsız kaşınım saldırganlara cesaret verdiği vurgulandı. Bornova Anadolu Lisesi'nde bir süre önce kantinlerdeki fahiş fiatlara karşı "kantin boykotu" düzenleyen öğrencilerin içerisine hafiye yerleştirilmeye çalışılarak, ele başı arandığını belirten Bornova Demokrasi Platformu, öğrencilerin paralı, ırkçı, cinsiyetçi, gerici-yoz eğitime karşı verdikleri eşitlikçi, demokratik, parasız, bilimsel eğitim mücadelesinin destekleyicisi olacağını açıkladı.

Yaklaşık 500 kişilik bir kitlenin destek verdiği basın açıklamasında; "Çete-İdare-Polis-İşbirliğine Son", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste", "Herkesi Anadilde Eğitim", "Gerici Faşist Eğitime Son", "Sokağa Eyleme Özgürleşmeye", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşamın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı ●

Öğrenci Yurdu'na SİVİL FAŞİST SALDIRI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Üniversitelerde devlet destekli sivil faşistlerin azgın ve pervasız saldırıları sürüyor. Oruç baha-nisiyle Ümit Cihan Tarho'yu katleden katiller sürüsü, bu defa da kontrol noktasından içeriye nasıl geçirdikleri "bilim-meyen" delici ve kesici aletlerle Avcılar Erkek Öğrenci Yurdu'nun bastılar.

25 Ocak Pazar akşamı devrimci, demokrat öğrencilerin kaldığı 301, 302, 304 ve 309 nolu odaları basarak, 5 öğrenciyi yaraladılar.

Yüzleri maskeli olan 15 kişilik faşist grup, saldırıdan sonra elini-kolunu sallayarak yurdu terkederken, yaralı öğrenciler Avcılar Özel Hayat Hastanesi'ne kaldırıldılar.

26 Ocak Pazartesi günü hastanede yatan yaralı arkadaşlarını ziyaret eden bir grup öğrenci düzenledikleri basın açıklamasıyla saldırıyı kınayarak, pervasızca yurda giren sivil faşistlerin devletin bilgi ve denetiminde hareket ettiklerini belirttiler ●

Emniyet Amiri Köse çark etti

Haber Merkezi: Evrensel Gazetesi Muhabiri **Metin Göktepe**'yi 8 Ocak 1996 tarihinde gözaltında döverek öldüren polislerin yargılandığı duruşmada, sanık polis amiri **Seydi Battal Köse**, daha önce verdiği ifadede dönemin İstanbul Emniyet Müdürü **Orhan Taşanlar** ile emniyet amirlerinin cinayetle haberdar olduğunu ifade etmiş ve **"Göktepe'yi Metin Küşat, Fikret Kayacan ve Tuncay Uzun öldürdü"** demişti. Bir önceki duruşmada söylediklerini yutan ve geriye çark eden Köse, yeni ifadesinde **"Maktûlün kim tarafından öldürüldüğünü, nasıl öldürüldüğünü bilmiyorum"** dedi.

Metin Göktepe'nin katledilmesinin 745. gününde Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde 22 Ocak Perşembe günü yapılan 13. duruşmasına, Afyon Valisi'nin **"gösteri yapma yasağı"** koymasına rağmen başta İstanbul, İzmir, Antalya ve Ankara olmak üzere bir çok ilden otobüslerle kente gelen bini aşkın kişi, Afyon Adliyesi önünde toplandı. Yoğun polis kontrolü altında tek tek aranarak Adliye önüne gelen kitle **"Dava Nerede, Biz Oradayız"**, **"İnadına Hepimiz Birer Metin'iz"**, **"Özgür Basın Susturulamaz"**, **"Fadime Ana Yalnız Değildir"** sloganlarını haykırdı.

Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan 13. duruşmaya tutuklu polisler **Seydi Battal Köse**, **İlhan Sarıoğlu**, **Selçuk Bayraktar**, **Saffet Hızarcı**, **Şuayip Muthuer** ile kaçtığı öne sürülen polis **Metin Küşat** katıldı. Sanık polisleri **Ömer Yeşilyurt**, **Burhan Hayran** ve **Ahmet Ülger** savunurken, Belçika, İngiltere ve Almanya barolarına üye avukatların da bulunduğu 23 avukat müdahil olarak duruşmaya katıldı.

Mahkeme Başkanı **Mustafa Birişik**, 5 Ocak 1998 tarihinde Eyüp Kapalı Spor

Salonu'nda yapılan keşfin sonucunun gelmediğini belirtirken, söz alan sanık avukatları, müvekkillerinin işkenceyle ifadelerinin alındığını ve tahkikat aşamasında müvekkillerinin ifadelerini tutanaklara geçiren ve orada bulunan polislerden dinlenilmeyenlerin ifadelerinin alınmasını talep ettiler. Sanık polisler ise kendilerine gözaltında işkence yapıldığını ve ifadelerinin geçersiz olduğunu söylediler.

Murat Polat, **Metin Küşat**, **Fikret Kayacan** ve **Burhan Koç'un** tutuklanmalarını, tutuklu sanıklardan **Saffet Hızarcı** ve **Şuayip Muthuer** dışındaki tüm sanık polislerin tahliyesini istedi. Kararı açıklayan mahkeme heyeti, tutuklu sanıkların tutukluluk hallerinin devamına, tutuksuz sanıkların ise tutuklanmış ve mahkeme kararıyla serbest kalmış olması nedeniyle tutuksuz yargılamalarının devamına

Milletvekilleri **Ercan Karakaş** ve **Sabri Ergül** davayı izlemek için mahkeme salonuna geldiler. Karakaş ve Ergül duruşma sonunda yaptıkları açıklamada Köse'nin bir önceki ifadesinin ardından dönemin İstanbul Emniyet Müdürü **Orhan Taşanlar** ve diğer sorumlular hakkında da tahkikat açılması gerektiğini belirterek, davada suçluların cezalandırılmasının idari mahkeme tarafından en-

Köse'nin kendi kendisini yalanlaması, tehdit edilmiş olabileceği kuşkuvarına neden olurken, söz alan Av. **Ahmet Ülger**, Köse'nin cezaevinde psikolojisinin bozulduğunu söyledi. Daha sonra söz alan müdahil avukatlar ise gerek tanıklar, gerekse sanık Köse'nin bir önceki celsedeki anlatımlarının dikkate alınarak mahkeme heyetinden tutuksuz sanık polisler **Kayacan**, **Küşat**, **Koç** ve **Uzun'un** tutuklanmasını talep ettiler.

Savcı **İsmail İlhan** tutuksuz sanıklardan

karar verdi. Yine sanık polislerin gözaltındaki sorgulamalarına katılan polislerin tanık olarak dinlenmesi talebini de **"talimatla ifadeleri alınanların yeterli olduğu"** gerekçesiyle reddeden mahkeme heyeti, Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda yapılan keşif sonucunun gönderilmesi için tekrar yazı yazılmasına karar vererek duruşmayı yine sudan gerekçelerle 13 Şubat 1998 tarihine erteledi.

Duruşmanın devam ettiği aralarda CHP

gellenmek istendiğini söylediler.

Yine duruşma sonrasında bir açıklama yapan Almanya Avukatlar Derneği Üyesi Av. **Sigrid Topfer**, 1.5 yıldır davayı takip ettiklerini ve yapılan keşfin ardından artık kararın verilmesi gerektiğini, sanık avukatlarının ince bir taktik uygulayarak davayı uzattıklarını, davada sanık olan **Deniz Özcan** ve **Ali Ekber Palabıyık**'ın hayatı tehlike altında olduğunu belirtti.

DEV-GENÇ'Lİ BİRTAN ALTUNBAŞ ANILDI

Halkın Günlüğü/Ankara: Üniversiteli gençliğin '90'lı yıllara doğru hızlı bir politikleşme sürecine girmesinde kişiliği, devrimci sabrı ve kararlılığıyla örnek teşkil eden Dev-Genç'li **Birtan Altunbaş**, Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde düzenlenen forum ve dia gösterimiyle anıldı.

9 Ocak 1991 yılında Beytepe Kampüsü çıkışında gözaltına alınarak Ankara Dal'da yoğun işkenceye tabi tutulan Birtan, işkenceci cellatların heveslerini kursaklarında bırakarak öğrenci gençliğe direnişin yolunu göstermişti.

Devrimci kişiliğiyle öğrenci gençliğin sevgi ve saygısını şahsında somutlaştı-

ran Birtan Altunbaş'ın anması için 16 Ocak Cuma günü saat 12:30'da Edebiyat Fakültesi'nde bir araya gelen 150 kişilik öğrenci grubu **"Birtan'ın katili, Susurluk devleti/TÖDEF, AYÖ-DER"** pankartını açtı. Edebiyat

Fakültesi A kapısı önünden çıkarak düzenli kortejler oluşturulup, Birtan'ın okuduğu Bilgisayar Mühendisliği Bölümü'ne gidildi.

Mühendislik önünde özelde Birtan Altunbaş, genelde tüm devrim şehitleri için 1

dakikalık saygı duruşunun ardından TÖDEF, AYÖ-DER bildirisi ile Ankara Esir Kampı'ndan tutsak Dev-Gençlilerin mesajı okundu.

Birtan'ın işkencedeki direngenliğine, fedakarlığına, devrimci ve proleter kişiliğine vurgu yapılan açıklamaların ardından **"Haklıyız Kazanacağız"**, **"Bize Ölüm Yok"** marşları toplu olarak söylendi.

Anmanın ardından Edebiyat Fakültesi'ne gidilerek dia gösterimi yapıldı. **"Birtan Yoldaş Ölümsüzdür"**, **"Faşizme Karşı Omuz Omuz"**, **"Birtan'ın Katili Susurluk Devleti"** sloganlarının atıldığı anmanın sonunda üniversite gençliğine yönelik faşist saldırılara karşı komiteleşme çağrısı yapıldı.

Bedenin analık yapsın kavgama

Haber Merkezi:

"Olmasın hüznü isyansız

Tek damla gözyaşın

İsterim ki

Yüreğin intikam

Beynin direnci

Dilin özgürlük türküsü kesilsin

İsterim ki

Bedenin analık yapsın kavgama

Beni dokuz ay

On gün

Rahminde taşıdığı gibi"

Ya bir ıssız köşede, ya bir dört yol ağzında, ya da evinden, işyerinden, kahveden, tarladan alınıp götürüldüler. Alınışlarını belki yüzlerce göz izledi, ya da sesizliğin ortasında avaz avaz çığlıkları yankılandı. Belki hiçbirini bir diğeri tanııyordu. Belki binlerce kilometre uzaklık vardı aralarında. Yaşarken kimse tanııyordu onları, ne televizyon ekranlarından, ne magazin sayfalarından...

Peşlerinden ağıt yakılabilecek bir mezar taşları bile yoktu onların. Geriye sadece solmuş bir resim, bitimsiz bir sevdâ bıraktılar. Bir de sevdiklerini; zulum duvarlarıyla çevrilmiş coğrafyada cansız bedenlerini arayan analarını, bacılarını, kardeşlerini, babalarını, yoldaşlarını, dostlarını...

Onlar, bu coğrafyada zulmün eli kanlı bekçilerince bir daha bulunmamak üzere götürülen kaybedilenlerimizdi.

Kaybedilen yakınlarını bulmak amacıyla Cumartesi eylemleri 140 ve 141. haftayı da Galatasaray Lisesi önünde oturarak geçirdiler.

140. HAFTA: 17 Ocak Cumartesi günü, saat 12:00'da biraraya gelen kayıp yakınları, eyleme başladıkları süreden bu yana verdikleri mücadeleyi anlatıktan sonra geleneksel basın açıklamasını okudular. Bu hafta Galatasaray Lisesi önünde konuk ettikleri kayıplar ise; 17 Ocak 1995 tarihinde Yüksekova'da jan-

mir'di (44).

Basın açıklaması sırasında hazır bulunan Özdemir'in eşi **Enzile Özdemir**'in gözaltı olayının gelişimi ve arama çabalarını anlattığı oturma eyleminde kayıp yakınları, "Bir kez daha buradan sesimizi yükseltiyoruz. Gözaltında kayıp olayları bir bir açığa kavuşturulmadıkça, sorumlular hesap vermedikçe ve yent gözaltında kayıplar olmaya devam ettikçe elimiz yakamızda olacaktır. Sesimiz peşintizi bırakmayacak!" diye-

141. HAFTA: Bu haftanın kayıp konugu **Bedri Algan**'dı. Diyarbakır Hazro'ya bağlı Goman Köyü'nden olan Bedri 25 Ocak 1995 tarihinde bir yaralama olayı yüzünden aynı gün içerisinde üç kez gözaltına alınmıştı. Üçüncü gözaltıda yanında 5 kişi daha vardı. Bu kişiler; **Ali Günbay, Seyfettin Günbay, Garip Eker, Ferit Akçay ve Ali** adlı şahıslar. Gözaltına alındıktan 6 gün sonra hepsi DGM'ye çıkarıldılar. Ancak içlerinden 1 kişi eksikti. Eksik olan **Bedri Algan**'dı...

'95 yılından bu yana bir daha kimsenin yüzünü görmediği Algan'ın devlet tarafından katledildiğinin belirgin olduğu belirtilen basın açıklamasında; yasal olmayan yollardan gözaltına alınan, aynı yasadışılıkla içeride tutulan ve kaybedilen Algan'ın katleden suçluların derhal açığa çıkarılması istendi.

Basın açıklamasında bir hafta önce de tanıtımı yapılan kayıp **Mehmet Özdemir**'in akabetinin açıklanmadığı belirtilerek, son çare olarak Uluslararası Af Örgütü'ne başvuru yapıldığı söylendi.

Basın açıklamasının ardından topluca Galatasaray Postanesi'ne giden kayıp yakınları, Özdemir'in sağ bırakılması için "İlgili" makamlara telgraf çektiler.

141. Haftaya MKM Çocuk Korosu üyeleri de katılarak, eylem sonunda halkların kardeşliği ve barış için türküler, zılgıtlar eşliğinde İstiklal Caddesi'nde yürüdüler ●

darma tarafından gözaltına alınarak katledilen Kürt işadami **Abdullah Canan** ve 29 Aralık 1997'de Diyarbakır hayvan pazarında Toros marka bir arabanın içindeki sivil giyimli, telsizli ve silahlı 3 polis tarafından gözaltına alınan, bir daha da kendisinden haber alınamayan HADEP Üyesi **Mehmet Özde-**

rek, yaratıkları mevziyi terk etmeyeceklerini açıkladılar.

Oturma eylemine ABD Temsilciler Meclisi Üyesi ve İnsan Haklarını İzleme Komitesi Başkanı **John Porter** ile **Steny Hdyer, Ben Cordin, Lourse Slaughter** ile **Kathry Comeran Porter** katılarak destek verdiler.

SENDEN GELDİM SANA DÖNMEK İSTERİM DÖNÜPTE BAĞRINDA ÖLMEK İSTERİM

Haber Merkezi: Dersim ve ilçelerinde konser vermek amacıyla yola çıkan sanatçı **Haydar Bayar**, Dersim Merkez, Hozat, Pertek ve Çemişgezek'te duygularını, düşüncelerini halkı ile paylaşmak istedi. Fakat Pertek ve Çemişgezek'te gerek korucuların, gerekse devlet güçlerinin bir takım provakatif davranışlar içerisinde girebilme kuşkusundan kaynaklı bu iki ilçede konser verme kararını iptal etti.

İlk olarak Hozat'ta konser veren **Haydar Bayar** ve yine Dersimli **Hıdır Bakır**, 20.12.1997 tarihinde Belediye Düğün Salonu'nda 500-600 kişilik bir kitle ile buluştu. Saat 14:00'da başlayan konser coşkulu bir

şekilde geçti. Çekilen yöresel halaylar ile konser saat 17:00'da sona erdi.

Daha sonra bölge köylerinden bir kaçını da ziyaret eden sanatçılar, 17.01.1998 tarihinde Dersim'de de aynı duygu ve düşüncelerle Belediye Düğün Salonu'nda 1500 kişi ile buluştu. Saat 14:00'da başlayan konser yerin dar olması sebebiyle bir çok kişi katılmazken konser, coşkulu

bir şekilde saat 18:00'da halaylarla sona erdi.

Konserlerle ilgili gazetemize bilgi veren sanatçı **Haydar Bayar**, Dersim'de yayın yapan **Dost Radyo**'da yapılan söyleşide Dersimlilerin "bizi neden yalnız bıraktınız, bir daha ne zaman geleceksiniz?" serzenişleriyle dost yüzlerine hasretini, kızılgınlığını belirttiklerini ancak gerçekleştirilen konser vasıta-

ıyla hatırlanmalarından, unutulmalarından dolayı da mutlu olduklarını ifade etti.

Sanatçı **Haydar Bayar**, ayrıca Hozat'ta verdiği konserde çok duygulandığını ve yaptığı müzik çalışmalarını boyunca ilk defa bu kadar etkilendiğini ifade etti. Ayrıca "Benim batıda verdiğim konserlerde insanlar çok rahat bir şekilde slogan atabiliyor veya düşüncelerini dile getirebiliyor. Fakat Hozat'ta insanlar slogan atmaya da gözlerindeki parıltılar sanki sahneye alıyordu. Ve ben ağladım. Hozat halkı duygu ve düşüncelerini alkışlara ve bitmek bilmeyen enerjisiyle halaylara döktü" dedi ●

Karanlığı; ölümsüzleşerek aydınlatanlar

YÇKM'de anıldılar

Haber Merkezi: Onlar, dünya gericiğine, emperyalizme, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı çıkarak, insanların insanca yaşayacağı, sınırsız, sınıfsız ve özgür bir dünya kurma uğrunda bedenlerini feda etme cesaretiyle yola çıkarak altın çağ mücadelesinde. Ve onlar, uğrunda ölüme göze aldıkları davalarını ve mücadelelerini arifliklerine devrederek aramızdan bedenleri ayrılarak, insanlığın üstüne bir karabulut gibi çöken dünya gericiğini parça parça yıkıp, dört bir köşten halklara gerçek kurtuluşlarını gösterdiler. Bu bilinç ve cesaretle yola çıkan, altın çağ mücadelesinde şehit düşerek ölümsüzleşen kızıl kardeşler Yüz Çiçek Aşın Kültür Merkezi'nde anıldılar.

25 Ocak Pazar günü, yaklaşık 500 kişinin katıldığı anma, İbrahim Kaypaklı'nın yazması olduğu şiirin okunması, Proletarya Partisi ve devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından bir arkadaş günün önemini ve anlamını ifade eden bir konuşma yaptı. Esas olarak sınıfların octaya çıkmasıyla başlayan sınıf savaşlarının ve bu savaşlarda verilen bedellerin üzerinde duran konuşmacı arkadaş, bedel ödemedi hiçbir hakkın alınamayacağını, zorbalığın ve sömürücülerin saltanatlarının sona ermeyeceğini vurgulayarak, hanın Türkiye'deki boyutunu ve durumuna dile getirdi. Daha sonra, Proletarya Partisi'nin neden Ocak ayının son haftasını **Parti Şehitlerini Anma Haftası** olarak ilan ettiğini, "Dünyada ilk sosyalist devletin kurucusu olan Lenin'in aramızdan ayrıştığı tarihi 24 Ocak 1921'dir. Türkiye'deki çeyiz millet ve milliyetlerden emekçilerin kurtuluşuna hedefleyen TKP (Türkiye Komünist Partisi)'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Kemalist diktatörlük tarafından, bugün kazılaşmış adamların atıldığı Karadeniz'in sularında kallettiği tarihi, yine 28-29 Ocak 1921'dir. Alman komünistlerinden Karl Liebknecht'in kallettiği

24 Ocak 1923'tür. Bu çatışmadan yaralı olarak kurtulan İbrahim'in bir iblisin ihbarı sonucu yakalandığı tarih ise 29 Ocak 1923'tür. İşte bu nedenlerden dolayı 1978 yılından beri Ocak ayının son haftası **Parti Şehitlerini Anma Haftası** olarak kabul edilmiştir" sözleriyle açtıkları konuş-

ma, şehitleri anmanın bir hafta ile sınırlı tutulmamasına, hayatın her anında ve alanında onların anılabileceğini ve anılması gerektiğini, onları gerçek anlamda anmanın ise, sürdürdükleri ve devrettikleri mücadelelerinin boyutlandırılmasıyla mümkün olacağını vurguladı.

Konuşmadan sonra sahneye YÇKM emekçilerinden Çiçek Ayyıldız çıkarak okuduğu 18 Mayıs ve Ali Haydar'ın adlı marşlarla kitle-

yi coştururken aynı zamanda mücadelenin sıcaklığına götürdü. Ardından, adını Yıldıza'ndan alan ve faaliyetlerini YÇKM'de sürdüren Yıldıza Folklor Ekibi halkın acılarını, mücadelelerini anlatan oyunlarıyla sahnede yerini aldı. Daha sonra, müttek şüreyne ruğmen kocaman cesareti ve yeteneğiyle okuduğu şiirlerle kitleyi coşturan Özgecan sahnede yerini aldı. Özgecan kitleyi, direnizlerle, mücadelelerle ve özellikle "Gökte ay, zindanda kaya; İbrahim Kaypaklıya" şiiriyle komünist önderin direnişiyi buluşturdu. Bir yandan anma programı devam ederken, bir yandan da gelen mesajlar okunuyordu.

Devrimci dayanışmanın güzel örneklerini sunan ve Mezopotamya Kültür Merkezi'nde çalışmalarını yürüten Koma Rojhatlar da okuduğu marşlarla Kürd ulusunun mücadelesini, acılarını ve duygularını kitleyle birlikte paylaştı. Domane Dersim'in ve Beyhan Aksoy'un söylediği coşkulu marşlardan sonra anmanın en heyecanlı, anlamlı ve coşkulu anma gelindi. Sahneye çıkan şehit aileleri, yakınları ve yoldaşları kısa ama anlamlı cümlelerle şehitlerin özelliklerini, anılarını ve mücadelelerini anlatırken, kitle hep bir ağızdan, "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganıyla duygularını dile getirdi.

Daha sonra sahneye gelen Grup Munzur da yeni kasetinden okuduğu parçalarla ve 18 Mayıs, İbrahim Yoldaş, İsyan Ateşi adlı marşlarla kitlenin coşkusunu doruğa ulaştırdı. Söylediği hareketli parçalarıyla da kitlenin, coşkusunu halaylarla ifade etmesini sağladı. Saat 15:30'da başlayan anma programı bazı eksikliklere rağmen 20:00'da başarılı bir şekilde sona erdi.

diği tarih, Ocak 1919'dur. Ve Mustafa Suphi'den sonra devrimci, oportünizmin ve parlamentarizmin sınırları dışına çıkmayan 50 yıllık TKP'yi ve pratiğini alt üst eden, devrimci ve pasifizmi kıırarak Türkiye proletaryasının öncüsü ve enternasyonal proletaryanın Türkiye kolu Proletarya Partisi'nden kurulan İbrahim Kaypaklıya ile kurucu önderlerden Ali Haydar Yıldız ve yoldaşlarının girdikleri çatışma sonucu A. Haydar Yıldız'ın şehit düştüğü ta-

macı, şehitleri anmanın bir hafta ile sınırlı tutulmamasına, hayatın her anında ve alanında onların anılabileceğini ve anılması gerektiğini, onları gerçek anlamda anmanın ise, sürdürdükleri ve devrettikleri mücadelelerinin boyutlandırılmasıyla mümkün olacağını vurguladı.

Konuşmadan sonra sahneye YÇKM emekçilerinden Çiçek Ayyıldız çıkarak okuduğu 18 Mayıs ve Ali Haydar'ın adlı marşlarla kitle-

VIYANA'DA YÇKM ETKİNLİKLERİ

Halkın Günlüğü/Viyana: Avusturya'nın VIYANA kentinde, YÇKM'nin kuruluşunun 3. yıldönümü etkinlikleri düzenlendi. Gelenekselleşen Yüz Çiçek Aşın Kültür Merkezi (YÇKM) 2. Dönem Kültür Şenliği, Grup Munzur'un desteğiyle 21.12.1997 tarihinde başarıyla yapıldı.

Şenlik, saygı duruşuyla başladı. Viyana YÇKM'yi temsilen bir arkadaş konuşma yaparak, "düşmanın toplumu yozlaştırma, ahlaki olarak dejeneretme silahlarından biride kültürel bombardıman faaliyetidir. Bu yoz kültüre karşı, halkın ileri ci kültürünü geliştirmek için kültür sanat merkezimiz, faaliyet yürüttüğü alanda anti-faşist, anti-emperyalist cephesinin bir mevzisi durumundadır. Devrim cephesinin ülkedeki sesini buralara taşımak, emperyalist kapitalist burjuvazinin yoz kültürüne karşı aktif şekilde mücadele etmek görevleri arasındadır. YÇKM, Proletarya Par-

lisi'nin nefes borusu olma işlevi görmektedir. Gidasını Maoizmden alarak, burjuva yoz kültür ve sanatına alternatif, kültür-sanat-edebiyat faaliyetlerini sürdürmektedir" dedi.

Türklerle etkinliğe coşku katın Özlem ve Alişer'den sonra kardeş dernek olan Ternitz Halk Kültür Derneği tiyatro grubunun "Sey Hüsen" adlı oyunu sergilendi. Avusturya, Tirol eyaletinde faaliyet yürüten Tirol Halk Kültür Merkezi'nde kültür sanat faaliyetlerini yürüten Grup Mayıs yeni ve güzel parçalarıyla kitleyi coşturdu. Grup Can Munzur'dan sonra, Viyana YÇKM tiyatro ekibi "Dersim'de Ambargo" adlı oyunu oynadı ve bu oyun kitle tarafından büyük bir ilgi ile izlenerek beğeni kazandı.

Grup Munzur'un son kasetindeki parçalarını okuması, halaylar eşliğinde kitlenin coşkusunu doruğa çıkardı ve şenlik başarılı bir şekilde sona erdi.

PARTİ ŞEHİTLERİNİ ANMA GECELERİNE SEFERBERLİK!

Halkın Günlüğü/Köln: Öncü tarafından Parti Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan edilen Ocak ayının son haftasına seferberlik ile giriliyor. Çıkarılan afiş ve çağrılarla seferberlik kitlelere duyuruldu. Halk savaşını savun-yay-güçlendir kampanyasıyla birlikte sürdürülen Parti Şehitlerini Anma seferberliği çerçevesinde 5 Ocak'ta Mulhous, 4 Ocak'ta Paris, 11 Ocak'ta Lyon'da anma geceleri düzenlendi. Gecelere katılım Mulhous'ta 1100, Paris'te 1500, Lyon'da 500'i aşındı.

"Paralık bir gelecek için gökleri fethedenler ordusunun şehitlerini anma gecesine hoşgeldiniz" denilerek saygı duruşu ile başlayan gecelerde yapılan açık konuşması, "şehitlerimizi anmak, gösterdikleri yolda pratiğe yüklenmektir" temasını işliyordu. "Geceleri tutuşturmak" diyen Cüneyt Kahraman'ların direktiflerine işaret ediyordu. Konuşma şu noktaları altını çiziyor: "Şehitlerimizin adı DEVRİM'dir, CÜRET'tir, UMUT'tur, GÜVEN'dir, FEDA'dır, ZAFER'dir, PARTİ'dir, HALK'tır, HALK SAVASI'dır." Gecelere Öncünün gönderdiği mesaj coşkuyla karşılandı.

Zindanlardaki Partizan savaşçıların mesajları coşkuyla daha da güçlendirdi.

Öncü, mesajında, 26 yıllık mücadele tarihinin önemine, Maoist rehberlik ve Kaypaklıya önderliğin kilit noktasına dikkat çekerek, Mevcut dünya ve ülke koşulları ile görevlerimiz üzerinde durdu. Kardelen Hareketi'nin derslerini özetleyerek, "Kongre Hazırlık Konferansı" nı selamladı. Gecelere; Peru Halk Hareketi, MLKP, DHKP-C, ERNK, TIKB, EKİM, DEVSOL, PYSK, TKP/ML gibi devrimci örgütler mesajlarıyla katılarak güç verdiler.

Gecelerin kültürel programında Grup Munzur, Ferhat Tunç, Rençber, Hacı Kutun, Levent Çihan gibi sanatçılar ve tiyatro-folklor yer aldı. Şair Emir Ali Yagan şiirleriyle katkıda bulundu.

Şehitleri anma geceleri 31 Ocak'ta Güney Almanya, 7 Şubat'ta Bielefeld, 15 Şubat'ta Basel, 21 Şubat'ta Duisburg, 28 Şubat'ta Rotterdam'da gerçekleştirilerek devam edecek. Gecelerin yanı sıra "şehitlerimizi anmak, gösterdikleri yolda seferber olmaktır" toplantılarına yoğun bir hazırlık sürdürülmektedir.

MAOİST ÇİZGİ

ALİ HAYDAR DOĞAN

“Cumhuriyet devrimcisi” İşçi Partisi -I-

Bünyesini kangren misali sarmış Kemalizm hastalığıyla İşçi Partisi, Kemalist devlet ve ordusu bağnazca savunma, kollama ve koruma faaliyeti içerisinde. Yeni değil, bilinen geleneksel özelliğidir. İdeoloji, teori ve siyasetini, hakim sınıflar arası çatışmada taraf olmaya göre ayarlama. İşçi Partisi'nin genel tarzıdır. Güncel siyaset yapma adına maskeleye de devletçi söz de "devrimcilik", güzergahlarına rehberlik eden ana kaynaktır.

Teori Dergisi'nin Aralık 1997 tarihli sayısında diyorlarki: "Türkiye makus talihini, Kemalist-sosyalist ittifakla tersine çevirmiştir, bugünde sömürgecilik uğursuzluğuna direnen güçler, Kemalistlerdir". Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Kemalistlerce Karadeniz'de alçakça katledilişleri tarihi bir gerçektir. Kendisiyle uzlaşma çizgisi izleyen Şefik Hüsnü ve sonrası reformist, sosyal şöven TKP tevkifatı ve süreklilik, legal-demokratik en ufak girişimin dahi kanla bastırılması yine tarihi bir gerçektir. Menfaat sağlamak için, Sovyetler Birliği'ne bazen yağ çekilmiştir ama Kemalistler her zaman fanatik anti-komünist nitelikleri itibariyle, ezilenlerin-emekçilerin bir numaralı düşmanı olmakta tereddüt etmemişlerdir. İşçi Partisi "Atatürk'ün önderlik ettiği Milli Demokratik Devrim" den bahsetmektedir. Atatürk önderliğindeki sözde "devrim" mücadelesinden çıkan emperyalizmin yarı-sömürgesi Türkiye'dir. Önce İngiliz, Fransız sonra Alman emperyalizminin uşağı faşist diktatörlüktür. Milli Demokratik Devrim'in sonuçları bunlar mı olur? Aydınlik, emperyalist uşağı faşist diktatörlüğü "Bağımsız Cum-

huriyet" yaftasıyla yutturmak istesede tarihi gerçekler bunlardır. İşçi Partisi daha da ileriye gidiyor ve diyor ki; Kemalist devrimin batıdaki burjuva-demokratik devrimden farklılıkları varmış! Neymiş bunlar! "Devletçilik ve halkçılık". Peki tarihi gerçekler nedir? Batıdaki burjuva-demokratik devrimler feodalizmi, Ortaçağ ilişkilerini tasfiye etti. Burjuva demokratik devletlere yol açtılar. Feodalizm ve Ortaçağ ilişkilerinin bırakılması Kemalist sözde devrimle tasfiye edilmesini, ondan 75 sene sonra dahi Türkiye'nin temel problemleri arasında dırlar. Burjuva demokratik devrimleri dahi "aşığı" söylenen Kemalist hareketin "halkçılığı" koyu bir faşizmdir. Peki devletçiliği nedir? Devletçilik İşçi Partisi'nin lügatında sosyalizmin adıdır. Denize en iyi sosyalizm, sosyal faşizmdir. En devrimci devlet, komprador-bürokrat devlettir. Bilindiği gibi Türk komprador burjuvazisi başından itibaren iki kamp biçiminde örgütlenmiştir. Birincisi; devletçi denilen ve bu özellikleri itibariyle bürokrat bir yapıya sahip kompradorlar. Müteşebbisçi devlet, rekabeti ortadan kaldırmakla bu yolla sömürüyü daha da ağırlaştırıyor. Siyasi tekelle zulmü (emekçilere) daha da koyulaştırıyordu. İkincisi; "hür teşebbüsçü" olarak kendilerini adlandıran kompra-

dorlardı. Rant için, Kemalist burjuvazi ile it dalaşında olan bu komprador kliğin "demokrat"lığını keşfeden liberal solcular eskidende, şimdi de vardılar. Ancak komünistler, baştan itibaren hakim sınıf klikleri arasındaki çatışmanın gerici mahiyetini gözler önüne serdiler/sermektedirler. Emperyalizm uşağı Kemalistlerin "Cumhuriyet Halk Partisi" 1940'lı yıllarda Hitlerci bir partidir. 1950'lerde atağa geçen ABD emperyalizminin uşağı Demokrat Parti oldu. Tarihi gerçekler bunlardır. İşçi Partisi'nin "6 ok" sevdasının mahiyeti budur. Kemalizmin oklarından biri olan "milliyetçilik gerici değil, devrimci milliyetçilik"miş. Turancılık ve ırkçılıkla alakası yokmuş. Aldatmak için önceleri Kürtlerden bahsetsede iktidar olduğunda "misak-ı milli" dediği sınırlar içinde yaşayan herkesi Türk ilan eden, ezilen ulus ve azınlıkların dillerini yasaklayan, bütün dillerin Türkçeden doğduğunu söyleyen Güneş Dil Teorisine sarılan, en ufak itirazlara katliamlarla cevap veren Kemalistler değil miydi? "Bir Türk dünyaya bedeldir" diyen Kemalist milliyetçiliğin zermesinde ilerçilik yoktur. ırkçılık onun özüdür...

M. Kemal'in başını çektiği komprador feodallerinde, anti-emperyalist yanları

yoktu. Evet bunların Talat ve Enver paşalarıyla ilişkileri vardı, İngiliz, Fransız emperyalistleriyle Alman, Avusturya v.d. blok arasında patlayan 1914 emperyalist paylaşım savaşında, Osmanlı İmparatorluğu Alman kampında yer aldı. Alman Genel Kurmay'ının saflarında cepheye çıktılar. Enver, Talat ve Cemal paşalar kumandasında Alman savaş makinasına bağlanan imparatorluk savaşın ilk dönemlerinde Kafkaslar'a, Bağdat'a kadar atak yapmış Alman emperyalizminin "başansı" ile iştilanmış. Turancılık bayrağını daha cüretkar yükseltmişti. Mustafa Kemal bu dönem, Ortadoğu cephesinde saldırıyı organize ediyordu. 1916'da savaş yer yer Almanya aleyhine dönmeye başladı. İttihat ve Terakki içerisinde örgütlü Türk komprador burjuva-feodalleri arasındaki kampaşmalar bu durumla birlikte daha da su yüzüne çıktı. Enver'in seferleri peşpeşe yenilince Mustafa Kemal sesini daha da yükseltti. "Savaşın müttefiklerimiz tarafından kazanılacağına katıyen ihtimal vermiyorum" diyordu. Ve nitokim böyle oldu. Böylece Osmanlı İmparatorluğu'nun çökmemesi için Almanlarla hareket eden, Veliht Vahdettin'in fahri yaveri olarak Almanya'ya giden Kemal, sonra sömürgeleşme tehlikesini önlemek için Vahdettin'e projeler sunmaya başladı. Amacı yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı muhafaza etmekti. İmparatorluğun Harbiye Bakanı ve tüm orduların başkomutanı olmaya adaydı. Enver ve Talat artık çare olmadığını gördüklerinde yerlerini bu kanada bırakmak zorunda kaldılar. M. Kemal'in önerdiği isimler yeni hükümetin bekeğini oluşturdu ●

Suluk olmalı diyoruz sanatımız yaşamalı... Toplumsal yaşamın ta derinliklerinden kopup gelirken bize; bizde yeniden şekillenerek insandan yana kalıba dökülmeli. Yaşamın kıyasıya karşı koyuşlara sahne olduğu her bir köşesinden almalıyız onu... Sonra bir Bumerang misali fırlatırken en uçsuz-bucaksız kitle deryasına bize geri gelmeli. Bire bin katarak... Ve birlikte söylemeliyiz türkülerimizi milyonlarla...

Coğrafyamızda mevcut gerici sistem tarafından medyaya ve basınla kıyasıya pompalanan sanat anlayışı toplumsal gerçeklikten ve halkların yaşamına iyiyi, yeniyi, doğruyu katmaktan uzaktır. İnsandan yana olmayan ve soyut biçimde ortaya konan sanat anlayışı; elbetteki sanatıda halkın günlük yaşantısından, sorunlarından kilometrelerce uzak tutan bir sanat anlayışıdır. Ve elbetteki bu sanat anlayışı burjuvazinin kendisini yenileyip halklarımızı sömürmesinin, talanını sürdürebilmesinin önemli bir aracıdır.

Sanatın ve sanatçının aynı zamanda toplumun aydını olma görevi ve sorumluluğu ile karşı karşıya olduğu bir gerçektir. Ancak burjuva sanat dünyasında elbetteki bugünde dün olduğu gibi sanatta, sanatçıda halkın aydını olma

“TUTUŞTURUN GECELERİ”NE DAİR

sorumluluğundan uzaktır. İçi boş megastar etiketleri ile topluma ve gerçekliğine oldukça mesafeli durmaktadır. Toplumun geri yönleriyle uzlaşır bir çizgi izlemeyide sürdürmektedir. Tüm bunlara tamamiyle zıt ve alternatif devrimci sanat çizgisi izleyen biz devrimci sanatçılar, insana ve emeğine azgınca saldırarak, insanı kendi kimliğinden uzaklaştırarak yabancılaştırmaya çalışan burjuva sanat anlayışının karşısında ısrarla durmaktayız. Sömürünün ve talanın karanlığını parçalamak için ısrarla meşale olmayı sürdürenlerin çabası, cıgıllarını ezgilerimize, şiirlerimize taşımamızın bilinci ile çıktığımız uzun yolu devam ettirmenin çabası içerisindeyiz.

İşte bu bilinçle '93'te yola çıkan grubumuz, ilk albümü "Babanın Türküsü"nü bu yıllarda halklarımıza sunarken, hiç kuşkusuz taraftı... Ezilenden yana, sömürülenden yana taraf olmanın bilinci taşıyordu. Bundan dolayıydı ki, isyan ateşlerini taşıyan türkülerıyla yaşamın her karesine seslenmeye çalıştı. Bu perspektifle işçi grevlerine, öğrenci eylemlerine, memur mitinglerine vb. kısacası haksızlığa karşı duruşun olduğu her yere adım adım, dize dize türkülerimizi

taşıdık. Sonra devamı, ardı kesilmeden gelmeyi sürdürdük...

Tüm bu toplumsal pratiklerden aldığımız doğrularımızı yine notalara, dizele vurarak '95 Eylül'ünde ikinci albümümüz olan "Hep Birlikte"yi aynı coşkuyla taşımaya çalıştık yaşamın her köşesine...

Aynı heyecan, aynı bilinçle bu kez içimizde büyüyen insanlığın o muhteşem ateşi "Tutuşturun Geceleri" adlı son albüme taşıdı kendini. Aralık '97'de piyasaya çıkan son albümümüzde hiç kuşkusuz yine taraftık. İnsandan yana olan ve geleceği inşa etmeyi sürdürürken kışın soğuşuna inat 14 Mart '97'de açan sekiz kardeleni anlatmaya çalıştık "Tutuşturun Geceleri" adlı türkümüzde. Çünkü 14 Mart '97'de daha da kararlı bilemiştik öfkemizi, bilincimizi...

Yere düşen her tohumumuzu gelecek baharlarımızda hasatlamamızın ve yeni fidanlar yetiştirmemizin bilinciyle, yüreğimize insanlığın bilinci...

'96 sarı Temmuz'unu anlatlık "Zaferi Müjdeliyor" adlı türkümüzde. Siper yoldaşlığı bilinciyle bedenlerini yatırıp ölümüne, ağır ağır gelen ölümün kasvetli ka-

rarlığının üzerine sıcak ve kızıl mor tonlarla doğan 12 özgürlük güneşimizi, Aygün'ü, Altan'ı, Yeniliha'yı, Hüseyin'i, Ilgın'ı, Müjdat'ı, Tahsin'i, Ayçe İdil kız, Hicabi'yi, Osman'ı, Ali'yi, Hayati'yi sonrasında Polat'ı ve Erkut'u vurduk dizelerimize...

Doğanın tüm zor koşullarına ve yoğun azgın saldırılara karşı yürüyorlar dedik emekçi halklarımızın evlatları bilinçle ve ısrarla. Al sedefli şafaklarla yürüyor dedik gerilla...

Sonra Türkçe, Ermenice, Kürtçe halk türkülerine kattık seslerimizi. Halkın kendi öz kültürünün, yaşamının derinliklerinden kopup günümüze taşınan türküleriydi bunlar...

"Tutuşturun Geceleri" ile soluğumuzu toplumsal yaşamın içerisinden alacak ve altın çağa yürünen uzun, engebeli yolda ısrarı, direnişi, direniş geleneklerini tüm yüreklere dün olduğu gibi bundan sonrada ulaştıracağız aynı inançla...

Diyoruz ki, umudumuzu kavgamızla, sanatımızla daha da yoğunlaştırıp, büyülemek için çıktığımız yolumuzda ısrarla, bilinçle, inatla yürüyerek, türkülerimizi milyonların korusuyla haykırmayı sürdüreceğiz!

Grup MUNZUR

Tütün: Yurdunda "kaçak", sürgünde "efendi"

Bu topraklarda üretilen "tütün"ün kaderidir "kaçak" olmak. Şimdi bunun yeni biçimi geliyor ve tütün, bu sefer daha acı bir şekilde bu topraklarda üretilmeyen tütünün karşısında kaçak duruma düşüyor. Bu toprağı işleyen ve tütünü yetiştirenler, tütünü ince kağıtlara sarıp keyifle tütürmenin zevkini kuytuda, zulada yaşamak zorunda bırakılacak.

12 Eylül'den sonra Özal'la gündemleştirilen ve ufak ufak başlatılan özelleştirme son yıllarda hızını artırdı. TEKEl'in satışı da buna en son örnektir. Özelleştirme; emperyalist tekellerin dizginsiz sömürüsü önünde hala varolabilen engelleri ortadan kaldırmak için 1980'li yıllarda devreye sokuldu. Dünya halklarının emperyalist-kapitalist sermaye ile onların işbirlikçilerine karşı şu veya bu süreçte kan, can bedeli kazanmış olduğu ve gerek bilinen adıyla "sosyal güvenlik" ve "sendikal örgütlenme" başlığı altında toplanabilecek haklarına, mevzilerine gerekse bir bütün yaşamına dönük yeni saldırı politikalarının adıdır özelleştirme. Emperyalist devletler bunu kendi ülkelerinde de uygulamaya sokarlarken esasta yarı-sömürge ülkelere dayatmaktadır. Emperyalizmin çürüyen ve kendi kendini bitiren sisteminin aynı zamanda bu gerçekliğini geciktirme çabası olarak "özelleştirme" ve onunla bütünlüklü tüm uygulamalarının da çare olmadığı yaşanan krizlerle ortadadır.

Türk hakim sınıfları emperyalist-kapitalist sisteme bağlı olarak bu süreci başlatırken, 12 Eylül askeri faşist cuntası bunun için uygun bir zemin hazırlamıştı. Özelleştirme uygulamalarına karşı direnebilen sınıf ve halk katmanları sindirilmiş, her türden örgütleri geçici olarak bastırılmış durumdaydı. Uygun zemine rağmen halklarımızın bu politikaya sindirilmaları gerekiyordu ve yasal düzenlemelerle beraber bu için uzun vadeli plan-programı başlatıldı. Turgut Özal tiplemesi, yaşam biçimi ile burjuva pragmatizminin son duraklarından birisi olarak bunun için uygundu. "İş bitirici", "rahat", "akıllı" ve kolundaki hesap makineli saatıyla hem "modern" hem de "farklı" görünümü sergileyecek bir "kişiliğe" sahipti.

Devlet işletmelerinin ve komprador-kapitalistler ile büyük toprak ağalarının ekonomi politikası olan Kamu İktisadi Teşekkülleri, kısa adıyla KİT'ler "zarar ediyor, hantal" vb. propagandalarla yoğun bir kampanyaya tabi tutuldu. Özelleştirme; devlet "zarar ediyor" ve "halkın bu zarardan kurtulması gerekiyor"(!) temel gerekçesiyle, '80 sonrasının ekonomi-politikası olarak hakim sınıflar tarafından uygulamaya sokuldu. Başta emperyalist kuruluşlar ve bunların Türk hakim sınıfları içerisindeki iri temsilci-

leri, bu özelleştirme furiasında öne çıkan kesimleri oluşturdular. Özelleştirme; böyle altın alta, yavaş yavaş uygulanırken, kamuoyunda, Türk-İş gibi faşist sarı sendikalara sözde muhalefet ettirilerek ve bir iki eylem yaptırılarak yumuşatılmaya ve yanıltılmaya çalışıldı. Buna Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Danıştay ve Sayıştay gibi Anayasal kurumların özelleştirme aleyhinde aldığı kararlar da eklenerek kitleler tam bir aldatmaca içerisine sokuldu. Kemalist solcular da bu koroya katıldılar. Kemalizmin altı ilkesinden biri olan "devletçilik"i tartışarak sözde anti-emperyalist ve sosyal adaletçi bir söylemle özelleştirmenin yapılamayacağı vb. türden bir takım safsatalarla toplumsal

oldular. Mesele daha çok bu kurumların el değiştirmesi ile değişecek rant dağılımındaki çelişkilerden kaynaklanıyordu.

Çekişmeler ve ufak çatışmalar kısaca aktarmaya çalıştığımız bu tablo içerisinde devam ederken, '90'larda ivmelenen iç savaşta sürece bu yönde etki de bulundu. Özelleştirmenin hızlanmasına yol açtı. Faşist diktatörlük, gelişen iç savaş karşısında bir yandan ekonomik tahribata uğrarken, diğer yandan da savaşın yüksek maliyetiyle karşı karşıya kaldı. Emperyalist ülkelere tam bağımlı askeri donanımını ve harcamalarının karşılığını ekonominin yoku mevcut yapısıyla kaldıramaz bir hale geldi ve

peryalistlere bırakmıştı. Osmanlı devleti, Düyun-u Umumiye'den arta kalanlarla varlığını devam ettirirken, kapitalist sömürünün bekçiliğinden başka bir görevi de kalmamıştı. Bu sürecin konumuzla alakalı örgütlenmesi de Reji oluyordu. Reji, bugünkü TEKEl'in o zamanki adıydı. Ve işlevi o günün ortamında bugünkünden farklı değildi. Köylünün tütünü üretimden işlenmesine kadar denetimine alıyor ve Osmanlı'nın borçları karşılığında kapitalistlere talan hizmeti görüyordu. Köylü, ürettiği tütünü bu haliyle ancak "kaçak" içmek zorunda kalıyordu. Çünkü tütünü Reji dışında her türlü özel ticareti yasaktı. Bu yasak denetlemek için oluşturulan kolcu örgütlenmesi de, resmi güvenlik güçlerinin dışında kurulan milis örgütlenmesinin bugünkü örneklerinin ilk nüveleri olarak tarihteki yerini alıyordu. Köylü, Reji'den başka bir yere peşin paraya ve biraz daha yüksek fiyata ürünü satmak istediği zaman, Osmanlı jandarmasıyla beraber bu çapulcu niteliğe sahip kolcuların kuyuculuğunu karşısında buluyordu.

"...Tütünü bilir misin?

'Kız saç' demiş zeybekler

Su içmez her damardan

Yerini kolay beğenmez

Üşür

Naz eder

Darılır

İki yaprak arasında kıyılmış

Bir parçası var kalbimin

İncecik, ak kağıtlara sarılır

Dar vakit yanarda verir kendini

Dostun susan dudağına..."

Tütün üreticisi işte böyle alınteriyle ve firari söylerken bu türküyü, Osmanlı'nın mirasını da mevcut Türk devleti devraldı. Genç Türk devleti, Osmanlı borçlarını nasıl bağımsızlık ve milli iktisat teraneleri arasında devraldıysa, ilişkilerini de öyle devraldı. Ve Reji, oldu TEKEl. Malum, üretici için bir şey değişmedi. Tütün tütündü. Kaçak kaçaktı. Kendi yurdunda tütün kaçak olarak kalmaya devam etti. TEKEl'in denetiminde yapılan tütün üretimi ve işlenmesi yine serbest değildi. Alnteri yine büyük toprak ağalarının, bürokrat burjuvaların, emperyalistlerin sofralarına akıyordu. Bununla beraber tefeciler, tüccarlar türü ve bunlar kendilerini TEKEl'te üreticinin arasına koydular. TEKEl'in vadeli satış ödemelerine karşılık bunlar peşin ödeme yaparak köylüye kene gibi yapıştılar. Köylü, TEKEl ve bunlar arasında tokatlana tokatlana yıllarca "köylü milletin efendisidir" demagogisi eşliğinde sömürüldü.

'80'lerin ortalarından itibaren Özal, yabancı sigara ithalatını serbest bıraktı ve

Tütün üreticisi, köylüsü, sigara işçisi bu talanı her yönüyle anlamak zorundadır. Sonuçlarını doğrudan yaşadığı için şu yukarıda aktardıklarımızı çok daha iyi biliyor. Ama bilmediği; birincisi, şovenizmin nasıl ufuklarını daralttığı ve ikincisi, ne yapması gerektiğidir. Bu iki noktayı yaşamları ve mücadeleleri içerisinde anlamak ve kavramak zorundadırlar. Komünistlerin ve devrimcilerin misyonu tam da burada başlamaktadır. Haksız savaşları teşhir etmeyi ve nedenleriyle birlikte kitlelere aktarmayı, dolayısıyla Türk devletinin yapısını ve kimin devleti olduğunu açıklamayı ajitasyonun ve propagandanın temeline koymalıdır

muhalefeti denetime almaya çalıştılar. Oysa hiçbir uygulama, saydığımız kurumların "iptal" kararlarına rağmen durdurulmadı ve kamuoyundan gizlenerek yürürlüğe kondu.

Elbette, bunun bir kaç istisnası oldu. Palazlanmak isteyen ve kısmi de olsa az çok milli niteliğe sahip bulunan bir iki sermaye grubu, bu özelleştirmeden faydalanmak ve böylelikle güç kazanmak istesede, yukarıda aktardığımız iptal kararları devreye sokularak esas amacına hizmet etmesi sağlandı. İstisna olarak nitelendirdiğimiz bu uygulamalar, bugünkü "İslami sermaye"ye (Milli burjuvazinin sağ kanadının elindeki kapitalizmdir bu) karşı geliştirilen denetim uygulamalarının başlangıcını oluşturmaktadır.

Bununla beraber, özelleştirmeye emekçi halklarımız dışında "karşı" olan hakim sınıf klikleri de vardır. Bunlar, çıkarları gereği varolan durumun savunucusu ve özelleştirmenin sözde muhalifi

bu sonuç Türk hakim sınıflarını daha fazla kaynak arayışına itti. Bu bağlamda özelleştirme "gelirleri" kaynak olarak sunuldu ancak o soygunun dahi mevcut borçları karşılayamayacağı açıldı. İşin esası "kaynak", yine emperyalist efendilerden alınan borçlar ve daha fazla köleleşme olacaktı. Ne varki bunun için emperyalistlerin ekonomi politikalarını, özgölde özelleştirmeleri uygulamak da işin tatlı diyetiydi. Bu, KİT'lerin özelleştirilmesi vesilesiyle gerçekleşecek soygun ve talandan hakim sınıfların kendilerinin de doğrudan büyük çıkarlar elde ettiği, edeceği gerçekliğini dışlamaz. Bu eksende çıkar dalaşlarından birisinin özelleştirme olduğu kadar, diğerinin de hala tartışılan ve sonuçlanacağı da benzemeyen Suşurluk meselesinin alt yapısı olan "kara para ve uyuşturucu ticaret" olduğu biliniyor.

Osmanlı devleti, son yıllarında ekonomisinin tam denetimini Düyun-u Umumiye (Genel Borçlar) kurumuyla em-

bu alandaki ilk özelleştirmeye doğru adım da atılmış oldu. Yabancı sigara ihtalatını TEKEK yapacak, böylece de gerçek anlamıyla yıllardır ülkeye kaçak olarak giren yabancı sigaranın gelirinden devlet kazanç elde edecekti. Yüzeysel bakıldığında "akılca" gibi görünen bu uygulama, sözde "serbest rekabet" adı altında, aslında emperyalist tekellerin hareket serbestisini arttırmak ve pazarını büyütmekten başka bir anlam ifade etmiyordu. Çünkü, yabancı sigara zaten satılıyordu ve esasta bunun ticaretini de devlet kontrolündeki mafya yapıyordu. Orta ve üst sınıflar ise hiçbir zaman bu ürünlerden başkasını kullanmamışlardı. İlerideki özelleştirme adımlarına altyapı olsun diye bu "ayrıcalık" halka da "kazandırılmıyordu" ve böylece birçok ürünle beraber yabancı markalı sigaralar da vitrinlerde, raflarda ve en ücra köy bakkallarında boy göstermeye başladı. Bunu ikinci adım; dev yabancı tekellerin yerli ortaklarla TEKEK dışında sigara üretimini yapması izledi. Böylece yerli sigaranın pazar payı giderek düşürüldü ve yerli tütün üreticisi daha fazla zora sokuldu. Emperyalist tekellerle bu çıplak rekabet (!) tütün ekimini daraltmak zorunda kalıyor ve hala devlet tarafından açıklanan taban fiyatlarının giderek düşmesine neden oluyordu.

*...Sokaklardan

Kıyılardan

Gök mavisinden

Ekmeginden

Caneviden ayrı düşmeye

Yani bütün hasretlerin kahrına

Ve zehrine çaresiz kalmaların

İlk nefesi hırır gibi yetişir

Cibali'de sarılan cigaranın..."

Tütün üreticisi ve tütün işçileri giderek daha da yoksullaştırdıkça, T. Kürdistan'ında ve diğer bölgelerde ardi ardına bu tür ortak üretim fabrikaları açıldı. Kendi ülkelerinde anti-sigara içme kampanyaları ve eğiliminin de etkisiyle gittikçe pazarı daralan emperyalist tekeller, aşın üretime karşılık talep daralması açığını yarı-sömürge ülkelerdeki pazarı küçük üreticinin zararına ve yıkımı pahasına tam denetime alarak kapamak istediler. Bunun son adımı da böylece atılmış ve TEKEK'in önce dağıtım ağı, sonra da fabrikaları ve markaları satılarak işlem büyük oranda tamamlanmış oldu. Akhisar Sigara Fabrikası'nın tamamlanmamış inşaatı ile Samsun ve Y. Harman sigaralarının British-American Tobacco (İngiliz-Amerikan tütün) şirketine satılmak istenmesi ve bunu diğerlerinin izleyecek olması artık sadece bir takvim sorunu...

Tütün böylece başka bir biçim altında "kaçak" olacak. Bu fabrikaların işleyeceği yabancı cins tütün karşısında varılmaya çalışacak ve "kaçak" içmenin zevki şiirlere, türkölere, romanlara yine konu olacak. Kaçakçıların türküsü başka türlü ama yeni direnişlerle harmanlanarak kanla, terle, korkuyla, cesaretle

ve ama öfkeyle söylenecek. Tütün üreticileri ve işçileri, sınırlı örgütlenmeleri ve bu örgütlenmelerin başına çöken alçaklara rağmen, şimdiden tepkilerini dile getirdiler. Diyorlar ki, "devlet bunu yapacağına bizi öldürsün daha iyi..."

Bu söylem aslında yeterlidir ama bugünkü koşullarda bir eksikliği de barındırmaktadır. Tütün üreticisi, köylüsü, sigara işçisi bu talanı her yönüyle anlamak zorundadır. Sonuçlarını doğrudan yaşadığı için şu yukarıda aktardıklarımızı çok daha iyi biliyor. Ama bilmediği, **birincisi**, şovenizmin nasıl ufuklarını daralttığı ve **ikincisi**, ne yapması gerektiğidir. Bu iki noktayı yaşamları ve mücadeleleri içerisinde anlamak ve kavra-

cevap da net olmalıdır. Bugünün gündel görevi olan özelleştirmeye kitlesel karşı koyuşlarla beraber, gerilla mücadelesi ve halk savaşı anlatılmalı ve örgütlenmelidir. Çünkü bıçak kemiğe dayandı. Çünkü köylü "öldür daha iyi" demektedir. O zaman bugün, Kürt gerillasının, işçi-köylü kurtuluş ordusu gerillasının nasıl öldüğünü görmesi, göstermesi bizim için önemlidir. Ölümü, doğumu ve kurtuluşu devletle arayanlara, devletin gerçek yüzünü göstermeliyiz.

Bugün özelleştirme karşısında yine bir muhalefet var hakim sınıflar içerisinde. Bu özelleştirmenin yasalara aykırı olduğundan ve yangından mal kaçırıcısından gizli olarak yapıldığından ve korkulardan.

mak zorundadırlar. Komünistlerin ve devrimcilerin misyonu tam da burada başlamaktadır. Haksız savaşı teşhir etmeyi ve nedenleriyle birlikte kitlelere aktarmayı, dolayısıyla Türk devletinin yapısını ve kimin devleti olduğunu açıklamayı ajitasyonun ve propaganda-nın temelini koymalıdır.

*...Tütün işçileri yoksul

Tütün işçileri yorgun

Ama yığıt

Pırl pırl namusu

Namı gitmiş deryaların ardına

Vatanın bir umudu..."

Bu anlamıyla ne yapmalı sorusuna

Aynısını şimdilik ihale kapamamış olan diğer emperyalist şirketlerde söylüyor. Uçluyu tamamlayansa Tek Gıda-İş gibi Türk-İş bünyesinde yer alan sigara işçisinin sendikasıdır. Sigara işçisi ve tütün üreticisi bu alçaklığı gömmelidir. Bu alçaklık onlara gösterilmelidir. Tek Gıda-İş Başkanı Orhan Balta özelleştirmeler ve satışlardan pay alıyor. Bugün ise diğer şirketlerin sözcülüğünü, "işçileri savunma" görüntüsü altında yapıyor. Bu ismi örnek olsun diye verdik, yoksa bu işten çıkan olanlar çok.

Sadece "özelleştirmeye" karşı çıkmak, ne tek başına anti-emperyalistlik anlamına gelir, nede işçi dostluğu ve yurt-severlik. Bunda doğal bir anti-emperya-

list içerik bulunsada, işçi ve köylü için aslında öz itibarıyla patron değişikliğinden başka bir şey değildir. İşçinin ve köylünün alınterine gerçek anlamda sahip çıkmak, sadece özelleştirmeyi durdurmakla değil bu devleti kökünden yıkmakla olur. KİT'ler aracılığıyla bürokrat burjuvaların devleti tarafından sömürülen emekçiler; ülke zenginliklerinin emperyalizme daha büyük oranda ve aleni sunulması sonucu soygun ve talanın, köleleştirme ve sömürgeleştirmenin boyutlanmasıyla bu kez dolaylı değil de doğrudan potronları olan emperyalist tekellerce sömürülmeye devam edilecekler. Meselenin özü bu olmakla birlikte, "daha fazla köleleştirme" ile daha büyük açlık ve sefalet anlamına gelen, işsizliği tırmayıp köylüyü ağır yıkımlara sürükleyecek olan özelleştirmelere karşı çıkmak, daha iyi bir yaşam mücadelesi ve acil talepler noktasında zorunludur. Ancak bu, KİT'leri "halkın", "milletin" malı add ederek Kemalist devletçilik ve şovenizm anlayışıyla olmaz. Bu bağlamda tek başına özelleştirme karşıtlığını anti-emperyalist bir nitelik sayan Kemalizmden etkilenmiş solun ve reformistlerin, yine rantın büyümesini kapma kavgası veren hakim sınıf kliklerinin bu kandırmacasına gelmemek gerekiyor. Özelleştirmeye gerçek anlamda anti emperyalist bir bilinçle karşı koyuş konulmadığı takdirde, öz itibarıyla sonuç değişmeyecek ve Kemalist faşist diktatörlüğe yedeklenmiş olunacaktır. Dolayısıyla özelleştirmeye karşı çıkmak sadece bir adımdır. Kısacası buna başka anlamlar yüklemek ve şaşırtıcı sözlerle süslemek "devrimcilik" adına devrimin içeriğini boşaltmak olur.

Proletaryanın davası, özelleştirmeyi değil, özel mülkiyeti kaldırmaktır, bunun için çarpışmaktır. Bu nihai hedefe giden yolun henüz başındayız. Başta proletaryanın, tarım yarı-proleterlerinin ve tarım üreticilerinin de kavraması gereken ana halka, proletaryanın bu uzun erimli mücadelesinin, onların da kurtuluş yolu olduğudur. Bu devlet yıkılmadıkça ve yerine halkın demokratik iktidarı kurulmadıkça, köylü için de kurtuluş yoktur. İşçi köylü temel ittifakında gerçekleştirilecek Demokratik Halk Devrimi asgari hedefi doğrultusunda ordulaşmak ve iktidarlaşmak, halkın yegane kurtuluş yoludur.

Dolayısıyla, tütün üreticilerinin de, işçilerinin de komprador devlet işletmeleri aracılığıyla olsun, emperyalistlere açılan ve doğrudan talan ettirilerek özelleştirmeyle olsun, çıkış noktası; feodal, faşist diktatörlüğü hedef alan anti-feodal, anti-emperyalist mücadele hattıdır. Bu, bize bağlıdır. Tarihsel misyonunu oynamayan/oyunamayan öncü, devrimi iletmez, geriletir. Tarihe ayak bağı değil motor olmak isteyenler, bilimin sesine, gerillanın türküsüne, fabrikanın uğultusuna, tarlaların bereketine, sokakların, varoşların, anıların öfkesine dikkat kesilsinler.. ●

Fırtına zamanlarında; **ancak kendi köklerine sıkıca tutunanlar ayakta kalabilir ve kazanabilirler!..**

Ülkemiz, uzun süreden beridir olağanüstü bir durum yaşıyor; derin çalkantılar, krizler, birbirini izleyen devrim ve karşı-devrim atakları, devrimci ve karşı-devrimci örgütlerdeki alışılmadık hareketlilikler, çözümler-değişmeler, oynak ve hareketli bir toplumsal yaşam, düzenin aklıalmaz canlılıkları ve aşırı derecede yasadışılığa kaymış ve çetelere dayanma azzine düşmüş devlet yapısı, hepsi devrime gebe bir toplumun sancılarıdır. Böyle bir durumda halk, devrime ve özgürlüğe dev adımlarla ilerleyemezse, daha hangi koşullarda ilerleyebilir? Ya da uluslararası durumun devrimsiz koşulları devrimimizi ne ölçüde engellemektedir? Tökezlemelerin, açmazların ve durmadan marjinal düşüklük yapmanın gerçek nedeni bu olabilir mi?

Bu sorulara, diyalektik materyalist bilimi olumlu yanıt vermez. "Hayır" der. "Esas olan şeylerin özündeki çelişkidir", eğer yanlış yapmaz ve doğru yolda ilerlerseniz ve kendinizle düşmanlarınızı iyi tanırsanız ve ona göre davranırsanız, yüzlerce amansız muharebeden hiç yenilgi almaksızın muzafer biçimde çıkabilirsiniz.

Halkımızın bugünkü durumu, ne yazık ki içler acısıdır. Halkın, çakallarla kurtlar arasında kurbanlık koyunlar gibi ondersiz ve başsız çaresizliği, önderlik sorununu ciddiyle incelemeyi gerektiriyor. Bugün önderlik sorununun çok iyi gittiğini kim söyleyebilir? Eğer iyi gitseydi, halkın durumu bu derece acıklı olabilir miydi? Hayır! Amansız bir fırtına ortasında, devrim ve karşı-devrim fırtınası arasında, her şeyden önce biz, yani işçi sınıfı, işçi sınıfının siyasal örgütü ne durumdadır? Halinden memnun, durumun iyi olduğunu düşünenler elbette vardır, ama yoldaşların büyük çoğunluğu durumun iyi olmadığını görüyorlar. Halkın devrimci eylemlerine önderlik edebilmek için öncelikle kendi zaafılarımızı ve zayıflıklarımızı gidermemiz gerekiyor. Her şeyin çok hızlı değiştiği bir dünyada, sağlam ve dinamik bir yapıya sahip olmadıkça, bozguna sokulmuş halkın devrim davasını karırlıkla yürütmeyi, ayakta kalabilmek bile zordur. İdeolojik ve örgütsel yozlaşmalar, siyasal başarısızlıklar kendiliğinden ve şanssızlık olarak karşımıza çıkmıyor, ilerlememizde müthiş bir güçlük çıkaran bu hastalıklar, mutlaka düzeltilmesi gereken ters bir durumun doğal sonucudurlar. Dünyaya işçi sınıfının başanlı ve başarısızlıkların kendi hatalarını düzeltmemiz için bize eşsiz deneyimler sunuyor; onları incelemeli ve onlardan yararlanmalıyız.

Daha bu yüzyıl içinde dünyanın üçte birini kataran işçi sınıfı siyasal örgütleri, nasıl oldu da şanlı mazilerine karşı buharlaşıp gittiler ve dünya yeniden kurt kapışmasının korkusuz istah sofrasına dönüştü? Ne oldu o dünyanın onlarca asırlık çınarlarını, yitici kopuklarını, haşin ve zalim imparatorluklarını silip süpüren, her siyasal eylemleyle yeni göğü sarsan partilere? Nasıl oldu

da, sistemin bütün yıkıcı öfkesine ve tahripkar güllerine amansızca meydan okuyan ve yeryüzündeki bütün özgürlük tutkusunu coşkun bir heyecanla tutuşturan proleter kaleler neredeyse tek bir silah patlatmaksızın birer birer düştü ve teslim oldu.

Bunlar gereksiz sorular mıdır? Hayır! Ustelik şimdi üzerinde titizlikle durulması gereken belirleyici konulardır bunlar. Çünkü, "komünist", "sosyalist", "işçi" ontakısıyla dünya siyaset sahnesine çıkan çok sayıda parti şimdi artık ya yoktur, ya da kendi aslına yabancılaşmış birer burjuva partileridir.

Bu gerçek bir durumdur ve kesinlikle bütün ayrıntılarına kadar incelenip açığa çıkartılması gerekiyor. Proletaryanın gücü ne olursa olsun ve siyasi partileri ne kadar başarılı olursa olsunlar, ne kadar iyi strateji ve siyasal taktikler uygularsa uygulansınlar, yozlaşmak ve yenilmek mukadder midir? Böyle sonuçlar çıkarabilen karamsarlar hiç de az değildir. Öte yandan araştırmacı, analitik ve düşünme yetisini yitirenlerin kovalıcam saçan keskin sözcükleri de "devrimci bir sınıfın" kendi yerine konulamaz ve hiç bir atanda ilerleme sağlamaya yardımcı olamaz. Her ikisi de aynı sonuca sahip olan bunlar, sorunu incelememize yardım eden karışıklığın iki ucudur, ama asla doğru uçları değildir.

Elbette pek çok etken bir arada incelenmeli ve iç bağlantıları doğru kurulmalıdır. Fakat hemen hemen herkesin üzerinde anlaşabileceği iki bellibaşlı konu tartışma götürmez belirleyici bir etkiye sahiptir. İşçi sınıfına sadakatin varılması ve ideolojik yabancılaşma. Bunlar birbirleriyle bağlantı içinde, birbirini doğuran sonuçlar olarak da ortaya çıkarlar. Ancak, materyalist bakış açısı sınıftan kopuş durumuna öncelik tanımamızı gerektiriyor. Hemen hemen bütün yıkıntılarda bu iki sarsıntının izlerini görüyoruz. Sonradan gümbür gümbür ortaya çıkan acıklı gerçekler, için için, sessiz sessiz bu kopuş ve sarsıntının günlük olarak yaşanması ve ilerlemesinin sonucudurlar.

Bugün yeryüzüne hakim olan ters rüzgarlar bizi ne ölçüde etkiliyor? Bu soruyu kendimize sormalıyız. Yüzyılın şanlı partilerini yutan bu yıkıcı kasırgaya karşı sadece ayakta kalabilmekle anınamayız. Kaldı ki, kaçınılmaz olarak bizi de etkiliyor ve sınıf tabanımızdan kopma tehlikesi yaratıyor. Soflarımızda kabank bir liste oluşturan hastalıklar tam da bu etkiyi yansıtıyor. İşçi sınıfı politikası, kapalı kapıcılık, bürokratism, örgütsel sektirizm ve kastlaşma, dogmatizm, ideolojik ve siyasi kısırlık, kitlesel alılaşma ve zihinsel tembellik, yoldaşça bağların çözülmesi ve devrimci dinamizmin yıkılması vs. vs. Fırtına dönemlerinde bütün ağaçlar ancak toprağın derinliklerine dalmış kendi köklerine daha sıkı dayanarak ayakta kalabilirler. Oysa kendi sınımla bağlarımız tarihimizin en kötü durumdadır diyebiliriz! Bu çok tehlikeli bir durumdur ve yıkıcı sonuçlarını yaşıyoruz.

Neden "işçi sınıfı"? İşçi sınıfının "en devrimci sınıf" olduğu sadece süslü bir laf mıdır? 1960-70 yılları arasında "en devrimci sınıfın işçi sınıfı" olduğu üzerine hiç bir itiraz söz konusu değildi, ama bunun kavranması konusunda ciddi tartışmalar ve görüş ayrılıkları vardı. Bazıları "işçi sınıfının ideolojik önderliği"ni yeterli buluyorlardı; yani bir örgüt kurarken işçi sınıfının ideolojisini almanın yeterli olduğunu sanıyorlardı. Aslında bu düşünce, "işçi sınıfının en devrimci sınıf" olduğuna gerçekten inanmamaktaydı. "Çoğu bir şey bilmeyen, sınıf bilincinden yoksun, hatta dindar bu nadan takımından devrimci bir örgüt yaratılamazdıkı zaten"! Bazıları da örgütü işçi sınıfından oluşturduktan sonra ideolojinin kendiliğinden geldiğini sanıyorlardı. Komünistler, sınıf olarak işçi sınıfının "ideolojik-örgütsel önderliği"ni şart koşuyorlardı. İbrahim Kaypakkaya, en devrimci sınıf olarak işçi sınıfının, ekonomik sınıf olarak giriştiği büyük devrimci eylemleri (örneğin 15-16 Haziran vs.) bizzat yaşayarak ve inceleyerek bu sonuca varmış ve çıkarıldığı derden özetlemişti. İşçi sınıfının en yüksek örgüt biçimi olarak sınıf bilinciyle donanmış bir öcür kurmayn yoksunluğu, ülkenin iktisadi, toplumsal koşullarının belirlediği bir program, strateji ve siyasal taktiklerin yoksunluğu cananıcıydı.

İşçi sınıfının "ideolojik" önderliğini yeterli bulanlar sonuçta zaten küçük-burjuva bir örgüt kurmaktaydılar. Öbürleri de sendikalist (reformist-revizyonist) örgütlerdi zaten. Peki ya komünistler ne yaptılar? Onlar hareketin temel zaatlarını gidermek için harekete geçtiler ve bunu büyük ölçüde başardılar. Yeniden toparlanma döneminde, bu toparlanma hareketini sınıfla kucaklaşma eylemi içinde gerçekleştirdiğini hepimiz rahatlıkla anımsayabiliriz. (Bu konuyu başka bir yazımızda ele almaya çalışacağız.) Sonraki yıllarda, parti içinde ortaya çıkan her kapsamlı sapmada, proletaryanın müdahale gücünü ve etkisini kronolojik olarak saptamak mümkündür. Bugün düzeltme hareketini sınıfla kucaklaşma hareketiyle sarmal bir bütünlük içinde yürütmenin kaçınılmaz olduğunu görüyoruz.

Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal koşullarda, toplumsal koşulların zorunlu kıldığı strateji ile işçi sınıfının amir gücünü muhafaza etme arasında bir güçlük ve bir çelişki mevcuttur. Bu çelişkinin doğru biçimde ele alınması ve çözümlenmesi kaçınılmaz olarak zafere doğru ilerlemeyi güven altına almanın temel koşuludur. Bu çelişkinin çözümü üzerinde gösterilen gayret ve samimi eylem çizgisi, partinin giderek işçi sınıfı içinde belirleyici bir güç haline gelmesini ve bununla birlikte diğer devrimci sınıf ve tabakaları kendi çevresine toplama gibi sonuçları doğurmaya başlamıştır. 12 Eylül askeri faşist darbesi bu tarihsel anı fotoğraflayarak dehşet içinde ikililiyordu. Ne var ki, sürecin yaşadığı kesinti "strateji" adına sınıftan kopma eğilimlerini güçlen-

dirdi çünkü sınıfla birleşme ile strateji karşı-karşıya konuluyordu ve bir türlü bağdaştırılamıyordu. Bugün de böyle düşünenler çoktur ve belirli periyodlarla tekrarlanan bir krizin doğmasına yolaçtı. Oysa stratejinin kararlılıkta yürütülebilmesi kavramı saçan keskin savaş sloganlarıyla değil, "en devrimci sınıfa", işçi sınıfına sadakale bağlı kalmaya koşullu bir durumdur. İşçi sınıfının, dinci, gerici, faşist ve reformist akımların denetiminde bulunması, komünist partisinin bir eksikliği, bir başarısızlığını yansıtmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. Çünkü bu durum onun en devrimci sınıf olması gerçeğini ortadan kaldıramamaktadır ve bu sadece kendi sınıfıyla birleşmemiş olmasını dışa vurmaktadır. Bu, tabii ki sınıf bilinci öcür kurmayn suçudur. Sınıfın en bilinçli kesimi, kendi sınıfının geri pozisyonundan kendisini sorumlu tutamazsa "öcücülük" iddiasından söz etmeye hakkı olamaz. Her şeyden önce kendi sınıfından kopan bir siyasal parti, kim adına kime önderlik yapacaktır!

Tarhin eski dönemlerine dönersek, çok net biçimde görürüz ki, sosyalist ve komünist işçi partileri daha başında kendi sınıfının büyük bir kısmına hakim durumdadılar. Türkiye'de bile durum böyledir. TKP'nin kesin olarak revizyonist burjuva partiye dönüştüğü dönemlerde bile işçiler ondan uzun süre kopmadılar ve bu geleneksel bağlılık, devrimci hareket için bir handicap durumuna gelebilirdi. Rusyadaki bütün işçi grev ve direnişlerinde komünistler daima birinci güç durumundaydılar. Fransa, Almanya, ABD, Vietnam, Çin ve diğerlerinde de durum aynıydı. ÇKP kurulduğundan kısa süre sonra, bütün belli başlı maden ocaklarında, demiryollarında ve liman işletmelerinde hakim durumdaydı. Büyük demiryolu grevi, Hong Kong genel grevi ÇKP tarafından yürütülüyordu. Mao Zedung, devrimci savaş sırasında ordu ve partide işçi birleşiminin azalmasını sürekli izlemekte ve giderilmesi için işçi bölgelerinden kadro çağırıyordu; çünkü oralarda ÇKP'nin kesin otoritesi vardı ve işçi merkezleri ÇKP'nin kaleleri durumundaydı. Bununla birlikte, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde daha çok olmak üzere bazı işletme kolları, devrim için stratejik önem taşırlar. ÇKP bunu çok iyi kavradığını pratiğiyle belli ediyordu... Ülkenin ulayım, enerji ve iletişim sistemleri (demir yolları, deniz-liman işletmeleri, kara yolları, enerji ve posta işletmeleri vs) devrim için taşıdıkları stratejik öneme uygun olarak büyük bir sabır ve özenle örgütleniyordu. Mao Zedung, Mart 1926'da sınıfların tahlinini yaparken, Çin'de, esas olarak beş sanayi kolunda (demiryolu, madencilik, deniz ulaşımları, dokuma ve gemi yapımı kollarında) olmak üzere sadece 2 milyon işçi bulunduğunu belirtmektedir. Ancak bunlar partide ve diğer sınıf örgütlerinde kısa sürede örgütlenmiş ve Çin siyasi yaşamında belirleyici bir güç haline gelmişlerdi. ÇKP, 1921'de kurulduktan sonra, hemen demir-

yolu işçilerini örgütlemeye gitti. 1922-1923 yıllarında demiryolunun bütün ana hatlarında partinin önderliğinde grevler gerçekleştirildi. 4 Şubat 1923'te başlayan ve üç gün sonra bir katliam yaşayan ünlü Pekin-Hankov Demiryolu genel grevi, Ekim 1922'de 50.000 işçinin çalıştığı Kay-lan Kömür Ocakları grevi, Temmuz 1924'deki Şamin grevi, 2000 işçinin katıldığı 1 Haziran 1925 Şanghay ve 19 Haziran'da bunu izleyen 750.000 kişilik Hon-kong genel grevleri, Temmuz-Ağustos 1925'te Ciazoo kömür havzası grevi, partinin kendi sınıfı üzerindeki yönetici gücünü göstermektedir. Yine Anyuan Kömür Madenleri'nde çalışan 12.000 işçi 1921'den beri partinin denetiminde örgütlü bulunmaktaydı.

Mao Zedung'un bir ara parti içindeki işçi oranının %40'tan aşağı düşmesinden duyduğu endişeyi hatırlayınız. ÇKP'nin üye sayısını kronolojik sırayla not edebildiğimiz kadarıyla kaydederseniz, o zamanın 400 milyonluk Çin'deki 2-3 milyon işçinin ÇKP'de ve Çin Devrimindeki rolünü anlayabilirsiniz ve bizim 65 milyonluk nüfusumuzla işçi sınıfı oranını ve işçi sınıfının bizim siyasal hayatımızdaki etki gücünü kıyaslayabilirsiniz.

1926'da ÇKP üye sayısı: 50.000 (1925'te Çin Köylü Birliği'nin üye sayısı da 2 milyondur. 1926'da Hunan Köylülerinin %50'si örgütlüken Parti üyesinin 50 bin olması dikkate değerdir.)

1927'de karşı-devrimden önce 60.000.

1927'de karşı devrimden sonra 10.000.

1934'te üye sayısı 300.000.

1937'de yenilgi sonucu 40.000'e düştü.

1940'ta 800.000.

1941-1942'de 'sol hatalar' ve Çan Kay Şek'in haince saldırılarına ek olarak başlayan ağır Japon saldırısı sonucu üye sayısı 30.000'e düştü.

1943'te "Parti içi düzeltme hareketi" ile yeniden yükselerek 900.000'e çıktı.

1945'de üye sayısı 2.210.000.

1947'de 2.700.000.

1948'de 3.000.000.

1949 Eylül'ünde ÇKP üye sayısı 4.500.000.

1950 Haziran'da 5.800.000.

1960'ta 10.000.000 (Bunların %20'si orta-öğretim mezunudur.)

1961'de 17 milyon olan Halk Kurtuluş Ordusu'nun 1/3'ü Parti üyesidir. (Çin Devriminde bu 1/3'lük oran titizlikle korunan genel bir uygulamadır.)

Ordu-parti üyesi-milis dengesinin nasıl kollandığını bazı sayılar vererek belirtmek istiyoruz:

1937'de Parti üye sayısı 40.000, Ordu 30.000 kişidir. 1940'ta Parti üye sayısı 800.000'dir, Ordu 500.000 kişidir. 1943'te Üs Bölgesi nüfusu 80 milyonken; Parti üye sayısı 900.000, Ordu 470.000, milis 2.700.000'dir. 1945'te Üs Bölgesi nüfusu 100 milyonken; Parti üye sayısı 1.210.000, Ordu 1.000.000, milis 2.200.000'dir.

Yukarıdaki sayılar, ayrıca dar örgüt modeline karşılık, komünist partilerin kitlelerle birleşme cürresi bakımından da gözönünde bulundurulmalıdır. Bunun için Rusya'dan da bazı bilgileri buraya aktarmakta yarar var:

Elimizde somut sayılar olmamakla birlikte, RSDİP'in daha kuruluş yıllarında birlerce üyeye sahip bir "kitle partisi" olduğunu biliyoruz. "Gerçeklik yıllarında", partinin önemli sayıda üye kaybına uğradığı dönemde bile üye sayısı 150-200.000 dolayındadır. 1907'de yapılan RSDİP Beşinci Parti Kongresi sırasında 150.000 üyeyi temsilen 336 delege toplanmaktadır; bunların 105'i Bolşevik, 97'si Menşevik ve 134'ü ise Polonya-Letonya-Bund delegeleleridir.

26 Temmuz-3 Ağustos 1917'de yapılan Altıncı Parti Kongresi'nde 240.000 parti üyesini temsilen oy ve söz sahibi 157, sadece söz sahibi 128 olmak üzere 285 delege toplandı.

6 Mart 1918'de yapılan Yedinci Parti Kongresi'nde 270.000 parti üyesi vardı ve bunların sadece 145.000'i söz ve oy hakkı olan 46, sadece söz hakkı olan 58 delege olmak üzere 104 delege ile temsil ediliyor-du.

1919'da yapılan Sekizinci Parti Kongresi'nde parti üye sayısı 313.766'dır. Oy ve söz hakkına sahip 301, söz hakkına sahip 102 olmak üzere 403 delegeyle toplanmış-tı.

Mart 1920'de yapılan Dokuzuncu Parti Kongresi'nde 611.978 parti üyesi, oy sahibi 554, söz sahibi 162 olmak üzere 716 delegeyle toplanmış-tı.

(Sadeco "söz hakkına sahip" delege oranına bakılırsa, "aday üyelerin" çokluğu, RSDİP'in üye kampanyalarını nasıl canlı ve hareketli tuttuğunu gösteriyor. Yozlaşma ve düzeltilmesi güç sapmaların yaygınlaştığı dönemleri izleyen her kongreden sonra büyük ölçüde üye yenilenmesine gittiğini ve burjuvalaşmış, güvenilmez üyelerin kitlesel biçimde üyelikten çıkarıldığını da ayrıca kaydetmeliyiz.)

Peki ama, kendi sınıfımızla nasıl birleşeceğiz?

Kendi sınıfı başta olmak üzere kitlelerle kucaklaşmada istikrarlı ve sıralı bir yükselmeye çizgisi izleyip izlemememiz, ne ölçüde doğru hareket ettiğimizi yanı yarıya gösteren bir kanıttır. Yalnızca halk sınıf ve tabakaları değil, kendi sınıfımız olan işçi sınıfı da sadece "işçi" ve "komünist" sıfatımıza bakarak hareket edecek değil, sadece komünist parti üyelerinin "işçi" olmalarına bakarak da hareket etmez, bütün toplum-sal sınıflar gibi o da, ancak kendisi için iyi şeyler yapıldığı zaman o siyasal örgütlerle birleşir ve kendi örgütü olarak kucaklayabilir. Kendi sınıfının durumuna aldırmanın ve hiç bir eylemine katılmayan, önderlik etmeyen bir siyasal partiyi işçiler ne diye desteklesinler? Kitlelerle birleşmek derken, kitlelerin sorunlarıyla kendi sorunlarımız gibi ilgilenmeyi anlamalıyız. Sınıfla birleşmek derken, işçi sınıfının sorunlarıyla ilgilenmeyi anlamalıyız. Kendi sınıfının sorunlarını bile bilmeyen bir kadro, diğer sınıfların sorunlarını nerden bilebilir ki önderlik yapabilir ve onları parti etrafına çekebilirsin! "Savaş"ın işçi sınıfının hayatıyla doğrudan bağlantısını kuramazsanız, onu bile desteklemez. Halbuki "savaş", onun politik isteklerini gerçekleştiren bir eylemdir. "Savaş" sınıfla birleşmenin örneğinde ne diye bir handikap olsun? Halbuki doğru ele alınmış ve dengeleri doğru kurulmuş bir devrimci savaş, bir halk savaşı, partinin kendi sınıfıyla birleşmesinde radikal bir etki gösterir ve göstermesi gerekir. Doğru ele alındığı zaman ancak devrimci bir savaş, hem ken-

di sınıfımızla ve hem de diğer bütün devrim isteyen halk tabakalarıyla eş görülmemiş bir birleşme dürtüsü yaratır ve bir "mucize" etkisi gösterir. Kendi sınıfından kopan bir komünist parti, halk savaşını da yürütemez, üstelik ideolojik ve örgütsel olarak yozlaşır, kriz ve bunalmalar içinde çöker veya bir burjuva partisine dönüşür.

Komünist partilerinin kendi sınıfına, ideolojisine, halkına ve devrime samimice bağlı olan unsurları, elbette böyle tehlikeler karşısında açık, dürüst ve kararlı davranırlar. Bu onların temel niteliğidir. Önderlik ve devrim sorunlarında nezakete gerek duymaksızın, proletaryanın ilerlemesini engelleyen, önünü tıkayan böyle nezaketin canı cehenneme der bir tarafa bırakırlar. Kokuşmuşlukları tekmeleyip bir kenara savurmada acımasız, dobra ve karardırarlar.

Hemen hemen bütün komünist partilerde, örgütün büyümesinden, kitlelerle birleşmesinden adeta korkan kadrolar sıkça görülür. Aslında onlar devrimden korkanlardır. Burjuvaca bir kibirlilikle kitlelere hor bakan bu kimseler genellikle revizyonistlerdir. Bunlar komünist partinin kitlelerle birleşmesinin önüne adeta engel olarak dikilirler ve binbir dereden su geçirerek bu gelişmelere karşı direnirler. Otuz yıla yakın zamandır yürütülen şanlı bir mücadele ve ödenen kanlı bedellerin sonucu olarak partiye sempati duyan yüzbinlerce insanı örgütlemeyi beceremeyen onlardan bir farkımız kalmaz, buna karşı kim direnirse revizyonist bir pozisyona düşmektedir. Proletaryaya ait olan bu atillanmış güç, daha ne zamana kadar proletarya örgütünün seyriscisi durumunda kalacaktır?

Çok iyi bildiğimiz gibi, dünyanın her tarafında proletarya saflarında ortaya çıkan bürokratlar, küçük-burjuva "radikaller" ve sağcı revizyonist unsurlar, küçük bir çekirdek örgütü yüzlerce devrimci komiteden oluşan proleter bir organizmaya tercih ederler, çünkü onu yönetmek kolaydır, üstelik kitlelerle karşı karşıya gelmek gibi silüci bir durum da yoktur. Her kentte bir "parti komitesi"nin bulunması ve kitlelerin onlardan mucize beklemesi hoşlarına gider. Aynı yerde ikinci bir komiteye hangi görevin verileceği, yeni bir üye için hangi koltuğun boşaltılacağı akıllarını karıştırır. Çünkü devrimci örgütün, insan yeteneklerinin, yetkinliklerinin devrim için uygun biçimde konumlandırılması olduğunu kavrayamazlar. Mevki ve kademeler, alt-üst ilişkileri onları çok daha fazla ilgilendirir ve bir türlü herkes için uygun bir koltuk bulamazlar, her örgütlenme çevresi bazı vasal-lara ayrılmış dükalık gibidir. Devrimin, milyonların birlerce komiteler halinde seferber edilmesi olduğunu kavrayamazlar. Bu tür unsurlar, yalnızca kitleler adına hareket eden küçük bir kahraman grubuyla yetinmezler, onların cehaletini de yüceltirler. Bunlara göre en devrimci kadro, en az okuyan ve en çok cesaret gösterisi yapan, kuruntulu havalara bürünen kimselerdir. Binlerce kişinin devrim sorunlarını tartıştığı, bunların yaratıcı yetenek ve zekasıyla ve devrimci eylem zenginliğiyle donanmış, oy ve tercihleriyle yönetim kademelerini denetleyen onbinlerce kişiden oluşan bir örgüt onlar için felakettir. Çünkü böyle bir yerde aldatıcı hiç bir görünüş ve çapsız hiç bir yönetici sıfat barınmaz. Oysa küçük bir "çekirdek örgüt" burjuva entrikalar ve aldatıcı ilizyonlar için mükemmeldir! Öte yandan böyle bir örgütte eğer ilişkileri iyi ise, başarsız bir kadroyu koltuğundan al-

maya bir türlü karar veremezler, ta ki kitlelerin ıslık ve protesto sesleri kapının önüne gelene kadar. Demokrasiyi sevmeyen, o ancak küçük pehlivan güreşleri için, rakibe elense çökilen bir alandır. Disiplinde pek sevmeyenler, barakat ki kendi aralarında anlaşmaları sürece ona pek gerekte yoktur zaten. Disiplini, devrimin ihtiyaçlarına uygun değil, kendi ihtiyaçlarına uygun biçimde ıslanır ederler. Üstlendikleri görev alanının bilgisine sahip olmayı, araştırma yapmayı sevmeyenler, elyordamiya tesaduf "mucizeler" göstermeyi daha büyük bir erdem sayarlar. (Ama bu "mucize"de hiç bir zaman gerçekleşmez). Kitlelerin ihtiyaçlarını, oku gönderecekleri hedefi önemsemezler, okun güzelliğine ve gösterişine müpteladılar; devrimci temiyi böyle anlarlar. Bilgisiz devrimin olabileceğini sanırlar, halbuki mümkün olsa ülkenin bütün aydınlarını seferber etsek bile yine de devrimin aydın ve yetişmiş insan açığını kapanamayacağını anlayamazlar, onların, devrim için halkı birleştirmedeki rolünü es geçler.

Yukarıda çok özet olarak betimlemeye çalıştığımız tipler, tipik burjuva kadro protipi-dir. Böyle insanlar proletaryanın "devrimci kadroları" olabilir mi? Proletaryanın kadro protipi tam da bunun tersidir. İşçi sınıfı güçleri ni uzum salkımları gibi yüzlerce komite halinde seferber etmekten zevk duyar ve bu onun için övgü gerektirmez basit bir iştir. İşçi sınıfı bilgisi, bilgili insanları, aydınları sever, onlara büyük değer verir, çünkü bilgisiz bir devrimi düşünemez bile. İşçi sınıfı alıç gönüllüdür, fedakarlık ruhuyla doludur, mevkileri, kademeleri düşünmez, devrimin ihtiyaçları için ne gereklilyse onu yapar, mantıklıdır. İşçi sınıfı kadro karakteri için her insan paha biçilmez değerdedir, devrimin ağırlığının küçük "kahramanlar" örgütüyle taşınamayacağını çok iyi bilir ve onbinlerce devrimcinin "kahraman bölükler" halinde nasıl örgütleneceğine ve bu işi nasıl omuzlayabileceğine kafayı yorar. Özellikle sınıf bilinçli işçiler, komünist işçiler, kitle kalabalıklarında içinde yüzmekten tarifsiz bir haz duyarlar. Kendilerini fabrikalardaki iş arkadaşlarından farklı görmezler. Bu yüzden onlardan her gün ne kadar devrimci çalışmaya karar verirse, o kadar çok sevinirler ve onları hemen sosyal alışkanlık haline getirdikleri işbölümü düzenine uygun olarak görevlendirirler. Düzen ve disiplin, demokrasi hareket birliği onların temel vasfıdır ve bunları son derece ustaca birleştirirler. Toplumdaki her gelişme onların yaşamın yakından ilgilendirdi ve doğal sınıf içgüdüleriyle araştırır ve müdahale etmek isterler. Çünkü işçi sınıfı kadar devrime ihtiyaç duyan ve modern bir sınıf olarak onu gerçekleştirmeye güç ve olanaklarına sahip başka bir sınıf yoktur. Üstelik ancak işçi sınıfı diğer devrimci halk sınıf ve tabakalarını birleştirebilir ve devrimi sonuna kadar sürdürebilir.

Gerçekte, proleter bir örgüt, siyasal örgüt olarak ancak böyle bir tabana, kendi sınıfı tabanına gerçek anlamda dayanırsa istikrarlı bir proleter nitelik gösterir. Öbür örgüt ve kadro modelinde "komünist" ve "işçi" kılıfı altına gizlenmiş, iyot gibi bir küçük burjuva ilizyonu çıkar! Bizim ilizyona değil, gerçeğe, halkın gerçek kahramanlığını ve bu kahramanlığı devrimin muvaffakiyetini realize eden örgüte ihtiyacımız var. Saflarımızı buna göre düzenlemeli ve taban kim etmeliyiz ●

Devletin polis-sivil faşist terör

"...Bir ölü yatıyor

ondokuz yaşında bir delikanlı
ders kitabı bir elinde..."

Öğrenci gençliğe dönük devletin faşist baskı ve yıldırma politikaları, özellikle de sivil-faşistleri kıskırtarak vahşi saldırılara yönlendirmesiyle artarak sürüyor. Öğrenci gençlik, idare-polis-sivil faşist işbirliği ile tam bir suskunluk cenderesine sokulmak isteniyor. Bu cendere, faşist disiplin soruşturma ve yönetmelikleriyle okuldan atmalar, gözaltılar, tutuklamalar ajanlık teklifleri vb. uygulamalarla daraltılıyor.

Söz konusu saldırıların yakın süreçte olduğu en son nokta da, Malatya İnönü Üniversitesi öğrencisi Ümit Cihan Tarho'nun Ölkü Ocaklı sivil faşistler tarafından kalbinden bıçaklanarak katledilmesi. Sivil faşist saldırıların olduğu bu pervasız katliamlar karşısında ne yapmalıyız ve bu saldırıları nasıl püskürtmeliyiz? sorularına verecek cevaplar şimdi çok daha büyük önem arz etmektedir. Sadece son bir ay içerisinde demokratik öğrenci hareketinin verdiği ikinci şehit Ümit Cihan. Bugüne kadar sivil faşist saldırılara ilişkin iki temel tespiti yapageldik: Birincisi; sivil faşistlerin devlet tarafından öğrenci gençliğin devrimci, demokratik, akademik mücadelesini bastırmak, sindirmek ve daha okula boğmak amacıyla örgütlenip yönlendirildiği. İkincisi ise; aynı amaçla bağıntılı olarak mücadelenin politikleşmesini ve devlete yönelmesini engellemek ve mücadelenin amaçlarının, hedeflerinin saptırılmak istendiği.

Yaptığımız ilk belirleme, bugün geniş öğrenci yığınları tarafından büyük oranda anlaşılmıştır. Esasen, sivil faşistlerin polislerle içli-dışlığı, okuldaki polisin sivil faşist saldırılar karşısındaki tutumu, meselenin özündeki devlet gerçekliğini büyük oranda açıklamaktadır. Yine de kimi öğrencilerin ısrarla polisi "hakem" olarak görme tutumu, tali de olsa sürebilmekte, "bunların okula satırlarla, silahlarla girmesine polis niye göz yumuyor?", "neden sadece solcu öğrenciler gözaltına alınıyor?", "polis çatışmalara neden taraflı müdahale ediyor?" soruları hala sorulabilmektedir.

Bu soruların daha çok, sayıca fazla olmayan son derece geri kesimler ile, niceliği hiç de köçümsenmeyecek reformist çevreler tarafından sorulduğu

biliniyor. Reformistler, bu sorularla sözde devletin polisini teşhir ettiklerini düşünüyorlar, gerçekte yaptıklarının devleti ve polisi bir "hakem", "baba" pozisyonuna sokmaya hizmet ettiği açıktır. Sivil faşistlerin saldırıları zaten faşist diktatörlüğün politikasıyken; devletin polisinin üniversitelerde bulunmasının, üniversitelerin polis ve jandarma noktaları ile birer kışlaya çevrilmesinin tek amacının demokratik öğrenci hareketini yıldırmak ve zorla bastırmak olduğu yaşanan pratiklerle de ortadayken, hala devleti ve polisi bir tarafa, sivil faşistleri başka bir tarafa koyarak ayrıştırma anlayışı abestir. Devletin faşist yargı kurumlarının susurluk sicili ortadayken, onbinlerin protesto gösterileri karşısında Ümit'in katillerinden üç-beş kişinin tutuklanmasıyla meseleyi bitti sanmak ise daha da abestir.

Bu anlayışın daha çok "sağ-sol çatışması yok, faşist saldırılar var" sloganının ardına gizlendiğini ve "meşruluk" noktasındaki kafa karışıklığıyla şekil-

malıdır. Defalarca vurguladık, meşruluk taktik düzlemde kinin ilk saldırısıyla bağıntılı bir olay değildir. Eğer ortalıkta bir çelişki, karışıklık varsa, buna "çatışma" adının konulmasından çekinilmemelidir. Önemli olan, bu çelişkinin doğru analiz edilip-edilmediği, analiz sonucu doğru taktik/stratejik yönelimlere girilip-girilmediği ve bunun geniş yığınlara berrak bir şekilde kavratılıp-kavratılmadığı sorunudur.

Öğrenci gençliğin akademik, demokratik ve devrimci mücadelesinde önüne çıkan ve çıkarılan engellerle çatışması, mücadeleye girişi başlıbaşına meşrudur. Esas olan, demokratik öğrenci hareketinin mücadelesinde anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist rotadan sapmadan, ısrarlı ve kararlı olmasıdır. Bugün kana susamış karşı-devrimcilerle mücadelenin "barışçıl" olması mümkün değildir. Bu bağlamda mücadele biçimlerini "meşruluk" kaygısı ile mekanik kalıplara sokmak; sadece mücadelenin sonuç alıcı olmasından, radikalleşmesinden ve

hakkından tutalım da yaşam hakkına varınca dek boyutlu bir teröre tabi tutulmasının aracı durumundadır sivil faşistler. Buna karşılık öğrencilerin tek isteği "öğrenim hakkı" değildir, olmamalıdır. Zaten öyle olsaydı, devlet sivil faşistlere de ihtiyaç duymazdı ve "barış içinde" yaşanıp gidilirdi. Ancak zulmün olduğu her yerde isyanda vardır, bu kaçınılmazdır. Öğrencilerin istediği demokratik, bilimsel, parasız ve işgüvenceli eğitimidir. Demokratik öğrenci hareketinin esas hedefi budur. Çıkış noktası budur. Bu hedefin önündeki temel engel ise, bizzat eğitim politikasıyla ve bu eğitim politikasına yön veren faşist soygun ve talan düzeniyle katliamcı terörist devletin kendisidir. Tam da bu gerçeklikten dolayıdır ki, sivil faşistler öğrenci gençliğin "amaçsız" ve "temel" hedefi değildir. O hedefin önüne çıkarılan, devletin çıkardığı engellerdir. Hem de hedefi ve ufku daraltma işlevi de gören, kanlı engellerdir.

Sivil faşist saldırılar yeni değildir. Bu devlet varolduğu müddetçe de sürmeye devam edecektir. Bugün oruç, din bahanesiyle gelirler, yarın başka bahane bulurlar. Meselenin din eksenli olmadığı açıktır. Dolayısıyla öğrenci gençliğin mücadelesi, ister istemez anti-faşist nitelikli olmakla kalmayacak, anti-feodal ve anti-emperyalist rotaya da kararlı bir şekilde oturmak durumunda kalacaktır. Bunun sebebi sivil-faşistler değildir. Bunun sebebi, öğrenci gençliğin özgür, bilimsel, demokratik halk üniversitelerine ulaşmasının yolunun feodal-faşist Türk devletinin parça parça edilmesinden, yıkılmasından geçmesidir. Bu bağlamda demokratik öğrenci hareketinin mücadelesi, heleki anti-faşist mücadelesi, sivil faşistlerle mücadele etmekle sınırlı olmadığı gibi, okulla da sınırlı değildir. Çünkü sorun, okul içerisinde ve "reformlarla" çözülecek bir sorun değildir. Faşizm de sivil faşistlerin alt edilmesiyle halledilebilecek bir "sivil" hareket değil, bizzat devlet biçimi, rejimin kendisidir ülkemizde. Mücadele halkın mücadelesinin, savaşının bir bileşenidir, bu nesnel olarak böyledir. Öyleyse demokratik öğrenci hareketi-

lendiğini belirlemek gerekiyor. Doğrudur, üniversitelerde "amacı belirsiz", "sağ-sol çatışması" diye lanse edilen olaylar, öğrenci gençliğin haklı mücadelesini boğmak, saptırmak ve bastırmak amacıyla sivil faşistlerin sopalarla, keserlerle, silahlarla saldırdıkları olaylardır.

Ne varki, öğrenci gençliğin bu gerçekliği açıklama yolu ve üslubu, "biz saldırmıyoruz, onlar saldırıyorlar, biz mazlum/saldırılan tarafız" şeklinde formüle edilen bir "savunma", "meşruluğunu" koruma psikolojisi ile olma-

düzen sınırlarından taşmasından rahatsızlık duyanların işi olabilir.

Şunu belirlemek gerekiyor. Öğrenci gençliğin esas hedefi sivil-faşistler değildir. Öğrenci gençlik durup dururken sivil faşistlere saldırmak gibi bir probleme sahip de değildir. Her şeyden önce gençliğin ufku bu kadar dar olmamalı, o itleri ve kuklaları kumanda eden elleri yani devletin faşist ellerini görmeleri gerekmektedir. Bu noktada sivil faşist saldırıların da devlet terörünün bir "sivil" bileşeni olduğu açıktır. Bugün öğrencilerin öğrenim

Malatya

Devrimci zor meşrudur

TARHO

terce katledildi

nin özellikle de öncü, devrimci öğrencilerin bu bilinçle stratejik konumlanması zorunludur.

Meselenin stratejik boyutunu bu şekilde belirledikten sonra, taktik düzlemde, sivil faşist saldırılar karşısında nasıl konumlanmak gerektiği üzerinde daha somut ve berrak durulur. Öncelikle, "sağ-sol çatışması yok, faşist saldırılar var" sloganını (ki bu bir yönüyle, kısmen doğru bir slogandır) reformist, "meşru-müdaafacı" pasifist bir içerikle değil, bilinçli

bir politik devrimci içerikle doldurmak gerekiyor. Bunun içinde ilk önce "sağcılar" diye tabir edilen sivil faşistlerin devletin maşaları olduğunu ve bu halk düşmanı faşist diktatörlüğün kanlı bir sınıf diktatörlüğü olduğunu kavramak zorundayız. Bu kavrayışla halkla devlet yani hakim sınıflar arasında kaçınılmaz olarak kanlı bir çatışmanın mevcudiyetini bilince çıkararak devlette ve gerektiğinde de kanlı maşaları olan sivil faşistlerle çatışma ve savaşımın meşruluğunu ve zorunluluğunu ortaya koymak gerekiyor. Özellikle de son yıllarda daha net açığa çıktığı gibi, gerilla savaşı karşısında çözülen bu devletin, Çatlı gibi "kurşun atan kahramanlar"la zar zor ayakta durmaya çalıştığı biliniyor-kon, bu gerekliliğin önemi de açıktır.

Bu bilinç berraklığı varolduktan sonra, sivil-faşist saldırılar karşısında pasif savunma anlayışı da kırılacak, buna karşılık sadece sivil faşistlerle sınırlı bir "anti-faşist mücadele" kavrayışsızlığı da aşılabilecektir. Ancak böylelikle devletin ikili politikası boşa çıkarılmış olur. Bir yandan sivil faşist saldırılar aktif ve militan bir mücadele hattıyla püskürtülür ve ezilirken, diğer yandan da bu şekilde mücadeleyi sivil faşistlerle çatışmalar kısır döngüsüne sokma ve okul içinde hedefinden sapılarak boğma tuzağına düşülmemiş olur. Kısacası, bu tuzağa düşmemek adına pasifizm ve reformizmin yükseltilmesine de, sivil faşistlerle boğuşma içerisinde mücadelenin içeriğinin, hedeflerinin muğlaklaştırılması ve ortalığın amacı belirsizleşmiş bir şekilde terbiye edilmesine de karşı koyabilmeyi

tek yolu stratejik olarak konumlanabilmektir.

Stratejik konumlanmaktan; ideolojik netliği ve anti-faşist, anti-feodal, anti-empyralist halk savaşı politikasını her yönüyle bilince çıkararak o savaşa göre şekillenmeyi, köylü gerilla savaşı eksenli mücadele hattını kastediyoruz. Bunun en doğru yolunun bizzat gerilla savaşı içerisinde konumlanmak, sivil faşist itleri, işkencecileri, bilimün katil sürülerini ve tüm uşaklarıyla birlikte faşist diktatörlüğü bu şekilde şah damarından vurarak radikal bir biçimde yıkmaya yönelmek olduğu açıktır.

Bu, üniversitelerde hiç bir şey yapılmaz, nasıl olsa sorun devletin yıkılmasıyla çözülecektir anlamına gelmez elbette. Stratejik konumlanmak, taktik düzlemde o stratejik konumlanışa bağlı ve ona tabi direnişleri ve savaşımını dışalamaz. Devrimci zorun esası kırlarda köylü gerilla savaşıysa, kentlerde bu merkezi göreve tabi güç biriktirme ve fırsat kollamanın esas ve ana halkası da yine karşı-devrimci zo-

cadeleyi okuldan dışarıya taşırmaktır. Bu büyük oranda başarılmıştır. En son olarak Umit Cihan Tarho'nun cenazesinin onbinlerin protesto gösterisine dönüşmesi bile tek başına bunun göstergesidir. Ancak bu yetmez. Halkla bütünleşmiş öğrenci gençlik hareketi niye yetmez? Yetmez çünkü yürüdüğü politik hat önemlidir. Öyleyse esas ve en önemli nokta, mücadelenin gerçek bir anti-faşist, anti-feodal, anti-empyralist rotaya oturulabilmesi ve reformizmden, pasifizmden arındırılabilmesidir. Bugün gerek taktik, gerek stratejik bağlamda nirengi noktası budur.

Sivil faşist saldırılarda bu perspektifle püskürtülmelidir. Demokratik öğrenci hareketi, mücadelesine ve şehitlerine sahip çıkmalı, bunun hakkını vererek yapmalıdır. Her kentte anımlar, protesto gösterileri yapılması kaçınılmazdır. Ama bu pasifist, kendini koruma ile sınırlı hat'tı yarmaya ve saldırıları püskürtmeye yetmez. Karşı saldırılar ve misillemeler zorunludur.

ra devrimci zorla yanıt vermekten, direnişten, misillemeden, askerileşmeden geçer. Geri çekilmeler, güç biriktirmeler, fırsat kollamalar ve savunmalarda saldırı ruhu ve militan cüret yoksa orada uzlaşma ve teslimiyet vardır. Unutulmasın ki nicel birikimler nitel sıçramalara gebe. Diğer yandan, halk savaşı bir bütündür. Stratejik konumlanış, her alanın şiarı olmak durumundadır. Devrimci, demokrat öğrenci hareketi de bu perspektifle öncülüğe ihtiyacı duymaktadır. Alan özgünlüğünde ilk olarak yapılması gereken, mü-

Sivil faşistlerin örgütlenmeleri, yuvalandıkları yerler dağıtılmalı, aktif saldırı ruhuyla hareket edilmelidir. Bu noktada geniş yığınların güç birliği sağlanmalı, bu katil sürülerine misillemeler ve karşı-koyuş zorunluluğu bilince çıkarılmalı, bunlar okullarda barındırılmamalı, geniş teşhirlerinin yanısıra, açığa çıkmış, belirlenmiş olanlar yeri geldiğinde kitle inisiyatifleriyle, gerektiğinde daha dar profesyonel askeri yönelimlerle cezalandırılmalıdır. Sivil faşist katil sürülerinin karşı-devrimci terörü, ancak devrimci zorun

mümkün olduğunca geniş kitlelerle maledilerek örgütlenmesi ve yaşamı geçirilmesiyle püskürtülebilir. Devrimci, demokrat öğrenciler de azgın silahlı sivil faşistlere karşı silahlı mücadele zorunda ve bunun meşruluğunu kavramak durumundadırlar.

Evet, misilleme yapılmalıdır. Ancak misillemeleri ve aktif karşı-koyuşu sivil faşistlerle sınırlamak stratejik konumlanış perspektifinde kavrayış eksikliğinin göstergesi olacaktır.

MİSİLLEME; okullarda kitlesel protesto gösterilerine azgınca saldıran devletin resmi zor araçları olan polis ve jandarma kurumlaşmalarını esas hedef olarak ele almalıdır. Polis "hakem" falan değildir. Polis, devletin kurumdur ve söz konusu devlet politikasına en anlamlı ve bilinçli cevap ile misilleme, polise "niye tarafsız davranmıyorsun" demekle olmaz; polis noktaları, okullardaki üsleri, jandarma kara kolları, "özel güvenlik birimleri", kitlesel karşı-saldırıları hedef olmalıdır. Tabii bu dar askeri yönelimleri dışlamaz. Ancak geniş öğrenci yığınlarının hakkı öfkesi ve tepkisi, gerçek bir devrimci kitle inisiyatifine dönüştürülmelidir. O polis, sözde "sivil hizmet" esasında MİT, İTEM- noktaları, kulubeleri dağıtılmalı ve yıkılmalıdır.

MİSİLLEME; okul girişlerinde kimlik kontrolü yapan polise ve yine sözde "sivil sosyal hizmet görevlilerine" "niye faşistlerin üstünü aramıyor, kimlik sormuyorsunuz?" demekle olmaz. Kimlik gösterilmemeli, protesto edilmeli ve bu noktaların okuldan atılması, polisin okuldan çıkarılması, okul girişlerine yerleştirilen o kulubelerin yakılıp yıkılmakla olsun, güç yetmezse işlevsizleştirilmeler, protestolarla olsun teşhiri ve giderek okuldan arındırılması sağlanmaya çalışılmalıdır.

MİSİLLEME; anti-faşist halk savaşını yükseltmekle olur. Demokratik öğrenci hareketi devrimcileşmelidir. Yüreğinden haşırhaşır şehitlerinin kanını demokratik halk üniversitelerinde kızıl bayraklarda dalgalandırmak üzere, kentlere yeniden muzaffer yürüyüşlerle dönmek üzere gerilla savaşına katılmalıdır. Çünkü;

"... Bir ölü yatacak

toprağa şıp şıp damlayacak kanı

Taki

silahlı milletim hürriyet türküleriyi gelip

zaptedene kadar o büyük meydanı..."

Bazı yönleriyle kadın-erkek ilişkileri ve devrimci yaklaşım

*İnsanın insan üzerindeki sömürü ve tahakkümü-
nün sona erdirmek isteyen, bu uğurda hayatını or-
taya koyan, buna uygun dünya görüşünü her
alanda yayan ve hakim kılan komünistlerdir. Dev-
rimci-komünist kişilik; bu düşünceleri özümseyip
içselleştirmiş, kafasında iktidar yapmış ve buna
uygun pratiğe girmiş, kısacası iç devrimini gerçek-
leştirerek bunu sürekli ilerletmiş ve toplumda ha-
kim olmasının gereklerini yerine getirmiş ve geti-
ren bir kişiliktir. Bu kişiliği yaşam tarzı haline ge-
tirenidir. Bu yönüyle kadın sorununa ve kadın er-
kek ilişkilerine yaklaşımda da, toplumdaki egemen
gelenekçi yaklaşıma alternatiftir.*

İnsan ilişkilerinin önemli bir sahasında kadın-erkek ilişkileri oluşturmaktadır. Kabul edelim ya da etmeyelim toplumsal gerçeğin bir parçasını oluşturan bu olgu-
yu her sınıf kendi dünya görüşü çerçeve-
sinde yorumlamakta ve buna uygun ya-
şam tarzı geliştirmektedir. Bizlerde kendi
görüşümüze uygun tarzda meseleye yak-
laşarak yorumlamak ve çözümlemek du-
rumundayız. Şüphesiz ki meseleyi ele
alırken işin merkezine devrimi ve devri-
min çıkarlarını oturtmak en temel kriter-
dir. Ne öncelikli bir tarzda yaklaşım doğru-
ları kendi duygularımızın esiri yapmalı-
yız, nede subjektif niyet ve hesaplı yakla-
şımlarla bilimsel yaklaşımı çarpıtarak
sunmalıyız. Meseleyi devrimci tarzda yo-
rumlamak ve devrimin çıkarlarını işin
merkezine oturtmak doğru çözümlere
ulaşmanın yolunu açacaktır. Bu kesitte,
tarihsel gelişim süreci içinde kadın-erkek
ilişkilerini kısmide olsa irdelemek doğru
sonuçlara ulaşmamızda kolaylık sağlaya-
cak ve sonuç alıcı olacaktır.

İnsanın henüz insan olma meziyetle-
rine erişemediği, dolayısıyla beynin
gelişiminin geri düzeyde ve düşün-
me yetisinin gödük olduğu insanın,
atalarının yaşamında cinsler arası ilişkiler
iç güdüselle ve üreme amaçlı olmuştur.
Doğaya hükmetme ve onu değiştirme
mücadelesinin uç vermediği, içgüdüsel
korunma ve koruma dürtüsüyle hareket
etmenin hayvani özellikleri aşılmadığı bu
dönemde, doğal olarak cinsellik olgusu
hayvansal içgüdülerin tatmini ve üreme
eskenli bir temele dayalı idi. Beğeni,
duygusalılık, sevgi ve sevginin yoğun ifa-

desi olan aşk kavramlarına yabancı olan
atalarımız, canlı türü olarak varlaşma-
larından alet yapan hayvan aşamasına
ulaşma evresine kadar cinsler arası çift-
leşme ve üremeyi içgüdüsel olarak sağla-
mıştır. Bu olgu kolon uzantısı olarak so-
panın, elin uzantısı olarak taşın kullanı-
ması ve taşın taşı parçalaması gerçeği ile
tanışması sürecine dek devam etmiştir.

Bu süreçle birlikte ilkel tarzda üretime
geçiş ve dolayısıyla iş, atalarımızı hay-
vanlık dünyasından kurtararak insanlık
dünyasına adım atmasının ilk ayağını
oluşturmuştur. Zira insanı insan yapan iş-
tir, onun maddi üretim faaliyetidir. Bu
kesitte doğaya hükmetme, bilinç yetisini
geliştirmiştir. Alet yapması ve yapılan
aletleri beslenme, korunma, barınma vb.
biçimde kullanması düşünme yetisini ge-
liştirdiği bu olgu cinsler arası ilişkilerde
yansımış ve ilişkiler belirli kurallar
çerçevesinde giderek daha bilinçli bir
tarzda biçimlenmiştir. Kadın-erkek ilişki-
leri böylece hayvani iç güdüler değil, bi-
linç unsurunun giderek egemen olduğu
bir dizi unsuru öne immiştir.

İnsanın yukarıda kısaca belirttiğimiz geli-
şimi sonucu bilinç ögesi ile bütünleşmesi
çiftleşme olgusunu diğer bazı etmenlerle
besleyerek, hayvansal yaklaşımdan ko-
puşa ve toplumsal bir dizi kurallara bağ-
lanmasına götürmüştür.

Duygu yoğunluğu, sadakat, sevgi, aşk
vb. kavramlarda insanlaşma serüveni bo-
yunca sonradan varlaşan ve giderek geli-
şen ögeler durumundadırlar. Özcesi in-
san, hayvanlık dünyasından ayrılmadan

önce bu kavramlar ne düşünsel, nede
kavramsal düzeyde yoktu. Buna uygun
bir pratikte doğal olarak olamazdı. İnsan,
hayvanlık dünyasından ayrıldıkça bu
kavramları toplumsal ilişkiler süreci için-
de geliştirdi ve belirli kurallara bağladı.
Sınırlı toplumlarda bu kuralları belirleyen
ve topluma yayan üst yapı kurumları,
kendi sınıfsal özelliklerindeki bu ilişkilerin
düzenlenmesine yansıtıldı. Zamanla es-
ki alışkanlıklar, kurallar ve kavramlar sil-
inirken yeni alışkanlıklar, kurallar ve kav-
ramlar bu ilişkilerin şekillenmesine dam-
gasını vurdu. Elbette bu olgular topluma
damgasını vuran üretim ilişkilerinden,
buna denk düşen üst yapı kurumlarından
ve üretici güçlerin gelişme düzeyinden
bağımsız değildir. Üretici güçlerin geli-
şme düzeyi eski üretim ilişkilerinde par-
çalanmış, yeni toplumsal görüngüler orta-
ya çıkmış ve buna uygun üst yapı kurum-
ları şekillenerek toplumsal yaşamın bü-
tün yönlerine hükmetmiştir. Kadın-erkek
ilişkilerinde her toplumsal görüngüde bu
toplumsal koşullar tarafından belirlenmiş
ve yeni biçimlere bürünmüştür.

Günümüz dünyasında ise iki toplumsal
görünge farklı coğrafyalarda üretim ilişki-
lerine damgasını vurmaktadır. Kimi
yerlerde feodal üretim ilişkileri, kimi yer-
lerde ise kapitalist üretim ilişkileri. Feo-
dal üretim ilişkilerinin hakim olduğu
coğrafyaların hemen hepsinde kapitalist
üretim ilişkilerinde farklı düzeylerde geli-
miş, egemen olan feodal üretim ilişkileri
olsada kapitalist üretim ilişkilerinde hayli
mesafe katetmiştir.

Kısacası iki farklı üretim biçimi bir çok
yönüyle iç içe geçmiştir. Bu olgu üst yapı
kurumlarındaki yansımış, kapitalist kültür
ve alışkanlıklar, yada burjuva-feodal kül-
tür ve alışkanlıklar toplumsal yaşamın
bütün alanlarına sirayet etmiştir. Elbette
her ögüde biri esas yanı oluşturmaktadı-
r.

Avrupa örneğinde kapitalist üretim ilişki-
leri egemen olduğundan toplumsal şekil-
lenme bu yönüldür. Sömürge, yarı-söm-
ürgelerin çoğunda ise iki yan iç içe geç-
sede feodal üretim ilişkileri esasta toplu-
ma damgasını vurmaktadır. Toplumdaki
kadın-erkek ilişkilerine de bu hakim sınıf
ideolojisi esasta damgasını vurmakta ve
kendine göre şekillendirmektedir. Önem-
li oranda feodalizmi bağrında taşıyan
toplumumuzun kadın-erkek ilişkilerini
ele alışı buna denk düşmekte ve burjuva
kapitalist anlayışlarda örtüşmektedir. Üre-
tim ilişkilerinin gelişme ve değişme dü-
zeyine uygun olarak kah biri, kah diğeri
bu ilişkilere damgasını vurmaktadır. Top-
lumumuzun bireyleride, hangi yan esas
olursa olsun diğer yanın izlerini belli dü-

zeylerde üzerinde taşımaktadır. Bireyden
bireye bu oran değişim göstermektedir.
Toplumda var olan bu ideolojik (ekon-
mik, kültürel, dinsel, ahlaki, felsefi, siyasi
vb.) şekillenişin dışında bir diğer ideolo-
jik biçimlenişte proletarya ideolojisidir.
Toplumda burjuva-feodal kültürün birini
diğerinin karşısına dikip savunuculuğunu
yapmak proletarya ideolojisinin rehberli-
ğinde yürüyenlerin işi olamaz ve tercihte
söz konusu değildir. Tercih açıktır. Prole-
taryanın dünya görüşü ve yaşam tarzıdır.
Hem proletaryanın ideolojik duruşunu
benimsemek, hem de burjuva-feodal ya-
şamın yönlerinden birini tercih yada sa-
vunma sorunu yapmak, bu çerçeveden
dünyaya bakmak açık bir çelişki ve yet-
mezliktir. Ulaştırma tutumu da söz ko-
nusu olamaz. Kadın-erkek sorununa en
doğru ve bilimsel önerme olan proletar-
yanın dünya görüşü çerçevesinde yakla-
şmak aslılandır. Aksi takdirde bu mesele-
yide burjuva-feodal bakış açısı ile yö-
rumlar ve sonuca gideriz. Kr bu da bilimsel
değil anti-bilimsel bir yöntemdir. Ka-
tımızdaki geri düşünceleri, duyguları bi-
limsel tutumun önüne geçirdiğimizde ge-
niye devrimciliğe eser kalmaz.

Meseleye devrimci değil de, burjuva-
feodal bakış açısıyla yaklaşmanın ciddiye
alınır bir yönü de olamaz. Zira söz konu-
su olan devrimci düşüncelerle tanışma-
mış insanlar değil, devrimci düşüncelerle
tanışmış ve bunun çalışması içinde yer
almış, ayrıca devrimci yaklaşıma sahip
olduğunu söyleyen bireylerdir. Burada
kaçınılmaz olarak bilimsel yaklaşım ve
olguluk düzeyi esas alınır. Aksi tutum
ciddi olamaz. Devrimci olduğunu iddia
eden her birey bilimsel doğrular karşın-
da lüzuma gelmek zorundadır. Kadın-er-
kek ilişkilerinde bu bakış açısı ile ele
alacağız ve bu düzlemde değerlendire-
ceğiz. Kişilik çözümlemesinde bu esaslara
dayalı ele alınmak zorundadır. Aksi hal-
de toplumda hakim olan burjuva-feodal
bakış açısı ile kişilik çözümlemesi yapar-
ız ve bu durumda da ne devrimci kişilik
ortaya çıkarılır nede bu kişilikle devrim
gerçekleştirilebilir. Mevcut düzen kişi-
liğine alternatif gibi görülsede özünde
düzen kişiliği farklı görüngülerde devam
ettirilir.

Bilinirki insanın insan üzerindeki söm-
ürsünü gerçekleştiren ve sürdüren, bur-
da direnen her kim olursa olsun, insan
sevgisinden, doğa sevgisinden yoksun
hayvani özelliklerle dop dolu insan müs-
vettesidir. İnsan sevgisini taşımayan birey
insana da, doğaya da değer veremez. Söm-
ürme ve çıkar sağlama dürtüsü ile yak-
laşır. İnsanın insan üzerindeki sömürü
ve tahakkümünü sona erdirmek isteyen,
bu uğurda hayatını ortaya koyan, buna

uygun dünya görüşünü her alanda yayan ve hakim olan komünistlerdir. Devrimci-komünist kişilik; bu düşünceleri özümseyip içselleştirmiş, kafasında iktidar yapmış ve buna uygun pratiğe girmiş, kısacası iç devrimini gerçekleştiren ve sürekli ilerletmiş ve toplumda hakim olmasının gereklerini yerine getirmiş ve getiren bir kişiliktir. Bu kişiliği yaşam tarzı haline getirmiştir. Bu yönüyle kadın sorununa ve kadın erkek ilişkilerine yaklaşımında da, toplumdaki egemen gelenekçi yaklaşıma alternatifir.

Bugün kendine devrimci etiketi takan binlerce insan, burjuva yaşam ve alışkanlıklardan arınmadan orta yerde dolaşmakta, çocuk üstüne çocuk yapmaktan ve modern sanayi ordusuna asker yetiştirmekten geri durmamaktadır. Ardından da devrimci çalışmanın önüne eş, çocuk, iş engelini gerekçe göstererek set çekmektedir. Önceden devrimci bakış açısı ile de soruna yaklaşmayı cinsel dürtüler ve fiziki heğzenlerden hareketle önüne çıkarak hemen kutsal nikah ve düğün töreni ardından evliliğe adım atmışlardır. Ardından bir de çocuk oldu mu gel keyifim gel. Bu durum devrimcilik adına mesrulaştırılmış ve evli olupta devrimci mücadeleye aktif katılım gösterenler dahi eşini ve çocuğunu yüz üstü bıraktı gerekçesiyle horlanmış, dışlanmış ve küçük düşürülmüşlerdir. Bu adımı atmaya cüret edemeyenler ise böylesi geri birliktelikleri sürdürerek "eşimle ilanca yere gideceğizden, çocuğa bakmak veya işe gitmek zorunda olduğumdan bugün faaliyete gelemem" vb. gerekçelerle devrimciliği ayakları düşürmüş ve bu tarz, mesrulaştırılmıştır.

Bir bölümü ise böylesi birliktelikleri geri bulma adına ayrılmış, ardından da devrimcilikten koparak burjuvazinin yoz kültürünün içine dalıp insanlıktan çıkarak hayvanilemiştir. Kısacası birlikteliği, devrimci görevleri önünde engel gören birey, ayrılmakla birlikte daha çok öne çıkar ve devrimin gereklerini en üst düzeyde yerine getirir. Yapılansa bunun tam tersi olmuştur, ayrılan birey, devrimden de kopup burjuvazinin uşağı haline gelmiştir. Niyet bu olmasada yaşam biçimi olarak bu denli küçülmüştür. Bu her iki duruşta devrimci duruş değildir. Devrimci görevlerden kaçış ve sırtını dönmedir. Devrimci kişilik, devrimi işin merkezine aldığı için çocuk yapmanın, mücadelesi önünde engel teşkil edeceğini bilir ve çocuk yapmaz. Bütün çocukları kendi çocuğu gibi görür ve sever. Bencil duygularını tatmin için çocuk yapıp burada devrimci görevlerini yerine getirememenin gerekçesi yapmaz. Buna paralel olarak devrimci mücadele önünde engel teşkil eden geri birliktelikleri devrimci birlikteliklere dönüştürme mücadelesi verir, olmuyorsa parçalayıp atar. Devrimci görevlere de dört elle sarılır, devrimin ihtiyaçları neyi gerektiyorsa o yönü hiç bir fedakarlıktan kaçınmaz. Devrimci kişiliğin bütün gereklerini kafasında iktidar yapar. Pratikte buna uygun davranır. Devrimin çıkarlarını işin merkezine oturtur.

Devrimcilik her sahada yeni bir yaşam tarzı şekillendirmeye, bunu karşı cinsle

kurduğu birlikteliklerde yansıtmak ve bu alanda da devrimci tarzın öncülüğünü yapmak zorundadır. Aksi halde soruna sofu edebiyatı ile yaklaşır. Ki burada devrimcilik söz konusu olamaz. Devrimci kişilik, yaşamının merkezine devrimi ve sorunlarını koyarken, ilişkilerini de buna uygun düzenler. Devrimci kişilik, yaşamında devrimci savaşımını engelleyen, ayak bağı olan bütün zincirlerden kendisini kurtardıkça ortaya çıkar. Bu da aykırı kimliğin getirdiği fedakarlığa katlanmaktır. Bu aykırı kimliği yaymak ve kavratmaktır. Bilinci insan ve doğa sevgisiyle dolu olan bilge kişilik, karşı cinsle sofu edebiyatı ile değil, devrimin çıkarlarının emrettiği bilimsel-doğrultu ile yaklaşır. Klasik evlilik ve birliktelik kurumunu kendi yaşamında barındırmaz. Bu meselede de devrimci bir tarz ve yaşam biçimi geliştirerek buna uygun hareket eder.

Bu tarz devrimci birey, birliktelik kurarken, karşı cinsin devrim davasına yaklaşımını, dünya görüşünün biçimlenişini, gelişmeye açık olup olmadığını ve birliktelik olduğu takdirde gelecekte ortaya çıkacak sonuçları mümkün olduğunca en küçük ayrıntılarına dek hesaplayarak birlikteliğe karar verir. Bunda da;

1) Birliktelik kurulacak kişinin o anda evli, nişanlı, sözlü vb. olmamasına dikkat eder. Zira böyle bir durumda girilecek ilişki ilkesiz ve çarpık ilişkidir. Yoz kişiliğin ürünüdür.

2) Genelde devrimci düşüncelere sahip olmasına özerde ise aynı örgütün düşüncelerini paylaşmasına, gelişmeye açık ve pratik boyutuyula bunu ispatlamış olmasına dikkat eder.

3) Kurulacak birlikteliğin düşünce ve duygu bütünlüğü temelinde olmasına, bu duygu ve düşünce bütünlüğünün sürekli gelişip, gelişmeyeceğine dikkat eder.

4) Devrimci mücadelesi önünde engel teşkil edecek ve kendisine ayak bağı olup geriletecek biriyle böyle bir birliktelik kuramaya özen gösterir. Zira düşünce ve yaşam biçimi farklıdır. Uyum sağlamak ilkelerden taviz vermeye götürür. Devrimci çalışma önüne set çeker.

5) Temelinde devrimci tarzda bir sevginin olduğu birliktelik asılansa bunda gizlilik söz konusu olamaz ve böyle bir birliktelik başlamadan önce örgütü bilgilendirmek ilke meselesidir.

6) Örgüt mesele hakkında bilgilendirildikten sonra, elbette tarafların birbirlerini daha iyi tanımasını ve birlikteliğe kesin karar vermek için belirli bir zaman süresi gereklidir. Bu süreçte taraflar birbirlerini daha iyi tanıyacaktır. Sonuçta, ya birlikteliğe kesin karar vermek, ya da taraflar bu süreçte anlaşamayacaklarının farkına varacakları için ayrılmakla noktalanması biçiminde iki olasılık ortaya çıkacaktır. İki insanın birbirlerinden hoşlanmaması ile hemen birlikteliğe karar vermeleri yanlış bir tutum olur.

7) Taraflar her koşulda bütün yönleriyle birbirlerine açık olmalı, birbirlerine karşı kapalı ve aldatıcı olmamalıdır.

8) Birlikteliğe kesin karar verildiğinde ise tekrar örgüte gidilir ve kesin birlikteliğe karar verildiği bildirilerek gerekçeleride örgüte açıklar. Düğün, nişan, nikah vb.

devrimci olmayan yöntemlere girilmez. Devrimci normlara uygun hareket edilir.

9) Örgütte, bütün bu kriterlere uygun davranan ve taraflardan birinin diğeri önünde devrimci mücadeleye engel teşkil etmeyeceği olgusunu da göz önünde bulundurarak bu birlikteliği sahiplenir ve savunur. Kriterler bunlardır.

Yukarıda sıraladığımız bu kriterler esasta yurt dışı bölgesi için geçerlidir. Diğer alanların sonucu farklılık gerektirebilir. Bu alanlarda durum somut olarak ele alınmalıdır. Her alanda geçerli kriterlerin yanında, özgül durumun getirdiği özgül kriterlerde olabilir.

Her birliktelik çelişkili birlikteliktir. Bu yüzden ilkel birlikteliğe karar veren çiftlerinde ömür boyu beraber yaşamaları gerektiğini mutlaklaştırmak yanlıştır. Tarafların devrimci ilkeler doğrultusunda birbirlerine yaklaşımları ve ilkel tutumları birlikteliğin ömrünü uzatırken, aksi tutum ise azaltır. Düşüncelerdeki değişime bağlı olarak çelişkiler aittir ve ayrılmakla sonuçlanabilir. Bu durumda sorunu, somut biçimde kendi mecrası içinde değerlendirmeliyiz. Her koşulda birlik, ya da her koşulda ayrılık tutumu doğru değildir. Tarafların devrimci mücadelede sebat etmeleri ve ilerlemeleri esastır. Ayrılma ile sonuçlanan bir birliktelikte, ayrılıkta ilkel ve devrimci normlar çerçevesinde olmalıdır. Ayrılan tarafların bu temelde devrimci mücadeleden kopmalarına özen gösterilmelidir. Birliktelikte de, ayrılmakla da devrimci kişilik, devrimci ilke ve devrim davasına uygunluk asloandır. Kafalar dönüp devrimciye tikçe, birlikteliklerde ilkel ve devrimci normlarda olur. Bu düzlemde bireyin özgürleşmiş bir kafaya sahip olması, geri ve geleneklere hapsolmuş, burjuva-feodal anlayışla değil, devrimci anlayışla soruna yaklaşarak buna uygun davranması şarttır.

Örgüt yaşamımızda bu kriterleri daha da geliştirip sistemleştirmeli ve kavratarak pratik sahada buna uygun davranmalıyız. Bu yapıldığı takdirde kriterler açık ve belirgin olur. Bu kriterlere uygun hareket etmeyen örgütlü kesime ise örgütsel ted-

birler uygulamak yerinde, gerekli ve anlamlıdır olur. Sevginin, saygının, devrimci kriterlerin esas alındığı ve cinsellik olgusunun ise bunu tamamlayan etmen olarak görüldüğü insanı erdemlere uygun, cinsel sömürden uzak ilkel birliktelikler kurulmalıdır. Bu ilkel birliktelikler, tarafların birbirlerini ilerletmeleri, devrimde daha üst düzeyde katkı sunmalarını sağlar. Birbirlerinden uzak farklı bölgelerde faaliyet yürütenlerde sevgi küçülüp güdükleşmez, büyüyerek gelişmeye devam eder.

Örgüt olarak bu meselenin üzerini önemle gitmeli ve çarpık, ilkesiz ilişkilerin saflarımızda boy vermesinin önüne geçmeliyiz. Bu konuda doğru yaklaşım sergilenmediğinde ilkesiz ve çarpık ilişkiler gizlilik zemininde gelişir ve örgüt zarar verir. Her yönü açık ve ilkel olmayı elden bırakmamalıyız. Meseleyi devrimci bir kafa ile yaklaşıp, kitlemizi eğitmeli ve bu sahada örnek olmalıyız. Toplumsal yaşamın bütün yönlerine ilişkin kapsamlı eğitim ve dönüştürme faaliyetini doğru ve sistemli olarak ele aldığımızda, her yönüyle ilkel devrimci bir yaşam ortaya konur. Aksi halde aile aras çelişkiler, ilkesiz ve çarpık ilişkiler, taraflardan birinin diğeri için mücadelesi önünde engel teşkil ettiği, ayak bağı olduğu, öne çıkmayan, kafasını devrimci leşirmeyen, birinin devrimci mücadelesinde tokezleyerek yürüdüğü, diğeri için farklı dünyanın insanı olduğu çelişki ve kaotik birliktelikler, devrimci birliktelikler olarak görülür ve buna göre değerlendirmeler yapılır. Oysa bu tutumda devrimcilik söz konusu olmaz.

Devrimci ilkeler her alanda olduğu gibi bu alanda da ayakları üzerine dikilmeli, örgüt ve kitle eğitilmelidir. Geri ve yanlış tutumlara prim verilmemeli, ikna ediliş dönüştürülmelidir. Özenle üzerine gidip düzeltilmeli, kitlelerin geri duygularınad teslim olmayıp, göğüs germeli, ikna edilmeliyiz. Sekterlikten kaçınırken liberalde olmamalıyız. Devrimci normları ve ilkeleri konuşmalıyız ●

Devrimci kişilik, yaşamında devrimci savaşımını engelleyen, ayak bağı olan bütün zincirlerden kendisini kurtardıkça ortaya çıkar. Bu da aykırı kimliğin getirdiği fedakarlığa katlanmaktır. Bu aykırı kimliği yaymak ve kavratmaktır. Bilinci insan ve doğa sevgisiyle dolu olan bilge kişilik, karşı cinsle sofu edebiyatı ile değil, devrimin çıkarlarının emrettiği bilimsel doğrultu ile yaklaşır. Klasik evlilik ve birliktelik kurumunu kendi yaşamında barındırmaz. Bu meselede de devrimci bir tarz ve yaşam biçimi geliştirerek buna uygun hareket eder.

Siyasal mücadelenin moturu:

EĞİTİM 1

Bir Komünist Partinin niteliğini belirleyen, sadece o KP'nin ideolojik, politik, örgütsel hatlarının bilimsel sosyalizmin ışığı altında şekillenmiş olması değildir. KP'yi gerçek bir KP yapan o'nun programını hayata geçirmede gösterdiği yeteneklerdir. Bilimsel sosyalizmi hayata uygulamadaki başarısıdır. Bu başarının sahibi hiç kuşkusuz o siyasal iradeyi oluşturan ve o siyasal iradenin ideolojik-politik-örgütsel görüngüsü olan kadrolardır. Kadroların başarı veya başarısızlığı mücadelelerin kaderini tayin edecektir. Öyleyse programın hayata geçirilmesi de en az programı kadar önemli bir unsurdur. Doğallığıyla kadrolarımızın niteliği KP'nin niteliğine damgasını vurur...

Kadrolarımızın hata, eksik ve zaafı KP'mizin komünist niteliğini zedeler. Olumsuzluklara karşı mücadele etmek ve KP içinde bu mücadeleyi kesintisiz sürdürmek önemli bir görevdir. Kadrolarımıza komünist düşünüş, davranış ve hareket tarzını öğretmek üzere sonu gelmez bir çabanın sahibi olmak zorundayız. KP'nin kadrolarına komünist kişilik kazandırma sorunu, hiç bir koşul altında sarsılamayacağı bir görevdir. KP'nin niteliğini koruyabilmesi için bir takım araç ve mekanizmalar oluşturulmak durumundadır. Yaygın olarak sistematik bir şekilde hayata geçirebileceğimiz eğitim, bu mücadelenin esas yönüdür.

Bu noktada seçici davranarak komünist olmaya elverişli insan malzemesi üzerinde çalışmanın yanı sıra, kadro olarak faaliyeti omuzlayan insan malzemesinin düşünce, duygu, kültür ve moral durumuyla ilgilenmek, o kadrolarımızı tanımak ve geliştirmek bu faaliyetin etkinliği ölçüsünde gerçeklik halini alabilir. Kadrolarımızda bir komünist karakterize eden öğeleri pekiştirmekte, büyük ölçüde bu mücadelenin başarısına bağlıdır. Bu mücadelede başarılı olmayan bir KP, kitleleri kazanmada ve devrime taşımada önderlik misyonunu yerine getiremez. Eğitim faaliyetinin başarısı KP'nin tüm çalışmalarını etkileyecek ve KP'nin bu çalışmalarında bilimsel sosyalizmin dünya görüşü olan diyalektik ve tarihsel materyalizmin rehberliğini güçlendirecektir. Aksi durumda ise KP, mücadelesinde diyalektik ve tarihsel materyalizmi hakim kılamayacak, uygulayamayacaktır. Bu ise KP'nin KP olarak kalması ve niteliğini koruması bakımından vahim sonuçlar doğuracaktır. Bilimsel sosyalizm öğretisi böyle bir KP'nin elinde "dogma" olmaktan öteye geçemeyecektir.

İç devrimini duran yahut iç devrimini ileriye doğru eğim göstermesi için gerekli araçlardan yoksun bir KP'nin sonu acıktır. Bu mekanizmalardan yoksun bir KP'de çürüme ve çözülme yaşanır

kaçınılmaz olarak. Siyaseti değil dedikodu, birleşmeyi değil dağılmayı üreten böyle bir yapının panzehiri sürekliliği sağlanmış, sistematize olmuş ve disiplinli şekillenmiş bir eğitim faaliyetidir. Bu faaliyet MLM ideolojisi yaşamda etkin kılacak ve her türlü burjuva, k. burjuva yozluğu silip süpürecek. Mücadeleyi sektire uğratan bizden kaynaklı engeller büyük oranda ortadan kalkacaktır. MLM ideolojinin yokluğunda üreyen bütün mikroplar güneşin karı eritmesi gibi MLM'nin ışığı altında eriyecektir. Bünyemizi zayıflatan eksikliklerimiz ve çürümekte olan sistemin damgasını taşıyan hastalıklarımız gidererek şiddetlenen sınıf mücadelesinin gerçekliği altında kalmaya mahkumdur. Buğday nasıl dibek taşının altında eziliyorsa böylece kavgaanın ağırlığı altında öğütülmek zorundadır bu çürüme.

İşte KP'nin yaşamını bu denli etkileyen yukarıda tanımlamaya çalıştığımız gibi bir boşluğun yahut zaafın giderilmesi için oluşturulması gereken mekanizmanın en önemli boyutu olan eğitime yoğunlaşacağız. Eğitimin kapsam, önem ve uygulamada dikkat edilmesi gereken noktalarına gücümüz ve potansiyelimiz ölçüsünde değinmeye çalışacağız.

Eğitimin önemini bilmediğini, bilince çıkarmadığını düşünen kaç yoldaş var acaba? Kuşkusuz her yoldaş az veya çok bir şeyler söyleyebilecek durumdadır. Ancak hayati bir önemi olan bu konuda eksiklerimiz var. Faaliyetin esasını belirleyen bu önemli konudaki eksikliklerimizi gidermek zorundayız. Faaliyetimizi doğru ve yararlı olacak tarzda sorgulamak için uygun soruları bulmalı, bu soruları en iyi şekilde cevaplandırmalı, ardından verdiğimiz cevapların gerektirdiği tarzda harekete geçmeliyiz. Devrimci aksiyonelerimize ve bu aksiyonelerin oluşturdukları örgütlülüklerle sorulabilecek onlarca genel geçer sorudan bir kaçını sormaya çalışalım.

a-) Faaliyet yürüttüğümüz semtler, DKÖ'ler, basın-yayın, gençlik, işçiler, ordu, vs. vs. alanlarından hangisinde örgütlüsek, yürütmekte olduğumuz çalışma hakkında halihazırda elimizde bulunan bilgilerimiz nelerdir? Alanın özgünlüğüne ilişkin böyle bilgi ve deneyimlerimizi içeren bir çalışma mevcut mudur? Alan hakkındaki kesin bilgilerimiz nelerdir?

b-) Elimizde bulunan bilginin gereklerini yerine getirirken ne tür problemler çıkıyor? Bu problemler yapılan işi nasıl etkiliyor?

c-) Arkadaşların eksikliklerini en aza indirmek ve yapılan işin disiplinine, önemine uygun düşünce, davranış ve kavrayışı geliştirmek için neler yapılabilir?

d-) Bu iş, dünyada ve ülkemizde bizden önce nasıl yapılmış? Bizim çalışmamızı

etkileyen, gelişen teknoloji ve diğer özgül dinamikler nelerdir? Bu dinamiklerden nasıl yararlanabiliriz?

e-) Bulduğumuz alana ne ölçüde hakimiz? Biz önümüzdeki problemleri giderip gerçek potansiyelimizi nasıl açığa çıkarabiliriz? vs. vs....

Kuşkusuz her faaliyetin başarı ve başarısızlığında en önemli sorumluluk yönetici organındır. İyi bir yönetim, mücadelenin zorlukları karşısında sınır tanımazlığıyla olmaz olur kılacak, kötü bir yönetim ise kullanmaya elverişli ne kadar dinamik olursa olsun çözülme, dağılma, çürüme ve zor koşullarda teslimiyeti geliştirecektir. Başarmaya azmetmiş bir iradeyi inşa etmek yönetici organın en önemli sorumluluğudur. Diğer yandan her komünist, bulunduğu alana dinamizm katmakla sorumludur. Bunu yapabilmesi içinde alanına hakim olmalıdır. Partinin alandan beklentileri nelerdir? Alan bu beklentilere ne ölçüde cevap verebilir? Eksiklikleri gidermek için neler yapmalı? Sorunların kafasında her an taşınmalı ve çözüm için kafa yormalıdır.

Tüketim toplumunun güdük bireyinin aksine bizler dünyaya eleştirel, çözümleyici yaklaşımı benimsemeliyiz. Dünyaya ve yaşama karşı sorgulayıcı olmak bizi gerçeğe ulaştırır. Gerçek, kendisini dönüştürmenin bilgisinde bağında taşır. Devrimci, mevcut gerçekliğe söyleyeceği sözü olan, sözüne inanıp o doğrultuda mücadele eden insandır.

Soru sormayı öğrenmeliyiz. Soracağımız doğru sorular bizim önümüzü açacaktır. Araştırmaya, bilmeye sevk edecektir. Bilgi yeni soruların ve yeni bilginin kapılarını aralayacaktır. Bu süreç ufkumuzu geliştirecek ve elimizdeki bilgileri özümsememize yardımcı olacaktır. Araştırma, bizi daha kapsayıcı ve derinlikli düşünmeye sevk edecektir. Bilmek yapmanın yansımasıdır. Bilmek, yapılması gerekli olan görevleri bilince çıkarmayı, nasıl daha iyi yapılabilir ve tikanıklıklar karşısında alternatifleride geliştirme gücünü içinde barındırdığından, işin yapılmasına dönük faaliyeti omuzlayan aksiyoneleri güdüler. Onlarda sorumluluk duygusunu geliştirir. Başarısızlık karşısında demoralize olmaya, tükezmeye, açmazlara düşmeye karşı daha dirençli olurlar. Taşdıkları dinamiklerin, delimsiz bir ırmak gibi, soru sormaya cüret edip cevaplara ulaşmak için çabalayan bir kafa yapısı, açmazları ve düğümleri tek tek çözecek, duru bir kafaya kavuşacaktır. Böyle bir kafa hedefinde net, yönelimi yoğun, çalışması disiplinli, temposu yüksek, niteliği ise hedefe uygun olacak bir şekillenmeye de beraberinde getirecektir.

Bilmek bu bağlamda önemlidir. Fakat bilmeyi anlamlı kılan şeyin yapmak olduğunda unutmamak gerekir. Bilmek, kavramak ve hayata uygulamak, birbirine bağlıdır ve birbirlerinden kopuk ele alınmamalıdır. Biz hobi olarak bilmeyi reddediyoruz. Sadece halka, devrime ve insana yararlı olan bilgiyi almak için, bilgiyi devrimin, halkın ve insanın hizmetine sokmak için zihin faaliyetlerimizi geliştiriyoruz.

Somut koşullarımıza müdahalede MLM'nin nesnel doğrularına ne kadar başvuruyoruz? Çalışma, araştırma, inceleme yöntemimizi ne kadar bilimsel temeller üzerine inşa ediyoruz? İradî gücümüzün ne kadarını MLM'yi özümsemiş bulunuyor? Potansiyel gücümüzün ve çalışma programımızın ne kadarını hayata geçirebiliyoruz? Soruları kavramak ve yapmakla doğrudan bağlantılıdır. Bu ve bunlara benzer soruları cevaplamak gerekir... Okuduk... Az çokta bilgi sahibiyiz. Tamamı ama ne kadarını kavradık? Ne kadarını hayata geçirebildik? Öğrendiğimiz ve bildiğimiz şeylerin ne kadarı yaşamda karşılık buluyor? Eğer burada bir uyum söz konusu değil ise, inancı sorgulamak gerekir. Düşüncüklerimiz ne kadarını inanıyoruz? Bir komünist, sistemin insanlarımız üzerindeki tahribatlarına karşı mücadele etmeksizin görevini yerine getiremez.

Sistem, insanları kendi bencil çıkarları dışında hiç birşeyi düşünemez hale getiriyor. Keşeyi dönenin kaptan olduğu, bencil, çıplak, katı öz çıkarına göre gülen, sevinen, üzülen ve bütün duyguları mekanikleşmiş, soğuk, erdemden, en ufak bir insansal ilgiden yoksun, nevrotik, iler tutar bir yanı kalmamış, insan müsvetesi paçavralar üretiyor sistem. Yalnızlık, tatminsizlik, umutsuzluk, inançsızlık, anlamsızlık, değersizlik, güvensizlik, boşluk, hiçlik ve ardından soysuzlaşmayı koşullayan, değer ve kişilik erozyonu yaratan, bir insansal gerçekliği koşullayan kirliliği, soni, acımasız bir atmosfer oluşturuyor. Dayanışması olmayan yabancı ve hasta bir toplum, çürümeyi yeniden ve yeniden üretiyor. Toplum, bir bataklık gibi kokuşmayı yaşamaya devam ediyor.

Bir komünist bu atmosferin dışında olmadığını ve olamayacağını bilmelidir. Buna uygun olarak devrimci eylemi içinde, kendisini sürekli yenilemeye, sinirlerini güçlendirmeye çabalamalıdır. Tabii ki kendisini değiştirip-dönüştüremeyen, halkı hiç değiştiremez. Devrimi, yığınlar harekete geçimeksizin yapamayacağımıza göre yeni dünyanın öncülerini yıkamak, paklamak, arındırmak gerekecektir. Kitleleri dönüştürmek, devrimci topluluklar oluşturarak özel mülkiyete dayalı sistemin kirini, pasını temizlemek ve sistemden korunmak için bu toplulukların dayanışması, paylaşımını çoğaltarak iç direnç-

lerini arttırmak gerekir. Sorumluluk, yaşama ve insana tutkuyla bağlılık ancak böyle gerçekleşebilir. İnanç, kararlılık, azim, özveri bu damardan beslenir.

Şaşkınlık, bilgisizlik, yorgunluk, boşvermişlikle kendiliğindencilğe terk edilen bir çalışma, devrimci özünü uzun süre yaşatamaz. Komünistler, yaşamın akışı içinde kaybolmamak, çalışmalarını daha yüksek bir bilinçle sürdürmek için düzenli aralıklarla yaşanan sürecin muhasebesini yaparlar. Bu otokontrol için, kendi kendini denetleyebilmek için gereklidir. Dar pratiğin içinde kaybolmamak bu muhasebe sürecinden çıkarılacak dersleri yaşama geçirmede ne ölçüde başarılı olunacağına bağlıdır. Yetenek ise bize tanrının bahsettiği bir şey değildir. Aksine çalışıldıkça kazanılan bir şeydir. İnsanın yaşamını sürdürmesi için gerekli yetiler, insanın oluşum sürecinde soya işleyerek insana geçer. Fakat bu yetiler kullanılmadıkça paslanır ve kaybolurlar. Aynı beyin ve vücut kaslarında olduğu gibi, kullanıldıkça gelişirler. Yetenek kazanılır. Çaba esastır. İşe sarılmak esastır.

Devrime yararlı yüksek bilinçli eylem geliştirmek için her örgütlenme kendi kendini sorgulamayı öğrenmelidir. Bu kendi kendisine yeten bir örgütlenme oluşturmak için gereklidir. Faaliyeti kökleştirmek, süreklileştirmek ancak kendi iç dinamikleriyle ayakta duran, yakınma nedir bilmeyen, kendini devrimci dönüşümün öznesi olarak gören aksiyonlarla mümkündür. Disiplinli çalışarak en az kayıp, en fazla kazanımla faaliyeti sürdürüp, yaralarını çabuk saran sağlıklı bir çalışma, başarılı olur.

Buna karşın örgüt, yönettiği alanları denetlemekle yükümlüdür. Yönetmek bir sanattır. Denetlemek ise onun vazgeçilmez şartıdır. Yönetici organ, kendisine bağlı aksiyonların kendilerini denetleme sunmalarını beklemeyebilir. Alanın potansiyelini ve dinamiklerinin niteliğini gözönüne alarak sorumluluklar yükler. Bunun yanında alanın beklentilerine cevap verebilmesi içinde yardımcı olur. Olanak, bilgi ve perspektif sunar. Alanın kendisinin çözemediği problemlerin çözümünde iradi gücünü kullanır. Alanı işletir.

Peşi sıra hengameli süreçler yaşıyoruz. Biz sürece müdahale gücümüzü ve inisiyatifimizi geliştiremezsek, kullanışlı bir sürü uygun fırsatı kaçırmış oluruz. Kaldıraç olarak kullanabileceğimiz bir çok sığırma tahtasından mahrum kalırız. Atıl, kendini yiyen, çürüyen, dağılan ve giderek şekilsizleşen bir yapı haline geliriz. Hedefimiz, sürece kendimizi koruyabileceğimiz kadar cevap verme değil, sürece hem kendimizi koruyup hem de azami ölçülerde cevap vermek olmalıdır.

İşte bunun içinde öğrenmeye, bilmeye, kavramaya önem veren bir yapıya olmalıdır. Bilgiyi devrimci eylem için istemeyen, bilgiyi içselleştirip, harekete inanıp onu yaşamın akışına yön veren güç haline getirmeyenler, zorlu yürüyüş-

ümüzde kaçınılmaz olarak yüzleşeceğimiz meselelerin büyüklüğünü görüp yaşama ve mücadele etme sevgi kırılmış, moralini, yaşam enerjisini, coşkusunu yitirmiş olanlar ve inançlarının ateşini korkuyla solduranlar mücadelesinin ağırlaşan şartlarına dayanamayarak düşeceklerdir. Buna karşın üstünkörü bir kavrayışla yetinen, zihin durgunluğunu kör cesaretle örtelerinde yürüyüşlerini başarıyla sürdüremeyeceklerdir.

Özgüven; ne yaptığını, niçin yaptığını bilmekten ve cesareten ileri gelir. Özgüveni tutarlılık besler, azim ve makro düzeyde adanmışlık besler. Tarih ve toplum karşısında başı dik olmak için veriyorsak bu kaygıyı, şanına denk yaşanmalı hayatın her saniyesi. Bir devrimci, yaşadığı ana hakim olmalıdır.

Yaşamı devrimcileştirmenin öznesi olan kadrolar, mücadelenin içinde gelişir ve yetkinleşirler. Kadroların yetiştirilmesinde bilgi ateş ise pratik örs ve çekiştir. Bu durum tıpa tıp meslek edinmeye benzer. Mesleğin sırlarını, inceliklerini önceden teorik olarak bilmek çoğu zaman mesleğin icrasında işe yaramaz. Mesleğe gidersin, emek verirsin, ter dökersin, yaptığın işten sorumlu tutulursun ondan sonra elin, ayağın, beynin ve yüreğinle işi kavrarısın. İş yapmaya uygun hale gelirsin. Eğitim, pratik, pratiğe temel hatlarıyla bağlı eğitim, daha yüksek bilincin kumandasında pratik... Bu doğrultuda gerçekleşen faaliyet verimli olur. Bu faaliyetin ufku geniştir. Yararlılıkları fazladır. Bu doğrultudan sapan hep pratik, yahut hep eğitim, dostlar alışverişte görsün diye pratik şeklindeki yaklaşımlar ise tek yönlü, sığ, yararlılıkları sınırlıdır. Adımlarını rastgele atıp, bilgiç, işinin on katı kadar çene yapıp acemi, çekinik bir tarzda hareket edildiğinde, davayı zedeleyebilecek tuzaklara, çukurlara çabuk düşülür. Bu iki zıt ve yanlış pratik hat iki tip sakıncalı kadro üretir. Birinin kafası ki-tapların içindedir an'a cevap veremez, diğersinin kafası an'ın içindedir, tarihe yanıt veremez. Tarihe yanıt veremeyen kadronun mücadeleden anladığı vurmak, kırmak, asmak, biçmektir. Kendi eylemini ve sürecin gelişimini somutla-makta yetersizlikleri vardır. Tepkilidir. Fakat bilgi edinmeye hiçmi hiç sabrı ve zamanı yoktur. Bu disipline edilememiş tepki, kaba yaklaşımlarının zemini olur.

Profesyonel çalışma, profesyonel devrimci faaliyet kendi eyleminin bütün sonuçlarını tespit etmek ve bu sonuçlardan deneyimleri süzmek zorundadır. Rus devrimci atılcılığı ve Amerikan pratikçiliğini kaynaştırmak gerek. Coşku ve atılcılık, akıl ve sağduyu ile birleştirilmelidir. Amatör ruh ama profesyonel çalışma. Yani yaratıcı, didinci, zorlukları seven, yılmayan, düşen, tökezleyen, yara bere içinde kalıpta yinede coşkusunu, sevincini yitirmeyen, hiç ölmeyecekmiş gibi yaşayan, ama mantığıda, akılcılığıda gözardı etmeyen bir çalışmayı, hem kavganın kendisini hemde bağımsızlık, halk demokrasisi ve altınçağı sevmeli ve bağlanmalıyız.

Profesyonellik belli düzeyde uzmanlaş-mayıda koşullar. Sağlıklı gelişim, ancak amatör ruh ve profesyonel çalışma tarzını yakalayabildiğimizde sağlanabilir. Amatörlüğü ve kendiliğindenciligi yitirip, profesyonel aynı zamanda sürekli devrim halinde olan bir çizgi tuttur-malıyız.

Devrimci eylem topluma iradi bir müdahalede bulunur. Toplumu değiştirir, geleceğini kurması için dönüşüme uğ-ratır. Bu dönüşümde özne devrimci irade, nesne ise toplumdur. Toplumu dönüşüme uğratan devrimci iradenin üzerinde, kendisini var ettiği bir zemin vardır. Temeli, kırışları, demir örgüleri, çatısı ve diğer dayanakları vardır. Bu iradeyi doğru tarzda inşa etmeliyiz ki, toplumu dönüşüme iyi hazırlayabilelim. Bu iradeyi öyle inşa etmeliyiz ki, hem sonuç alıcı başarıya azmetmeli, hem de kendisine niteliğini veren temel argü-manlarını zedelemeyen müdahalesini gerçekleştirebilmelidir. Bu irade; yenilenmeyi, öğrenmeyi, pratikten deneyimler süzmeyi, bu süzulen deneyimleri tüm yapıya mal etmeyi ve bunu süreklileştirmeyi bir alışkanlık haline getirmeyi bilmelidir. Gücümüzü yoğun-laştırma, kanınca adımlarıyla olsa her gün bu doğrultuda bir adım atma içsel eğilimimiz olmalıdır. Mücadelenin sorunlarını, durmadan ayrıntılarını deşen sürekli bir ilgiyle karşılamalıyız. Mücadelenin temel hatlarını gözden yitirmeden ayrıntılara inmeliyiz. Şeytan çoğu zaman ayrıntıda gizlidir. Ayrıntılara hükmetmek bizi başarının kilidini aç-maya yetenekli kılacaktır. Başarıya az-metmek demek, başarıya hükmeden yeteneklerimizi gelişkin kılmak için so-nu gelmez bir çabanın sahibi olmak demektir.

Sömürüye dayalı bir toplumsal örgüt-lenme içinde yaşıyoruz. Toplumu yö-neten yasaların özünü özel mülkiyete dayalı ilişkiler oluşturuyor. Bu ilişkilerin temel dayanaklarını, emek gaspı, hırsızlık, ahlaksızlık, düşkünlük ve sömürü oluşturuyor. Eğer sistemi bilimsel tahlil-ci bir gözle sorgulamaz, bu sorgulama-yı derinleştiremez, bize has duygu, düşü-nüş ve davranış sistemleri geliştire-mezsek, sistemin bir parçası olmaktan kurtulmak söz konusu bile olamaz.

Sistem, toplumun bilincine egemenliği-ni kurmuş, insanı yoğun bir algı bom-bardımanı altında hiç bir şeyi sorgula-yamaz hale getiriyor. Propaganda ve ileti yoğunluğuyla bireyi şaşkın ve aptal yapıyor. Her şeyi hazır alan, aldığı hemen benimseyen, özü imaja kurban etmiş insan tipi yetiştiriyor. Zavallı, kompleksli, güce tapıcı, karaktersiz, kö-şe dönmece, içe büzülmüş, insandan umudunu yitirmiş, inanacak hiç bir şeyi kalmamış, tüm dostluklarını bitirmiş, nezaketen soğuk, sahtekar ve yalaka gülüşleriyle ortalığı dolduran insanlar-dan oluşmuş toplum. Güvenip ina-nacağı değerlerden yoksun, yahut bu değerlerini yitkilere karıştırmış in-sanlıklar, şişme, özü olmayan fetişler yaratırlar kendilerine. Öyle olmuyor

mu? Onurlu her tepkiyi zorla bastıra-sistem ve koruyucusu devlet, bu zavallı insanın, tek başına ve zavallı insanın önüne zorun gölgesi olan korkuda tuğlalarla duvarlar örüyor. Daha bütün-lüklü, daha gerçek, daha güzel insanı oluşması için gerekli olan soruları so-masını okulda, işte, evimizin içinde meydanca engelliyor. Zaten siste-kendisine uygun insan yetiştiremeye-kendisini devam ettirmeyi, yenede üretmeyi sağlayabiliyordu?

Yeni bir kültür, yeni bir anlayış, yeni değerler sistemi oluşturmak, her şeyde önce bunu istemekle olur. Yani yürekteki ateşin beyne ve bedene sürülmesi. Çirkin ve insana yakışmayanı bilmek, görmek, etinde acısını hissetmek. Acı-rı bilinçle yaşayarak öfke bilemek. İn-sanlığa atom çağında yaşatılan bu yük- yük utancı yeryüzünden silmek için s- birsiz olmak. Düşkünlüğe karşı tihan- mulsuz olup insanı savunmak. Ve tü- yaşanan, yaşatılanlara karşı bilinci- bütün karşı duruş öğelerini etkin k- mak. Sirtını dağlar gibi soylu ve yü- değerlere dayayıp yüzünü düşmana d- nenlerle birleşmek gerekli. Eğer bur- kendimizde, çevremizde, alanımızda gerçekleştiremiyorsak, kendimizi inan- ve istem boyutunda sorgulayalım. Sır- mücadelesinin sırtımıza yüklediği s- rumlulukların üstesinden hakkıyla ge- memizi engelleyen şeylerin başında- içinde bunları bulacağız. Başarısızlı- başarıyı yeterince istememenin kanı- dır. Başkan Mao yoldaş ne diyordu? "Hiç bir şey zor değildir bu dünyad- eğer dorukları fethetme cesaretin var- sa." İstek olmadan cesaret olur mu? B- şarıyı yeterince isteyelim ki cürette a- lamli hale gelsin...

Kendimize güvenimizi tazeleyelim. B- şarmak zor ve imkansız değil. Dağla- delen ferhat'ın aşkıyla yollara düş- sırtında dağlara verenlerin delemey- çekleri sınır, parçalayamayacakları s- aşamayacakları dağ yoktur.

Türkiye coğrafyasında Mustafa Süp- TKP'si dönemini saymazsak otuz yıllı- mücadele tarihimiz var. Bizim ve diğ- dost devrimci yapıların bu deneyimle- ni bir kenara bırakırsak, (ki bu hiç- azımsanmayacak kadar büyük bir d- neyim potansiyelidir) 20. yy'ın dünya- sarsan devrimci mücadelelerinin bilg- mevcuttur elimizde. Hemen hemen b- tüm MLM klasikler türkçeye çevrilmiş- bulunuyor. Bu konuda parti tarihimiz- son on yıllık kesitinde bile büyük de- ler saklıdır. Önümüz açıktır. Eksik ol- silkinmektir. Bilmek, bildiğine ihar- etmemek, kavramak ve harekete ge- mektir. Paçalarımızdaki çamuru silkin- nin zamanıdır. İstemek yapmanın ya- sıdır. Şimdi istemekle kalmayıp yap- nın zamanıdır. Üretimsizliğe, kendi- gindencilığe karşı uzlaşmaz ama sab- lı, inatçı, didişken olmanın zamanıdır. Doğan güne yıkanmanın zamanıdır. Üretime dönük disipline olalım. İste- lim. Birikelim. Anıyalım. Yoğunlaşal- ve kazanalım ●

ABD+İsrail+Türkiye= Halk düşmanlığı

ABD emperyalizmi, iki sadık uşağı olan İsrail ve Türkiye arasında başlatmış olduğu "yakınlaşma" sürecini, askeri ve ekonomik anlaşmalarla ilerleterek stratejik ittifak düzeyine çıkardı. İttifakın gücünü dost ve düşmana göstermek için de Doğu Akdeniz'de "insani amaçlı" "Güvenilir Deniz Kızı" tatbikatını gerçekleştirdi.

Uzun süreden beri planlanan tatbikat, çeşitli sebeplerden dolayı '98 Ocak ayına kadar ertelendi. Tatbikatın, kararı alınmasına rağmen ertelenmesinin iki temel nedeni vardı. **Birincisi;** Avrupa, Rusya, Çin gibi emperyalist ülkelerin göstereceği tepkilere, bu tepkilerin Arap ülkeleri üzerinde yaratacağı etkilere ve oluşacak olası karşı ittifaklara zemin sunmasının önünün alınmasıydı. Dolayısıyla diplomatik görüşmelerle uygun zeminin hazırlanmasına çalışıldı. **İkincisi;** ittifakı güçlendirmek, yani bölge devletlerinden tatbikata yeni ülkeler dahil etmek amaçlandı.

Birinci noktada başarılı olmalarının şansı yoktu. Zira başlatılan hareketin amaçlarından biri de Ortadoğu, Orta Asya, Kafkaslar gibi pazar alanlarında emperyalistler arası pay kapma yarışında; oluşturulan ittifakla kendi lehlerine kazançlı çıkmayı hedeflemesiydi. Dolayısıyla ittifakın bir ayağını da diğer emperyalist devletlere karşıtlık oluştunuyordu. Ertelenmenin geriye bir nedeni daha kalıyordu, o da bölge devletlerinden bir kısmını yanlarına çekerek ittifakın gücünü arttırmak. Bu amaçla bir çok bölge devletiyle diplomatik görüşmeler yapıldı. Ürdün şimdilik "gözlemci" düzeyinde tatbikata dahil edildi. Tabii ki süreç tamamlanmış değil. Bölgede giderek keskinleşen emperyalistler arası çelişki yeni ittifak arayışlarına da hız kazandıracaktır. Bİlindiği gibi, Ürdün de ABD'nin İsrail ile yakınlığını desteklediği ve sağlamaya çalıştığı devletlerden birisi. 1994'te İsrail ve Ürdün arasında yapılan anlaşmalar, Ürdün ile Suriye arasındaki ilişkilerin daha da gerginleşmesine sebep olmuştu. 1996'da bu atak, Türkiye ile yapılan iki yıllık görüşmeler sonunda askeri, eğitim, ekonomik vb. alanlarda tam işbirliği anlaşmalarının imzalanmasıyla pekişirken, İsrail-Ürdün ilişkileri de geliştirilmişti. Fransa, Ürdün ile Suriye görüşmelerine aracılık ederek ABD'nin güdümlendiği bu süreci kirmaya çalışmıştı. Görünen o ki, Ürdün son süreçte kaygılı da olsa ittifaka dahil olurken, ABD, Mısır'ı "ikna" etmeyi başaramadı.

ABD-İsrail ve Türkiye arasındaki stratejik işbirliğinin bugün almış olduğu boyutu anlamak için yaşanan tarihsel gelişmelere bakmakta yarar vardır.

Özellikle ABD ile Türkiye arasındaki bağımlılık ilişkisinin kökenleri; İkinci Paylaşım Savaşı sonrası süreçte başlar. Türkiye; esasta öncülüğünü ABD'nin yaptığı ve diğer emperyalist ülkelerin de içerisinde yer aldıkları, emperyalist sistemin askeri örgütü NATO'ya üye olmuş ve Kore'ye karşı yürütülen savaşa katılmıştır. Yine bu süreçte, emperyalizmin kendisine biçtiği rolü, sosyalizm karşıtlığı görevini de büyük bir gayretkeşlikle üstlenmiştir. Burada yanlış anlaşılmasın için belirtelim: Türk devletinin genel olarak emperyalizmle bağımlılık ilişkisi, İkinci Paylaşım Savaşı sonrası yani 1950'lere değil, çok daha öncelere dayanıyor. Kemalistlerin önderlik ettiği Kurtuluş Sa-

keza ittifakın üçüncü ayağı İsrail de bizzat ABD tarafından gökten zembille indirilmesine kurulmuş ve İsrail'i ilk tanıyan ülkelerden biride Türkiye olmuştur.

ABD ile girilen bağımlılık ilişkileri içerisinde Türkiye, emperyalist sistemin ileri bekçilik görevini üstlenmiş, ülke toprakları, ABD'nin askeri üslerine sonuna kadar açılmış, "sosyalizm karşıtlığı" esas hedef olarak belirlenmiştir. Proletarya devletinin ilk anayurdu SSCB'ye karşı emperyalist sistemin geliştirdiği bir çok provakatif saldırıda Türk devleti rol alırken, diğer taraftan gerek Türkiye içerisinde, gerekse bölge ülkelerinde gelişen devrimci proleter

sevincini yaşadığı hep birlikte emperyalist devletler.

Kendi içerisinde bir "düzeni" olan Varşova Paketi ülkelerinde, pakitin dağılması ve aynı zamanda Rusya'nın geri çekilip kendi iç sorunlarına yönelmesiyle birlikte emperyalistler arası keskin bir pazar dalaşı başladı. Pazar dalaşının kaçınılmaz sonucu olarak emperyalist ülkelerin kıskırttığı milliyetçi ve bölgesel savaşlarla halklar birbirini boğazladı. ABD ve başta Almanya olmak üzere diğer emperyalistler arasındaki pazar dalaşının pratik görüngülerinden biri olarak Balkanlardaki bölgesel savaşlar yaşandı. Doğu Almanya'yı tarihsel avantajıyla duvarı yıkarak kendine katan Almanya, Balkanlarda da pazar kapma kavgasında ABD ile yarıştı ve dalaştı. Bu it dalaşı halada devam etmektedir.

Rusya'nın iç sorunlarıyla uğraşmaya başlamasıyla zengin petrol ve doğal gaz yataklarına sahip Kafkaslar ve Orta Asya'da da boşluk oluştu. Bu yeni pazar alanı başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin iştahını kabarttı. Ancak Rusya, burayı Balkanlar ve Ortadoğu gibi kolay teslim etmek istemedi. Arka bahçesi durumundaki bu bölgelerde askeri gücünü kullanarak etkisi dışına çıkmaya çalışan Çeçenistan gibi ülkeleri hizaya getirirken, Ermenistan, Azerbaycan gibi ülkeler arasında da bölgesel savaşlar çıkararak etkinliğini kaybetmemeye ve böylece durumu idare ederek zaman kazanmaya çalıştı. Diğer emperyalist ülkelerde boş durmadı. Özellikle ABD, uşağı Türkiye'yi tarihsel bazı avantajlarından faydalanarak bu bölgelerde kullanmaya çalıştı. Tam da o dönemde Türk devletinin etkin ve yetkin ağızları Adriyatik'ten Çin'e kadar büyük Türkiye hayaliyle Turan düşünüyü tekrar dillendirmeye başladılar. Ortadoğu'da da durum farklı olmadı. Rusya bu bölgeden de geri çekildi. Ortaya çıkan durumdan ABD emperyalizmi en iyi şekilde faydalanarak çıktı. Irak'ın Kuveyt'i işgali, ABD önderliğinde Birleşmiş Milletlerin Irak'a müdahale kararı alması ve Irak'ı vurarak belli yaptırımlara tabi tutması da ABD'nin etkinliğini iyice arttıran faktörler oldu.

Varşova Paketi varken bu pakta karşı kendi aralarındaki çelişkileri tali planda tutan ABD ve Avrupalı emperyalistler arasındaki çelişki, tali olmaktan çıktı ve tam bir dalaşa dönüştü. Bunun bir diğer önemli sebebi ise İkinci Paylaşım Savaşı'nda yenilen Almanya ve Japonya'nın yenilginin yaralarını sarak ekonomik olarak güçlenmesi ve dünya pazarlarında söz sahibi olmaya başlayıp, ABD'ye kafa tutacak düzeye gelmeleridir. Keza Fransa'da Ortadoğu

vaşı döneminde de bu ilişki kesilmiş değildir. Esasen Kurtuluş Savaşı da İngiltere ve Fransa emperyalistlerine masasında verilen tavizlerle noktalanmış, akabinde bir Alman yarı-sömürgeciye dönüşen ülkede Amerikan etkinliği de, İkinci Paylaşım Savaşından yenik çıkan Alman emperyalizminin bıraktığı boşluklardan sızmaya başlayarak giderek süreç içerisinde hakim hale gelmiştir.

Dikkat çekmek istediğimiz nokta, Türk devletinin ABD emperyalizmi ile girdiği bağımlılık ilişkileridir. ABD emperyalizmi İkinci Paylaşım Savaşından güçlenerek çıkmış ve dünya emperyalist sisteminin jandarmalığını üstlendiği bu süreçte de kendisine göbekten bağımlı ve ileri karakol görevi yapacak uydu ülkeler yaratmıştır.

İşte bu ülkelerden biride Türkiye'dir.

hareketler engellenmek istenmiştir. Bu süreçte emperyalistler, sosyalist sistem ve halk kurtuluş mücadeleleri yok etme hedefi doğrultusunda hareket ederek kendi aralarındaki çelişkileri tali planda tutmuşlardır.

Ayrıca SSCB içerisinde çıkan yeni tipte burjuvazinin iktidarı gaspetmesi ve proletaryayı yolundan sapırtmasıyla 1960'larda başlayan sosyal emperyalist süreç, 1990'lara gelindiğinde Glasnost ve Perestroika söylemleri eşliğinde yüzündeki sosyalist maskeyide çıkarmasıyla tamamlandı.

Bu durum dünya emperyalist sistemi açısından yeni bir sürecin başlangıcı anlamına geliyordu aynı zamanda. Öncülüğünü ABD emperyalizminin yaptığı "sosyalizm öldü", "komünizm çöktü", "yaşasın yeni dünya düzeni" sloganları eşliğinde "iki kutuplu" dünyayı "tek kutuplu" dünyaya çevirmenin

nezdinde yeniden öne çıkmaya başladı. Tüm bu gelişmeleri esasen belirleyen, emperyalizmin içinde bulunduğu krizin derinleşmesi, ekonomik ve politik çıkışsızlığın sürekli yeni pazar arayışlarına ittiği emperyalist devletlerin aralarındaki çelişkilerin de kaçınılmaz olarak keskinleşmesidir. Dünyanın bir çok yerinde emperyalistler arası çelişkilerin aldığı boyutun görüngüleriyle karşılaşmak mümkündür.

Can çekişen ve çürüyen emperyalizm daha fazla saldırganlaşmaktadır. Yokluğunu engellemek için arayışlara, yeni pazar alanlarına ihtiyaç duymaktadır. "Sosyal refah", "barış, demokrasi" vadeden "yeni dünya düzeni" de iflas etmiştir. Bu söylemlerin yerini savaş harizmaları, ittifaklar, tatbikatlar, işbirlikleri, dalaşmalar almaktadır. Emperyalistler arası it dalaşının en yoğun yaşandığı alanların başında Kafkasya, Orta Asya ve Ortadoğu gelmektedir. Petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olması nedeniyle bu bölgeler, emperyalizmin iştahını kabartmaktadır. Özellikle ABD, Avrupa, Rusya emperyalistlerinin bölgeye dönük hummalı çalışmaları ve planları yoğunlaşmıştır.

Türkiye ve İsrail'i biraraya getiren sebep ABD'nin bölgeye dönük tek başına ekonomik-politik hakimiyet planlarıdır. Türkiye, Kafkaslar, Ortadoğu, Balkanlar ile sınırları olması itibarıyla bir köprü durumundadır. Geçiş güzergahı üzerinde olması stratejik bir avantaj kazandırmaktadır Türkiye'ye. Öte yandan Kafkasya ve Orta Asya ülkelere dönük tarihsel bağ hesabı içerisindedir. Ancak bu durumun pazar konusunda fazla etkili olacağını beklemek lazımdır. Zira pazarın en temel etkeni kârdir. Hangi alternatifte en kârli çıkılacağı hesabı yapılır. "Tarihsel bağ" ve benzerlerinin bu amaca dönük ideolojik, politik bütünleyicilik işlevinin, demagojik propaganda ve motivasyonun ötesinde pek bir önemi yoktur. Türkiye bunu avantaj olarak kullanarak kendisine pay biçmek istemektedir. Bu bağlamda, ABD'de Türk devletine sadık bir uşak olması anlamında önem vermektedir. "Türkiye'nin önemi eskiye oranla daha da artmıştır" demekle ABD bunu ifade etmektedir. Bunlar emperyalistler arası dalaşın dışı vurumudur. ABD, İsrail, Türkiye bir ittifak kurmuşlardır, "güvenilir deniz kızı" tatbikatı da bu ittifakın ilanıdır. İnsani amaçlı değil, açık gözdağı vermek amaçlıdır bu tatbikat.

ABD ekseninde İsrail ve Türkiye arasındaki işbirliğinin, ABD'li bir uzmanın da belirttiği üzere "Türkiye-İsrail tam gaz ileri" şeklinde devam edeceği açıktır. Özellikle "savunma" alanında atılan bir dizi adımla süreç pekiştirilmektedir. ABD, İsrail ve Türkiye ittifakına karşı diğer emperyalist ülkeler ve bölge devletleri de boş durmamaktadır.

Rusya, Suriye ile doğu Akdeniz'de tat-

bikat yapma hazırlığındadır. Deniz kızı tatbikatına ilişkin Rusya'nın açıklamasından bu yönelimin olacağına mesajlarını çıkarmak mümkündür. Rusya, "tatbikat bölgede yeni dengelere yol açacaktır" diyerek tepkisini dışa vurmuştur. İşte bu açıklamadan hemen sonra bölge nezdinde tatbikat hazırlığına girişti. Mısır ve Kuveyt'de dahil Arap ülkelerinin çoğu İsrail-Türkiye yakınlaşmasını benimsememektedir. İslam Konferansında Türkiye'nin distanması bunun göstergesidir. Bölge ülkeleri Türkiye-İsrail yakınlaşmasından sonra, kendi aralarındaki sorunları çözmeye ve yakınlaşma sürecine girmişlerdir. Örneğin, Irak ile Suriye yıllardır kapalı olan sınır kapılarını açma ve görüşmelere başlama sürecini başlatılar.

İran, Irak ve Suriye'nin diplomatik görüşmeleri sıklaştırmıştır. Rusya ve Fransa bu ülkelerle yakın ilişki içerisindedir. Bu yakınlaşma Rusya ekseninde gelişmektedir. Son ABD-Irak sorununda Rusya'nın tavrı da bunun en somut göstergesidir.

Diğer taraftan Avrupa emperyalistlerinin, özellikle de Almanya'nın Türkiye'ye karşı tavırlarının sertleşmesinin esas nedeni de, Türkiye'nin tamamen ABD'nin Ortadoğu ve Kafkasya politikalarının uygulayıcısı rolünü benimsemesinden kaynaklanmaktadır. Avrupa Birliği görüşmeleri sürecinde Türkiye'ye yaklaşımı olsun, yine son günlerde PKK'nın "terör" örgütü değil "suç" örgütü olduğu noktasındaki yaklaşımı olsun bunun somut görüngüleridir.

Bölgede pazar kapma yarışında emperyalistler kılıçlarını çekmiş durumdadırlar. ABD, Rusya ve başını Almanya'nın çektiği Avrupa'lı emperyalistler sürecin aktörleridir. Diğer bölge devletleri bu ülkeler ekseninde saf tutacaklardır. Şu an tam olarak bir belirsizlik yok, zaten bölgedeki zemin alabildiğine kaygandır. Açığa çıkan tek belirgin ilişki ABD, İsrail ve Türkiye arasındaki stratejik işbirliğidir. Bu işbirliği kaçınılmaz olarak karşıtlanımda oluşturacaktır. Kimin kimin yanında yer alacağını süreç gösterecektir.

ABD, İsrail ve Türkiye arasındaki ilişki, proletarya, ezilen ulus ve halklar açısından karşı-devrimci stratejik bir düşmanlığın ifadesidir. İsrail'in Filistin sorunundaki siyonist, katliamcı yüzü her-

aşamada ortadan kalkmıştır. Türk devleti ABD'ye bu konuda boyun eğmiştir. ABD, Irak Kürdistanı'nda KDP ile Türkmen ortaklığında bir federasyon düşünmekte, Türkiye'ye de bu federasyonun karakolluk görevini vermektedir. Irak Kürdistanı'nda esas hedef PKK'nın etkinliğinin ortadan kaldırılmasına dönüktür. PKK önderliğinin bölgede oluşturulan Kürt örgütleri arası ittifak ve ulusal kongre planı boşa çıkarılmak istenmektedir.

PKK'nın bölgede yürüttüğü mücadele haklı ve devrimci bir misyona sahiptir. Sorun yalnız PKK sorunu değildir. Bölgede süren savaş, bir bütün olarak devrim cephesinin sorunudur. Özellikle Irak Kürdistanı'nda fiilen PKK savaşsa da, dediğimiz gibi buradaki mücadele haklı ile haksızın mücadelesidir. PKK haklı tarafı temsil etmektedir. Dolayısıyla savaşı kaybetmesi, etkisizleşmesi, haklı ile haksızın mücadelesinde haklının kaybetmesi anlamına gelmektedir. Bu da özelden Kürt ulusunun en genel anlamıyla da proletarya ve emekçi halkların zararıdır. Dolayısıyla komünist ve devrimci görev, haklı ve devrimci olan savaşı desteklemek, ABD-İsrail-Türkiye işbirliğini karşı devrimci özüne yoneltmek, haklı savaşı yükseltmek olacaktır.

Ulusal hareket, emperyalistler arası çelişkilerden devrimci ilkelerden taviz vermeden faydalanmalıdır. Herhangi bir emperyalist bloka karşı diğer bir emperyalist güdümlü blok içerisinde yer alma yaklaşımına girmemelidir. İttifak geliştireceği güçler, esasen ilerici, devrimci, komünist güçler olmalıdır. Kendi gücüne ve halka güvenmeyen, emperyalizmden medet uman hareketlerin son tahlilde pazar dalaşının bir bileşeni haline gelmesi ve emperyalistlerin oyuncakı konumuna evrilmesi kaçınılmaz olacaktır.

Komünist partisi, haklı savaşın tarafı ve fiilen sürdürücüsü olarak, feodalizme, komprador-kapitalizme ve emperyalizme karşı verdiği mücadeleyi yükseltmek, süreci proletarya, ezilen ulus ve emekçi halklar lehine ilerletmek için, devrimci eylem birlikleri politikasında da ısrar edecektir. Karşı-devrimci ittifaklara karşı; "her alanda dostluk ve dayanışma ile güç oranında eylem birlikleri örgütlemek, devrim cephesinin önemli görevleri arasındadır.

Ülke devrimci ve komünistlerinin sözkonusu karşı-devrimci ittifaka karşı yürüteceği en anlamlı enternasyonal görev, bir yandan Irak Kürdistanı'nda haksız savaş yürütürken bir yandan iç savaşla çaresizleşen ittifakın Türk devleti bileşenine karşı, iç savaşı daha da yükseltmek, gerilla bölgelerini yoğunlaşma ve yaygınlaşma ekseninde çoğaltarak güçlendirmek olacaktır. Süreci kazanmak, ufak kaygılardan kurtulmakla mümkündür. Sürecin dayattığı görevlerimize sahip çıkalım ●

kes tarafından biliniyor. Türk devletinin başta Kürt ulusu olmak üzere, proletarya ve ezilen emekçi halka, yurtsever, devrimci ve komünistlere karşı uygulamalarına her gün tanık oluyoruz. Açıktır ki, bu ittifakın ana hedefi de devrimci dinamikler olacaktır, oluyor. İsrail, Türk devletinin yanında Kürtlere karşı açık savaşa girmiş durumdadır. Irak Kürdistanı'nın Türk devleti tarafından işgal edilmesi, karşı-devrimci bu üçlü gücün amaçları doğrultusundadır. PKK tarafından düşürülen helikopterlerde İsrail'lilerin de olması, İsrail'in savaşta yer aldığı açık kanıttır.

Irak Kürdistanı'nda uygulanan Türkmenleştirme planı, ABD'nin planıdır. Bu konuda Türk devletinin savunduğu "Irak'ın toprak bütünlüğü" tezi, gelinen

Osmanlı'dan Susurluk'a devlet çeteleri

4

Takrir-i Sükun yasasını önce iki yıllık için çıkartırlar. Fakat zamanı dolduktan sonra tekrar uzatırlar. Bu süre bittikten sonra da yeniden uzatmaya gerek duymadan, yasayı istedikleri anda, sanki yürürlükteymiş gibi uygulamaya devam ederler. Bu süreci Türkiye Komünist Hareketleri adlı kitabında, İ. Darendelioglu şöyle özetler: "1925'ten sonrası ise, yurdumuzdaki solcu, komünist ve memleket düşmanlarının açık ve serbest hareketlerini nispeten durdurmak, onların gruplaşmasını, teşkilatlanmasını önlemek bakımından ehemmiyetli bir dönüm noktası sayılabilir. Zira Takrir-i Sükun kanunu bu yolda merhiyete girmiş bulunuyordu. Gerçi bu kanundan sonraki hükümetler bu kanunun sinesine sığınarak muhalifleride susturabilmek imkanına kavuşabilmişlerse de, bu kanunun maksat ve gayesi, işçilerin teşkilatlanmalarını, sendika-grev gibi hareketleri önlemektir. İşte bu tarihten itibaren, yurdumuzdaki komünizm hareketlerinin alelik vasfı değişiyor, gizlilik oluşuyordu."

Takrir-i Sükun yasasına dayanarak ülkedeki muhalifleri ve Kürt isyanını (Şeyh Said İsyanı'nı) susturan M. Kemal diktatörlüğü, kendi içlerindeki iktidar kavgasında da bu yasaya yaslanarak kendisini koruyabilmiştir. Bir dönem kendi kirli-pis işlerini yaptırdıkları tetikçilerin denetimlerinden çıkıp kendi başlarına kalmalarının yarattığı tehlikeden de, bu yasaya dayanarak kurtulmayı başırırlar. Kullanılacak ve kendilerini her hangi bir şaibe altında bırakmayacak yasa varken, bu yasanın sınıdığını "meşru temizlik" imkanı varken, eski yöntemlerine başvurmazlar. Buna gerek duymazlar. Bunun en tipik örneği, en başından beri, kendi içlerinde bile tartışma konusu olup, tartışması günümüzde de devam eden İzmir Suikasti iddiasıdır. 1926 Haziran'ında İzmir'i ziyaret edecek olan M. Kemal'e suikast düzenleyecekleri iddiasıyla, bölgedeki İttihat Terakki'den arta kalan ve M. Kemal'e muhalif olan çeteciler, Meclisteki muhalifler, Terakkiper Cumhuriyet Fırkası'nın önderleri tek tek tutuklanıp yargılanırlar. Sözümona suikastın tertipleyicileri ve diğerleri, kendileri için kurulan ve davanın bitiminden hemen sonrada dağıtılan İstiklal Mahkemelerinde yargılanırlar. Bunlardan bir kısmı idam edilirken, K. Karabekir gibi bir kaçı ise ya az cezalara çarptırılır, ya da beraat ettirilir. Kurtuluş savaşının ölü paşalarından ve M. Suphi'nin daha çok güvendiğinden dolayı, sözüne inanarak Türkiye'ye gelmesinde payı olan K. Karabekir Paşa'nın ne suikastla, ne de suikastçılarla bir ilişkisi söz konusudur. Buna rağmen tutuklanıp yargılanır. Bundaki amaç, iktidar içinde giderek güçlenen ve M. Kemal iktidana karşı ciddi bir muhalif güç konumuna gelen Terakkiper Cumhuriyet Fırkası'ndan kurtulup, diktatörlüğü sağlama almaktır. K. Karabekir

bu partinin kurucularından ve önderlerindendir. M. Kemal'e karşıda önemli bir gücü etrafında toparlamış, dahasını da toparlayıp yönetebilecek yetenekte birisidir. Bu niteliklerinden ötürken M. Kemal ve tayfası, İzmir suikastını bahane ederek, Karabekir'i de yargırlar. Mahkemenin sonunda beraat eder. Fakat o zamana kadar da arkasındaki güç dağılmış, kendisi de tecrit durumuna getirilmiştir. Partisi de kapatılıp yasaklanmıştır. M. Kemal ve ekibinden de korkarak köşesine çekilip, siyaset ve iktidar sahnesinden silinir. M. Kemal ve tayfasıda, böylece amaçlarına ulaşmış olur.

Bütün bu oyunları ve katletmelerin baş tetkahlıyıcısı, bugünkü gibi, o dönem de bizzat devletin kendisidir. Uygulayıcıları ise, o dönemin gözde çetesi Askeri Polis Teşkilatı'dır. Tetikçileri ise, her kesimden kandırmak ya da satın alarak veya çeşitli askeri güçleri arasında seçtikleri gönüllülerden oluşur. Bu dönemin çeteleri ve başını çeken örgütler dağınık haldedirler. Bu dağınıklığı giderip merkezileştirmek ve daha resmi bir kışve kazandırmak, daha teknik ve geniş imkanlardan yararlanmak amacıyla varolan çeteleri MAH için toparlarlar. Bu dönemdeki MAH'ın faaliyet alanı daha çok yeni kurulmuş olan M. Kemal diktatörlüğünün güvencesini sağlamak, devamını sürdürmesi için tehlikeye arzeden ve arzedecek olan kişi ve kurumları ortadan kaldırmak, onları dağıtmaktır. Bu da doğal olarak kendi sınırları içinde daha fazla yoğunlaşmasını getiriyor. Uluslararası ilişkileri bugünkü gibi geniş değil, dardır. O dönemin çetebaşlarından olan ve MAH içinde Mazhar Baba olarak bilinen eli kanlı katilin kendisi gibi çetebası olan oğlu M. Eymür, MAH'ın o dönemdeki faaliyetlerini şöyle açıklar: "Kızıl Lazistan çalışmaları, Kürtlerle Ermenilerin müşterek kurdukları Hoybun ve Kürt Teali Cemiyetleri, gizli Komünist Partisi faaliyetleri, hilafetçi ve saltanatçıların faaliyetleri, Hatay meselesi, Çiçero olayı MAH'ın uğraş konuları arasındaydı."

Her faaliyet alanına ve faaliyetinin muhtevasına göre ekiplerini kuran MAH, süreç içerisinde değişen ulusal ve uluslararası dengelere göre biçimlendirilip, buna göre de yönetilir. Ancak temel karakteri ve işlevi kesinlikle değişmez. Olduğu gibi kalır. Ulusal ve uluslararası dengeler ne olursa olsun, aldığı yeni biçim nasıl olursa olsun, Kürt ulusal isyanlarının örgütlenmesi ve gelişebilecek halk hareketleri, her zaman için ana hedefi olmuştur. O süreçte her ne kadar TKP ve bağlanılı örgütlerin varlığı 1927 tutuklamalarıyla büyük oranda darbelenip işleyemez duruma getirilmiş ve tüm faaliyetleri bitirilmişse de; faşist diktatörlük kendiliğinden gelişen en sıradan ve en küçük bir halk muhalefeti veya aydın muhalefeti hemen TKP ile ilişkilendirilip çetelerini anında devreye sokmuştur. Kürt

ulusal isyanları ve bu isyanların önderlerine yönelikse, zaten her zaman için tetikte-dirler. Patlak verecek olan isyanları daha başından darbeleyip boşa çıkartmak için bütün güçlerini harcar ve bütün yollara da başvururlar. Şeyh Said İsyanı'nda olduğu gibi Koçgiri İsyanı'nda, Dersim İsyanı'nda devletin çeşitli biçimlerdeki kısırtımları sonucu, hesaplanan ve hazırlanan tarihlerden önce başlatılmak zorunda kalmıştır. Bunu sadece klasik kısırtımlar veya katletmelerle yapmazlar. 1934'te çıkarılan Dersim Kanunu ve Mecburi İskan Kanunu'nda olduğu gibi, yapacakları soykırımların, yakıp yıkmaların, çapulculukların ve her türlü vahşetin yasal dayanaklarını daha önceden hazırlıyorlar. Bunların hazırlanıp uygulamaya konulduğu tarih, aynı zamanda Güneş Dil Teorisi'nin de yaratılıp, Türkler'in dışındaki diğer tüm ulus (Kürt ulusu) ve milliyetlere zorla dayatıldığı ağır asimilasyonların başlangıç sürecidir de.

Tüm insanlığın Türklerin soyundan türediği, bütün dillerin kaynağının Türk dili olduğu, ilk ve en derin medeniyetlerin Türkler tarafından kurulduğu ve bu nedenle kendilerinden önce binlerce yıldan beri Anadolu topraklarında yaşayanları da aslında Türk olduğu, Kürtlerinde o bilinen ve hep tekrarlanagelen söylemleriyle aslında "dağıt" Türkler olduğu vs. vs. gibi zıvva bir teoriden ibaret olan Güneş-Dil Teorisi, tüm dayatmalara karşın amaçladıkları sonucu vermemiştir. Her türlü zor ve şiddeti kullanarak kabullendirmeye çalışılan bu ırkçı ve inkarcı teorileriyle etkileyip kandırdıkları az sayıdaki işbirlikçi satılmış uşakları dışında hiç bir başan elde edilemeyince, tarihin ilerleyen süreçlerinde yok olup gitmiştir. Her ne kadar zaman zaman aynı teraneyi tutturup, emekçi halkların bilinçlerini çarpıtmaya ve "Bir Türk Dünyaya Bedeldir" veya "Ne Mutlu Türküm Diyene" sloganlarıyla şoven birliç geliştirmeye çalışıyorlarsa da, artık eskisi gibi kitleleri geniş ölçüde etkileyemiyorlar. Kendilerinde bunun farkında. Fakat oluşturulup topluma dayatıldığı dönemde bu teoriye büyük umutlar bağlanmış. Anadolu halklarını istedikleri biçimde şekillendireceklerine inanmışlardı. Çıkardıkları yasalarıyla ve uygulayacakları vahşetle de bunu kısa zamanda başaracaklarına inanıyorlardı. Heleki ülke içinde kendi başına bağımsız bir devlet gibi davranan ve bir türlü boyun eğdirilemeyen, Kürt ulusal taleplerini hep canlı tutan çıban başı Dersim'le işe başlarlar. Dersim'i arzulaadıkları biçimde dize getirirlerse, işlerinin daha rahat yürüteceğini hesaplıyorlardı. Direnecek olanlarada, Dersim'de uygulayacakları vahşetle ders verip, gözlerini korkutacaklardı. Öylede yaptılar.

Bir yandan hiç bir maddi temeli olmayan ucube ırkçı teoriler oluşturularak yapılan

asimilasyonlarına ideolojik bir temel kurarken, diğer yandan da Mecburi İskan Kanunu'yla da bunun yasal çerçevesi çiziliyordu. Topluma dayatılan bu kanundaki "maksat, bunların süratle ana dillerini unutmaları, Türkçe konuşmaları ve ana dil Türkçe olmayan yığınların yasaklanması" maddeleri, amaçladıklarına nasıl varacaklarının politikasını da açıklıyor. Aynı bugün ağırlıklı olarak T. Kürdistanı'nda ve diğer gerilla savaşının yürütüldüğü alanlardaki yerleşim birimlerinde uyguladıkları gibi. Köylerin zorla, yakılıp-yıkılarak, insanları katledilerek, ailelerin her bir parçası bir başka bölgeye sürülerek dağıtılması, halkın malları ve mülklerinin ellerinden alınarak çapulcularına peşkeş çekilmesi bu politikanın ana hatlarıdır. Kanunla, insanların yerlerinden, yurtlarından edilip kendi yurdunda yabancı durumuna getirilmesi hedeflenir. Amaçları çıkardıkları kanunlarında açıkça görülür, "Türklerle karıştırılıp, büyük köylerde mahallelerde birbirine komşu edilerek mecburi iskana tabi tutulurlar." Bunu kabul etmeyip direnenler ise, sorgusuz, sualsiz eşkiya denilecek katledilir. Kanunla "Türk olmanın şeref ve değerini bu topraklarda yaşayanların ilkelere işletecek" ve "tek dille konuşan, bir düşünen, aynı hissi taşıyan bir memleket yaratılacaktır." Bunu yaratmak için tüm hazırlıkları tamamdır. Yaratacaklarına da güvenleri tamdır. Bunda kararsızlıklar da. Öyleki kanun Mecliste görüşülürken, yapılacaklar "dahili istiklal harbi" olarak görülür ve değerlendirilir. Başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer ezilen milliyetlere karşı düzenlenecek olan soykırımlara yüklenen misyon, bağımsızlık savaş misyonudur. Bu boyutta misyonları yüklenerek yapılan katliam seferlerinin sonucu, 1938 Dersim katliamıyla ortadadır. Aynı saldırlardan nasiplerine düşeni alan Ermeni ve Rumların durumları Dersimlilerin durumundan pek farklı değildir. Dersimliler gibi yoğun bir soykırıma muhatap olmadılar. Fakat yerlerinden-yurtlarından sürülmüş, her şeylerine el konulmuş, açlık ve sefaletle mahkum edilmiş, aileleri parçalanmış, dağıtılmıştır. Bunların bir çoğu başta Yunanistan olmak üzere Avrupa'nın değişik ülkelerine göçetmek zorunda bırakılmıştır.

Yine MAH'ın uğraşlarından birisi olan Hatay sorununun da hangi biçimde halledildiği ortadadır. Birinci Emperyalist Savaşın sonra yapılan uluslararası anlaşmayla, nasil ve kiminle birlikte yaşayacağını ter-cihini ilerleyen tarihlerde yapılacak olan referandumla belirleyecek olan Hatay, MAH'ın içten içe karıştırmak, yöre halkını birbirine karşı kışkırttığı yer olmuştur. Yapılacak referandumun kendi istekleri biçiminde sonuçlanması için her türlü çirkelliğe başvururlar. Kışkırtılarak birbirine düşman edilip saldırtılan yöre halkı, yüz yıldır kardeşçesine yaşadığı toprakları ter-

ketmek zorunda bırakılmıştır. Türk ve müslüman olmayanların göçertilip, bölgenin bir Türk yerleşim alanı olması için en şiddetli terör rüzgarları estirilmiştir. Katledilmekten korkan, zulümden bıkan halk köylerini boşaltmak zorunda kalır. Boşalan alanlarda MAH'in denetiminde ve gözetiminde Anadolu'nun değişik bölgelerinden yoksul köylüler çeşitli vaatlerle toplanıp yerleştirilir. Bu göçlerde bölge Türkleştirilmeye çalışılır. Bunkaki amaçları, Türk nüfusunun yoğunlaşmasını sağlayıp, yapılacak olan referandumun Türkiye'nin lehine sonuçlanmasını sağlamaktır. Bu işrenç yöntemlerin sonucunda, istediklerini elde ederler. Türkiye'ye bağlandıktan sonra verilen vaatlerin hiçbirinin tutulmadığı gibi, bölgenin etnik yapısı sürekli olarak Türklerin lehine değiştirilmeye devam edilir. Referandum öncesi dönemde Hatay'ın Cumhurbaşkanlığını yapan Tayfur Sökmen, daha sonraki yıllarda yaptığı açıklamalarında, Türkiye'ye bağlanmış olmaktan dolayı duyduğu pişmanlığını defalarca ifade etmiştir.

2. EMPERYALİST SAVAŞ SONRASINDA NATO ÇETELERİ

M. Kemal'in ölümünden sonra da değişen bir şey olmaz. İktidarı olduğu gibi I. İnönü eline alır. Birinci şef gider, yerine ikinci şef gelir. Faşist diktatörlük tüm kurumlarıyla ve ceberrutluğuyla eski zulmünü duraksamaksızın sürdürür. Fakat emperyalistlerin uzun süredir hazırlanmakta olduğu ve başını da Hitler faşizminin çektiği ikinci Paylaşım Savaşının etkileri kaçınılmaz olarak Türk devletini de içine alır. Faşist diktatörlük, uşağı olduğu ve yakını ilişkiler sürdürdüğü Alman emperyalizminin, bu savaşın galip çıkacağına inanır. Bundan kendilerine de pay çıkarmanın hesabıyla, varolan ilişkilerini daha da geliştirip sıklaştırır. Savaşın gidişatı belli oluncaya kadar da bunu yapmaya devam eder. Diğer emperyalistlerin bu ilişkilerini kesmeleri yönündeki uyarılarına ve direktiflerine uymaz. Savaşın sonu belirmeye, Alman emperyalizminin yenilgisi kaçınılmaz olmaya başladığında, ancak bu uyarı ve direktiflerin gereklerini yerine getirmeye başlar. Varolan ekonomik ve siyasal ilişkilerini adım adım gevşetip koparmaya çalışır. Almanya ile olan tüm ticari ilişkilerini sınırlandırmaya başlar. Savaşın sonu yaklaştıkça emperyalist cephenin yeni efendisi de ön plana çıkmaya başlar. I. İnönü bu kezde bu yeni efendiye yaltaklanmaya başlar. Alman emperyalizmi ile sınırlandırdığı ticari ilişkilerini yeni efendisiyle sürdürmeye çalışır. ABD ile daha önceki dönemlerde var olan ekonomik ve siyasal ilişkiler bu dönemde hızlanarak artmaya başlar. Tüm dünya halklarının Alman faşizmine olan nefretinden de yararlanmaya çalışır. Almanya ile savaş süresince sürdürdüğü ilişkilerini unuturup, kendisini aklamaya çabalarına girer. Bunda o kadar ileri gider ki, sanki sürdürdüğü ilişkileri kendileri değil de, bir kaç kendini bilmez kişi yürütmüş ve onların sorumlusu da onlar gibi uyduruk bir kaç gerekçe yaratıp başını Nihal Atsız'ın ve A. Türkş'ın çektiği çetelerini tutuklayıp yargılamaya başlar.

"Yurdumuzu Türk olmayan bütün unsurlardan temizlemeliyiz... Benim dinim Turandır" diyen İttihatçıların çetebası Dr. Nazım'ın tavizsiz savunucusu ve takipçisi, Alman faşizmiyle de yakın ilişkileri olan N. Atsız ve tescilli faşist A. Türkş ile 21 arkadaşı, 1944 Mayıs'ında ilan edilen sıkı

yönetim mahkemelerinde yargılanmaya başlar. Duruşmaları 1944 Eylül'ünde başlar. Suçları ise, "ırkçılık yapmak, gizli örgüt kurarak rejim aleyhine çalışmak ve Türkiye'yi Almanların saflarında savaşa sürüklemeye çalışmak" olarak ilan edilir. 1944 Eylül'ünde başlayan mahkemeleri, uzatıldıkça uzatılır. Mahkemenin kaderi uluslararası dengelere göre ayarlanır. Önce hepsi çeşitli cezalara çarptırılır. Ancak bu sonuç yargıtaymdan bozulup geri gönderilir. Yeniden yargılamaya başlar. Bu kez de, ırkçılık yaptıkları gerekçesiyle yargılandıkları çete üyelerinin hepsini "ırkçılık yapmak Anayasa ve TCK'da suç değildir" diyerek beraat ettirirler. Mahkemenin bitiş tarihi 1947'dir. Oysa aynı dönem içerisinde TKP'ye yönelik operasyonlar yapılmış, birçok aydın bu partinin üyesi olmaları cezaevlerine atılmıştır. Bunların mahkemeleri en kısa zaman içerisinde tamamlanıp, her biri ağır cezalara çarptırılmıştır. Yine aynı dönemlerde, Türk devletinin ilk çete örgütlenmelerinden birisi olan Askeri Polis Teşkilatı'nın başkanı, cezalandırmak veya öldürüp kurtulmak istediklerini mahkemelere gönderip yargılamaya ihtiyacı bile duymaz. Yapacaklarını açık yapıp, formaliteler öteye gitmeyen mahkemelerle uğraşmaz. Birlikte hareket ettiği dönemlerdeki önderlerinden E. Paşa'nın "yok kanun, yap kanun" ilkesinden vazgeçmez. Öğretmeni ve lideri Teşkilatı Mahsusa'nın şefi Dr. Nazım'ın "Türk olmayan bütün unsurlar yokolsunlar" idealine de sonuna kadar bağlıdır. Bu bağlılığı, 30 Temmuz 1943'te Van'ın Özalp ilçesinde 33 Kürt köylüsünü katletmekle ispatlamıştır. Bu katliamın emrini vermiş olmaktan pişmanlık duymadığını da savunmuştur.

Kendi çetelerinin mahkemelerini bunca uzun bir süre uzatıp, "ırkçılık yapmak Anayasa ve TCK'da suç değildir" diyerek beraat ettiren, Dersim İsyanı'nın lideri Seyit Rıza ve adamlarının davalarını bir buçuk ay gibi kısa bir sürede bitirirler. Dönemin Dahiliye Müfettişlerinden I. Sabri Çağlayangil, yazdığı anılarında Seyit Rıza'nın mahkemelerinin nasıl işlediğini şöyle anlatır: "M. Kemal Elazığ'da Tunceli arasında yapılan köprüyü açmaya gelecekti. Gazi gelmeden Dersim hadisesi bitirilmiş ve lideri Seyit Rıza ve adamlarının mahkemelerinde bitirilip, asılmış olmaları gerekiyordu. Zaman kısıydı. Mahkemeyi sonuçlandırmak için mesai saatlerinin dışında ve hafta sonu tatillerinde bile çalışmak gerekiyordu. Elektrik yoktu. Sık sık kesiliyor, mahkemeyi uzatıyordu. Elektrikler kesildiğinde arabaların farlarını yakıp, onların ışığında davayı görüyorduk. Ancak böyle yaparak Gazi gelmeden mahkemeyi bitirebildik." Üstelik bu mahkemede "İstiklal Mahkemesi, Mecliste ki tartışılarda öne çıkan diğer adıyla Terreur (Terör) Mahkemesi" yargılananların avukatı tuma hakları yoktur. Verilen cezalar temyiz edilemez. Verilen kararlar, bölge müfettişi ve bölgenin mülki amirlerinin onaylamasıyla kesinleşir. Seyit Rıza ve adamlarının mahkemesi bu koşullarda yapıldı 18 Kasım 1937'de idam edilirler. I.S. Çağlayangil ve mahkeme üyeleri ise, bu caniliklerinden dolayı faşist diktatörlük tarafından ödüllendirilirler de.

İrkçılığı savunmanın ve Almanlarla savaşa girmek için çaba sarfetmenin her hangi bir sakıncası görülmeyp sanıkları beraat ettirilirken, karneye bağlanan ekmeğin ve elinden zorla alınan emeğinin hakkını is-

teyen halk suçlu görülüp, jandarma dipçisiyle susturuluyor. Ve buna da adalet deniliyor. Evet, bu bir adalettir, ama halkın adaleti değil, faşist diktatörlüğün adaletidir bu adalet. Zehâri adaleti. Aynı bugünkü gibi. Yoksul Kürt köylüsünün katledilmesi ne karşı çıkmak suçtur, cezası da ağırdır. Fakat katledilmesini savunmak ve hatta öldürmekse övünç nedenidir faşist diktatörlük için. Çünkü faşizmin özü budur, bunun üzerinde kendisini varedip, yaşamını devam ettirir. Kendisini devam ettirebilmesinin başka bir yolu da yoktur.

Çetelerini ırkçılık suçlamasıyla yargılayıp, daha sonra beraat ettirdiği dönemlerde, dünyada da yeni yeni güç dengeleri şekilleniyordu. Mahkemenin beraat kararı da bu dengeler gözetilerek verilir zaten. Bu yeni şekillenilen dengeler içinde faşist diktatörlüğün yer alacağı kamp nettir. Başını ABD emperyalizminin çektiği kamptaki yerini almaktadır gecikmedi. Geo-politik konumu nedeniyle, ABD'de Türk devletinin kendi denetiminden uzaklaşmasına izin vermezdi zaten. Sosyalist dünyanın önderliğini yapan ve dünya halklarının umudu olan Sovyetler Birliğini yıkmak için en uygun bir alan ve kuracağı üslerle de denetleyebileceği coğrafik bir merkez olması itibarıyla Türkiye, ABD'nin gözdesi durumuna gelmişti. Bundan mahrum kalmamak için hemen harekete geçip, çeşitli "yardım" ve destekleme anlaşmaları imzalar.

ABD'nin Sovyetler Birliğine ilişkin yıkmak planı içinde sadece Türkiye yoktu. Uzun vadeli ve kendi denetimine geçirdiği bütün yarı-sömürgeler, coğrafik konumlarına ve zenginlik kaynaklarına göre görevler yükleniyordu. Hedef: SB ve devrimci iktidarların işbaşında olduğu ülkelerin etrafını kuşatmak, oralarında üslenmek ve kullanılabileceği her türlü araç ve yöntemle devrimci iktidarları yıkıp, kendisine bağlamaktır. Böylece Sosyalist Bloğu güçten düşürüp, zayıflatarak yoketmektir. Bu merkezli oluşturmaya başladıkları politikalarına uygun olarak soğuk savaş taktikleri üretmeye başladılar. Bütün emperyalistlerin amacı aynıydı, ama öne çıkan ABD bunları da denetimine almış, oluşturduğu politikalarına bunları dahil etmiş, kendi politikaları ve çıkarları etrafında kümelenmiştir. ABD'nin oluşturup, diğer emperyalistlere de kabullendirdiği politikalarından ilki, Truman Doktrini'dir.

1947 Mart'ında yasallaştırılıp uygulamaya sokulan Truman Doktrini, Türkiye ve Yunanistan'ın SB'ye karşı güçlendirilmesini, olası sosyalist iktidarların kurulmasını ilk önce buralar kullanılarak engellenmesini hedefler. Ve SB'ye yapılacak olan saldırılarda bu bölgeleri üslenilecek alanlar olarak görür. Bu politikanın gereği olarak aynı yıl her iki ülkeyle çeşitli askeri ve ekonomik anlaşmalar yapılır. ABD ile arasında 12 Temmuz 1947'de, "Türk hükümeti, Türkiye'nin hürriyetini ve bağımsızlığını korumak için ihtiyacı olan güvenlik kuvvetlerinin takviyesini temin ve aynı zamanda ekonomisinin istikrarının muhafazada devamı maksadıyla ABD hükümetinin yardımını istediğinden" dolayı imzalanır anlaşma. Bu anlaşmadan hemen sonra Türkiye, ABD'nin dilediğince at oynattığı bir çitliğin haline gelir. Türk devletinin askeri ve siyasal denetimi ABD'nin eline geçer. Yunanistan'da ABD ile aynı paralelde bir anlaşma imzalayarak Türkiye ile aynı konuma gelir. Her iki ülkede en kısa za-

manda üsler kurulmaya başlar. Ordu, bu anlaşmalar çerçevesinde SB'ye karşı köymek ve saldırmak için yeniden komutanlandırılıp, teknik araç ve gereçlerle desteklenerek, güçlendirilir.

ABD, Türkiye ve Yunanistan'la yaptığı bu anlaşmalarla yetinmez. Avrupa'yı da aynı şekilde kendisine bağlamak için yeni politikaların planlarını hazırlar. Çünkü Avrupa emperyalistleri de, kendi ülkelerinde gelişen sınıf hareketlerinin iktidarlarına alternatif oluşturmaya başlamasından ve hatta kimi ülkelerde hükümet içinde yer almışından ürkererek korkuya kapılmış durumdadırlar. "Avrupa'nın üzerinde dolaşmaya başlayan hayaletten" biran önce kurtulup, iktidarlarını eskisi gibi sürdürmek için ABD'nin ekonomik ve askeri gücüne yaslanmak zorundadırlar. Çünkü, savaş tüm ekonomilerini çökertmiş ve kendi başlarına gelişmekte olan sınıf hareketlerini engellemeyecek durumdadırlar. Bu nedenle kendilerini başları üzerinde dolaşan "hayaletten" kurtaracak ABD ile her türlü anlaşmaya hazırırlar. ABD'de bu gerçeği görüyor ve buna uygun politikalarını oluşturmaya başlar. Daha önceki dönemde emperyalist kampın liderliğini yapan Britanya'da savaşta yara almış, eski irtisamlı gücünden uzaklaşmış durumdadır. Bunun yerini dolduracak yeni güç ise, savaşın güçlenerek çıkan ABD'dir. Bu durumu, Marshall Planı'nın fikir babalarından ABD Dışişleri Bakanı George Marshall'ın müsteşarlarından Clayton; "Britanya dünya lideri olarak kayıyor. Bu boşluğu ya Rusya ya da Birleşik Devletler (ABD) dolduracak. Eğer Rusya doldurursa, on yıl içinde ikinci bir savaş olur. Birleşik Devletler dünya liderliğini almak zorundadır" sözleriyle açıklar. Kendisine muhtaç durumdaki Avrupa emperyalistlerini de Truman Doktrini benzeri Marshall Planı ile denetimine alır. Bir diğer adı da Avrupa Kalkınma Projesi olan bu plan, 1947 Aralık'ında ABD Kongresinde tartışılırken, Washington Post gazetesi bu plan için "bizim hür dünyamızın hayatta kalma operasyonu" değerlendirmesini yapar. Bu plan 1948 başlarında hemen uygulanılmaya başlar. İlk olarak Avrupa Kalkınma Projesi çerçevesinde 16 Avrupa devleti bir araya getirilerek OECD kurulur. Bu anlaşmadaki amaçları, bir yandan savaşın ekonomileri üzerinde yarattığı yıkıntıyı en kısa sürede yeniden inşa etmek için kendi aralarındaki ekonomik dayanışmayı güçlendirmekken, diğer yandan da sömürge ve yarı-sömürgelerini sıkı bir denetim altına alarak bağımsızlık mücadelelerini daha rahat bastırmak, Demokratik Halk İktidarları'nın kurulmasını her türlü vahşetle ve kanla boğup engellemek, SB önderliğindeki sosyalist güç karşısında daha güçlü durabilmek ve bunları yıkabilmek için birleşmeleri zorunluluğuydu.

Bu amaçlarını gerçekleştirecek, ihtiyaç duydukları anda her türlü işlerini yaptırarak, düşmanlarının sıfatını öğrenip, onları boşa çıkaracak provakasyonlar tertipleyecek, kendileri için tehlike arzeden muhalefleri katlederek susturacak vb. işlevlerde görevlendirilmiş bir başka askeri örgüt de ihtiyaçları vardı. Bunuda en kısa zamanda oluşturmaya başladılar. Zaten ABD böyle bir örgütün temelini daha savaş içindeyken atmış, bu işlevi görecektir örgütün çekirdek kadrolarını görevlendirmiş durumdaydı. ●

STRATEJİK DEĞERLER 2

SUN TZU

Aralarına bölücülük sok.

CAO CAO

Aralarında tartışma çıkartmak için bozguncular yolla.

LI QUAN

Birliklerini boz, önderleriyle yardımcılarını arasına nifak sok, sonrada saldır.

DU MU

Düşman önderle tebası arasında iyi ilişkiler varsa, onları bölmek için rüşvet kullanmalısın.

CHEN HAO

Cimrilirse cömert davran; sefilse yumuşak ol! Böylece liderleriyle tebası birbirinden kuşkuya düşecek ve aralarında bölücülük boy gösterecektir.

DU YOU

Kazanma dürtülerinden yararlanarak onları baştan çıkar, aralarına bozguncular yollaki yöneticiler ile halkın arasına nifak girsin; sonra da düzenleriyle güçlerini alt üst et.

ZHANG YU

Yöneticilerle teba, ya da onlarla bağlaşıkları arasında bölünme yarat, sonrada hedef al.

SUN TZU

Onlara hazırlıksızken saldır-beklemedikleri anda davran.

CAO CAO

Geşsedikleri anda saldır, açıklarını yakaladığında harekete geç.

MENG SHI

Açıklarından vur; geşsedikleri an saldır, onlara hazırlık imkanı verme. Bu yüzden askeri hareketlerde şekilsizlik önem taşır. Büyük komutanlardan biri vaktiyle "En iyi hareket beklenmeyen; en iyi plan bilinmeyenidir" demiştir.

SUN TZU

Askerin kullanacağı düzen ve yol önceden açığa vurulmamalıdır.

CAO CAO

Açığa vurmak sızdırmak demektir -su nasıl şekilsizse, askerinde şekli olmamalıdır- düşmanına göre biçimlen, ne yapacağını kestiremesinler. Düşmanını kaftarla değerlendir, şantları gözünle gör.

LI QUAN

Hazırlıksız ve beklenmiyorken saldır, kazanırsın. Savaş sanatlarının esası budur-gizli tut, açığa vurma.

DU MU

Açığa vurmak sözetmektir. Adı geçen stratejilerin belli bir şekli yoktur-önce düşmanın şeklini gör ki ona göre düzenini kur. Ne yapacağını baştan söylemek olmaz.

MEI YAOCHEN

Düşmanına göre düzen alıp, hareket edeceğine göre, ne yapacağını için başında nasıl kestirebilirsin?

SUN TZU

Stratejik etkenlerin çoğunu kendi safinda bulunduran kimse daha savaşa girmeden karargahta kazanmış; bunların azını elinde tutan kimse daha savaşa girmeden yenilmiş sayılır-hale hiç bulundurmamış olanların vay haline. Bu noktadan hareketle, galip ile mağlubu hemen görebilirsin.

ZHANG YU

Stratejin derin ve uzağı gören cinsten ise daha savaşmadan sen kazanırsın. Stratejik düşüncen sığ ve kısa erimli ise, daha savaşmadan sen kaybedersin. Zengin strateji yoksul stratejiye üstün gelir-stratejisi olmayanlar yenilmeye mahkumdurlar. Bu yüzden, muzaffer savaşçıların önce kazanıp sonra savaştığı, mağlup savaşçıların ise önce savaşıp sonra kazanmaya çalıştıkları söylenir.

SAVAŞMAK

LI QUAN

Önce planlarını hazırla, sonra donanımı sağla. Bu yüzden savaş konusu stratejik değerler bölünmeden sonra gelir.

SUN TZU

Kazanır halde olsan bile savaşırken işi uzatırsan gücün körelir, keskinliğin aşınır; bir kaleyi kuşatırsan kuvvetin azalır. Ordunu uzun süre sahrada tutarsan, araç-gerecin yetmez olur.

JIA LIN

Savaşta galebe çalsan bile, işi uzatırsan karın olmaz. Askerlikte, bütünsel zafer önemlidir; gücünü korutur, keskinliğini yitirirsen, yara alır, savaş yorgunu olursan işin biter.

ZHANG YU

Ordun uzun süre sahradaysa, çok para harcarsan bile, bütçen bunu kaldırmaz.

LI QUAN

Bahar ve Güz Yıllıkları'nda da denildiği gibi "Savaş ateş gibidir-sen söndürmezsen, o kendini yakar, tüketir."

JIA LIN

Çarpışma hiç bir şey kazanmadan uzun süre devam ederse rakiplerin yeni şeyler bulmaya başlar.

DU YOU

Silahlar kötüdüğü habercisidir-onları uzun süre kullanmak sonunda felaket getirir. Bu söylendiği gibi "Savaşmaya düşkün olup, ordularını yoranlar sonunda yokolup giderler."

SUN TZU

Kuvvetlerin uyuyor, keskinliğin körelirse, gücün tükenir, kaynakların biterse, değerleri fırsattan yararlanıp ayaklanırlar. İşte o zaman bilge akıl hocaları dahi senin durumunu kurtarmaya yetmez.

LI QUAN

Geniş ölçekli hareket aşırı masraf demektir-seni yolda koymakla kalmaz, yuvanda da perişan eder. Akıllı bir yönetim askerini meydana bırakmaz.

SUN TZU

Nitekim beceriksizce ama hızlı savaşlar duydum-ama ustaca olupta uzun sürdürülen birisine hiç rastlamadım-savaş uzatmak hiç bir ulusa yaramaz.

CAO CAO

Kimileri beceriksiz dahi olsa, elini tez tutmaktan kazanır.

DU MU

Kimileri beceriksizce hücum eder, ama kuvvetlerini takatsız bırakıp, ellerindeki kaynakları tüketmedikleri için olağanüstü bir ataklıkla galip gelirler.

CHEN HAO

Denildiği gibi, "daha kulağını kapatmaya fırsat bulamadan gürleyen yıldırım gibi atak; daha gözünü kıpmaya vakit bulamadan parlayan şimşek gibi hızlı" olmak gerekir.

SUN TZU

Nitekim, silahların kullanılmasından doğacak zararları kestirmeyenler, onların kullanmanın sağlayacağı yararlardan da haberdardirler.

LI QUAN

Kar ve zarar karşılıklı olarak bağımlıdır-önce zararını kestirirsen sonrada karını öğrenirsin.

JIA LIN

Komutanların burnu havada, askerler tembel iken; kazanma hırsları içinde, olayların biranda umulmadık bir şekilde tersine dönebileceğini unuturlar-bu en büyük zarardır.

DU YOU

Kuvvetlerini seferber etmeyi, harekete geçmeyi planlarken tehlike ve yıkım faaliyetlerini inceliklerle hesaba almasan karın olmaz.

SUN TZU

Becerikli komutanlar iki kere asker cebetmez ve üç kere aş vermez.

CAO CAO

Bir kere asker toplayıp, hemen zaferi kazanmalısın-tekrar asker toplamak için ülkeni dönmek olmaz. Önce aş verir, sonra düşmanın erzasını kesersin; askerler memlekete döndüğünde bir kere daha yemek vermek olmaz.

DU MU

Önce düşmana saldırı başarılı olur mu, savaşma gücün var mı, bunları hesap et-sonra asker topla-ancak böyle zafer kazanıp, yurduna dönersin.

LI QUAN

İki kere asker toplama ki halk senden bezip, yığınlağa uğramasın.

SUN TZU

Donanımını yurdundan, erzasını düşmandan al ki hem silahın hemde tayının yeterli olsun.

CAO CAO

Savaşa giderken, masrafını iyice hesap et ve erzasını düşmandan çıkarmaya bak.

LI QUAN

Silahın kendinden, yemegin düşmandan olursa, uzun yolda bile muhtaç olmazsın.

CAO CAO

Silahları ülkenden, tayınları düşmandan almalı.

SUN TZU

Bir ülke savaştan yoksul düşerse bunun nedeni uzak yere malzeme sevkettikendir. Uzaklara malzeme sevkettik halkı yoksullaştırır.

LI QUAN

Sürekli asker toplanıp, vergiler ağırlaşır.

DU MU

Guan Usta der ki "Üçyüz fersahlık yere tayın gönder, ülke bir yıllık kaynağından olur; dört yüz fersahlık yere gönder, ülke iki yıllık kaynağından olur; beş yüz fersahlık yere gönder, insanlar açlıktan solar." Erzak sevkı üreticileri zarara sokar ve yoksullaştırır.

JIA LIN

Uzak yerlere kaynak sevkettik servetini yolda ve nakliyatla çarçar etmek, halkı yoksullaştırmak demektir.

ZHANG YU

Yedibin aşla yüzbin kişilik orduyu uzak bir seferde beslemek zorunda kalırsa yoksullaşmaz da ne olur?

SUN TZU

Ordunun çevresinde iş kuranlar mallarını pahalıya satar. Fiyatlar pahalı oldu mu, sıradan insanların gücü tükenir.

CAO CAO

Ordu sefere çıktığında, askerinin çevresinde dolaşanlar açgözlülükle fahiş fiyattan satış yaparlar. Halk da mağdur duruma düşer.

LI QUAN

Ordunun çevresinde sürekli tacirler bulunur, sıradan halk da ayak uydurmak isteyince, zor duruma düşerler.

JIA LIN

Askerin toplandığı yerde fiyatlar göğe çıkar. Herkes fazladan kar düşkünü olduğu için, tüm malını satar. Önce çok kar etseler bile, sonunda ellerinde mal kalmaz. Vergiler ağır olduğu için satıcı çok fiyat ister; sıradan insanlarda mal almak için paralarını sarfederler ve ülke yoksul düşer.

WANG XI

Uzağa kaynak sevk edilince, halk masraflardan bitkin düşer. Ordu etrafındaki pazarlarda fiyatlar yükselir. Bu yüzden, uzun sürecek hareketler bir milletin felaketi olur.

SUN TZU

Kaynaklar tükenince vergiler artar. Güç ve kaynaklar tükenince memleket kurur-insanlar paralarının yüzde yetmişini yitirirken, hükümette parasının yüzde altmışını teçhizata yatırır.

DU MU

Seferberlik hali terkedilip, ordu terhis edilmezse, vergiler ağır gelmeye başlar; halkın gelir kaynakları tükenir; ve ürettiklerinin çoğunu yitirirler.

HAO YANXI

Halk memleketin temeli; yiyecek halkın tapınağıdır. Yöneticiler buna dikkat etmelidirler.

MEI YAOCHEN

Halk asker için mal-mülk, yiyecek ve emek sağlayıp kendi gereksinimlerinden büyük özveride bulunur; hükümet asker için malzeme sağlayıp, bütçesinin yarısını ona ayırır. Vergiler tükenir, ordu bitkin düşer, halk yorulur. Vergiler ağırlaşıp halk yoksul düştüğünde memleketin suyu çekilir.

SUN TZU

Bu nedenle, akıllı bir komutan düşmanın besinini elinden alır. Hasmından aldığı her kilo yiyecek kendi temin ettiği yirmi kiloya bedeldir.

CAO CAO

Erzak nakline yapılan masraf erzaka yapılandan yirmi kat daha fazladır.

ZHANG YU

Uzaktaki bir orduya bir kilo yiyecek ulaştırmak yirmi kilo yiyeceğe bedeldir. Arazi engebeliyse daha da fazlası. Bu yüzden, usta bir komutan yiyeceğini düşmandan çıkarır.

SUN TZU

Düşmanı öldüren öfke, malını alan ödüldür.

ZHANG YU

Subaylarınla askerlerini harekete geçirir, onları öfkeliendirirsen, onlar da düşmanı öldürür. Adamlarını ganimetlerle ödüllendirirsen, kendiliklerinden davranıp, düşmanın mallarını ele geçirirler. Bu yüzden şu söz söylenmiştir. "Büyük ödüller yiğit adamlar doğurur."

DU YOU

Adamların, düşmanı yendiklerinde bolca ödüllendirileceklerini bilirlerse, zevkle savaşır.

WANG XI

Bu, zengin ödüller vermektir-yoksa askerlerin kendi kafalarından yağma yapmalarına izin verirken, kontrolden çıkabilirler.

SUN TZU

Araba savaşında, ilk arabayı ele geçirene en az on araba ver.

MEI YAOCHEN

Herkes ödül verirken, zaten gücün yetmez. Bu yüzden, diğerlerini yürekletmek için bir kişiye ödül ver.

SUN USTA

Bayraklarını değiştir, sana benzesinler. Askerlerine iyi davran, onları kolla.

CAO CAO

Sana benzemeleri için bayraklarını değiştir, onları kendi başlarına bırakma.

JIA LIN

Bayraklarını değiştir ki düşman onları tanımasın.

ZHANG YU

Tutsak askerlere iyi davranmalı, sana çalışmalarını sağlamalısın.

SUN TZU

Buna düşmanı yenmek ve yağma gücünü arttırmak denir.

DU MU

Düşman askerini yakalayıp, onun mühimmatını kullanmak kendi gücünü artırır.

MEI YAOCHEN

Tutsak aldığında askerlere gücüne göre sorumluluklar ver, onlara nazik davran ki, senin için çalışsınlar.

HO YANXI

Düşmanı düşmana karşı kullanırsan daima güçlü olursun.

SUN TZU

Askeri harekatta önemli olan zaferdir, inat değil.

CAO CAO

İnat yarar sağlamaz-Ordu ateş gibidir, sen söndürmezsen, o kendini yakar bitirir.

MENG SHI

En iyisi çabuk zafer, hızlı dönüşür.

MEI YAOCHEN

En önemlisi çabuk olmaktır. Hızlı davranırsan hem masraflarını kısarsın, hem de adamların dinlenir.

SUN TZU

Ordu komutanı halkın yaşamından ve milletin güvenliğinden sorumludur.

CAO CAO

Komutan zekiye, ülke güvencededir.

MEI YAOCHEN

Orduya komutan atamanın ne denli ciddi bir konu olduğunu anlamış buluyorum.

WANG XI

Halkın yaşamı ve ulusun düzeni komutanların sorumluluğundadır. İyi lider

bulmak hep bir sorun olagelmıştır.

KUŞATMAYI PLANLARKEN

SUN TZU

Ordudan yararlanmanın genel kuralı şudur: Bir ulusu harap etmektense ona zarar getirmemek yeğdir. Bir orduyu harap etmektense ona zarar getirmemek yeğdir; bir tümeni harap etmektense ona zarar getirmemek yeğdir; bir alayı harap etmektense ona zarar getirmemek yeğdir; bir birliği harap etmektense ona zarar getirmemek yeğdir.

CAO CAO

Ordunu toplayıp düşman topraklarına gidersen, bir yerde durmayıp, düşmanın haberleşme yollarını kesersen ve düşman bütünüyle teslim olursa, bu, hepsinden iyidir. Yıkıcı bir saldırıya girer, bir ülkeyi zorla zapt edersen bu, daha küçük bir zaferdir.

JIA LIN

Düşman halka dokunmazsan, senin halkına da dokunmazlar.

LI QUAN

Öldürmenin önemi yoktur.

DU YOU

Düşmanın kendi rızasıyla teslim olması en iyisidir. Saldırıya yenmek bundan daha az önem taşır.

HO YANXI

En iyi yol, olayların akışından yararlanıp, nüfuz ve stratejiyle düşmanı kendiliğinden teslim olmaya itmektir.

ZHANG YU

Zhang Yu'nun Wei Liozi'den aktardığına göre "Savaş sanatlarını uygularken, düşmanını iyice değerlendir, morallerini bozup, şaşırt ki bir işe yaramasınlar. Tao usulü yenme budur. Düşman ordusunu yok eder, komutanlarını öldürür, surlarını yerle bir eder, topraklarına zorla el koyarsan, bu kuvvetle yenmektir." Zhang Yu, daha sonra açıklıyor "Taocu yenmek ile kuvvetle yenmek bir ülkeye zarar vermemekle onu yok etmeye benzer. Suçluları cezalandırıp, halka iyi davranmak, ülkeye bir zarar gelmeksizin topyekün zafere ulaşmak en iyisidir."

WANG XI

Ulus, ordu, tümen, tabur-birlik-büyük yada küçük, sağlam tut, şanın yükselir; yoket, şanın zarar görür.

SUN TZU

Girdiği her savaşı kazananlar aslında usta değildiler-başka orduları savaşmadan çaresiz bırakanlar, işte onlar en iyisidir.

CAO CAO

En iyi zafer, ortada çatışma olmaksızın, düşmanın kendi rızasıyla teslim olmasıdır.

LI QUAN

Hasmını hesapla yen.

CHEN HAO

Savaşın insan öldürmek şarttır, iyisini savaşmadan kazanmaktır.

JIA LIN

En iyisi, askerlerin öylesine heybetli görünsün ki herkes kendiliğinden teslim olsun. Böylesi, hile, şiddet ve kıyımla yenmekten yeğdir.

MEI YAOCHEN

Bu, çevreye zarar vermemeyi yeğlemek sorunudur.

ZHANG YU

Ancak savaştıktan sonra yenersen, kıyım kaçınılmaz olur, böylesi iyi değildir. Neyin ödüllendirilip neyin cezalandırılacağını açık bir dille ortaya koyar, komutanlarını güvenilir kılar, araçlarını daima hazır tutar, subay ve askerlerini talimden alıkoymaz ve düşmandan güçlü olduklarına çevreni inandırırsan, bu çok iyi olur.

WANG XI

Önemli olan düşmanın stratejisini bozmaktır, savaşa tutuşmak değil.

HO YANXI

İkinci Han hanedanından Wang Po, Chu Chen ile Su Mo'yu vurduğunda, kampına döndü. Düşmanları tekrar bir araya gelip yeniden kavgaya girişmeye yetlendiler, ama Wang Po reddetti.

Po subaylarıyla yemek yerken Su Mo'nun adamları kampı ok yağmuruna tuttu. Wang Po kılını bile kıpırtmadı. Subaylardan birisi Su Mo'nun işi bitik, saldırmak gerekir deyince, Po şu sözleri söyledi. "Su Mo'nun erzak taşıyıcıları uzun yoldan geliyor, mühimmatları tükendi-o nedenle kazanan hepsini alır gibi bir savaşa girmek istiyorlar-eger ben kampımı kapatır, askerlerimi içeride tutarsam, en iyisi bu olur."

SUN TZU

Bu nedenle usta asker, planlar yapıldıktan saldırıya geçer.

CAO CAO

Düşman strateji planlarını hazırlarken vurmak çok kolaydır.

DU YOU

Düşman tüm seferberlik hazırlığına girişmişken senin ordun tepesine biner, bastırırsa çok iyi olur. Bu yüzden büyük savaşçı imparatorlardan birisi şöyle demişti. "Zorlukları aşanlar, daha zorluk meydana çıkmadan tedbirini alanlardır; düşmanlarını kolayca yenenler, onlar safı girmeden saldıranlardır."

HO YANXI

Düşman sana pusu kurmaya hazırlanırsa, onlara saldır-bu kolaydır. Düşmanın planlarının hangi yönde olduğunu hesap et ve güçlerini ona göre konumlandır. Daha niyetlerini ortaya koymadan üzerlerine yürü.

ZHANG YU

Kimilerine göre, burada, Sun Usta, en iyi yöntemin stratejik saldırı olduğunu, yani sıradışı taktikler ve gizli hesaplarla savaşmaksızın kazanmak olduğunu söylemektedir ●

Bağımsızlık ve Halk Demokrasisi mücadelesinde

yaratılan her değer değerimiz, verilen her şehit şehidimizdir

■ Ön Açıklama:

12 Kasım 1996 tarihinde faşist Türk ordusuyla girdikleri çatışmada, Çemişgezek Paşacık'ta şehit düşen DHKC gerillalarının soylu direnişini konu alan bu yazı bir TKP(ML) dava tutsağının anlatımıdır. Yazı DHKC dava tutsağınınca hazırlanmış ve bize ulaştırmıştır. Devrimci dostluk ve dayanışmanın güzel bir örneği olan bu yazı KURTULUŞ Gazetes'i'nin 65. sayısında da yayımlanmıştır. Başlık bize aittir.

"Tarih 10 Kasım 1996'ydi. DHKC gerillalarını arıyorduk. Kemal abi (Kadir Güven)'leri Eğinik (Çizmel) köyünde bulduk. Biz dost örgüt, TKP(ML), eylem yapacağımızı söyleyerek eylemden sonrakı olası düşman saldırılarına karşı operasyon çekilecek bölgelerde bulunmaları ve önlem almaları konusunda onları uyardık. Zaten ertesi gün Taner tarafına geçeceklerini söylediler.

11 Kasım günü eylem yapacağımız alana gittik. Dost örgütleri bilgilendirip onları operasyonlar konusunda uyardığımız için içimiz rahatı. Aynı zamanda düşmana darbe vuracağımız için sevinçliydik.

"Şahin Yuvası" diye kodladığımız noktada düşmanı beklerken, sabaha doğru düşman telsizlerinin hareketliliğini farkettik. 12 Kasım sabahı saat 09.00-10.00 aralarında kulagımıza gelen silah sesleri bizi endişelendirdi. Hemen pusu yerinden ayrılarak, tepeye çıktık. Telsiz kanallarından düşmanın ağladığını duyunca olumlu bir gelişme olduğunu düşünerek, hepimiz sevindik. Kendi aramızda hangi örgütün düşmana onları böyle ağlatacak denli büyük bir darbe vurduğunu tartışmaya başladık. Telsiz kanallarını dinledikçe, düşmanın yediği darbe ile şaşırıp kaldığını, operasyonu yöneten düşman komutanlarının içine düştüğü çaresizliği daha iyi anlıyorduk. Ve dinledikçe seviniyorduk. Çok geçmeden girdiğimiz bir kanaldan, "Kartal 21. Atom 6.46. Kartal 21. Atom 6.46." diye kodlu bir anons geçti. Telsizi kullanan yoldaş şifreyi çözerek düşman kanalına girdi. Kendisini düşman askeri gibi göstererek karşısıyla diyalog kurmayı başardı.

- Kartal söyle niye ağlıyorsunuz?

- Komutanım, bir subay, altı er ve bir uzman çavuş vuruldu. Ama onları gidip alamıyoruz.

- Ne oldu oğlum, niye alamıyorsunuz?

- Komutanım çok kötü yerde vuruldular. Ben böyle direnen terörist görmedim.

- Kaç kişi ve hangi örgütten olduklarını öğrenip bana bildir.

- Üç kişiler herhalde komutanım. Birinin vurulduğunu sanıyoruz.

- Diğerleri nerede, ellerindeki silahın markası ne?

- Komutanım Kalashnikov ama sanki dürbünü silah gibi kullanıyor.

- Peki ne yaptınız?

- Çemişgezek'ten bir panzer gelecek.

Telsizle konuşan yoldaş düşmanın durumunu farketmemesi ve rolünü devam ettirebilmek için karşındakini uyarıyordu gibi yapıyor.

- Oğlum diğer telsizi kullan.

- Komutanım diğer telsiz vurulan astsubayın elinde. Onun yanına yaklaşamıyoruz. Telsizi ve vurulan subayı almak için giden erlerden ikisi vuruldu.

- Tamam oğlum. Panzer geldiği zaman bana haber ver.

Düşman telsizle konuşanın kendi komutanı olmadığını, biz olduğumuzu anladı ve küfretelemeye başladı.

Bizi bir merak ve üzüntü sardı. Acaba çatışmaya girenler kimler? Şehit düşen kim? Biraz da sesli düşünürken bizi yanına çağıran komutan yoldaş içimizden on kişilik bir birim ayarladı. Köylüler bu birimi "intihar timi" olarak biliyordu. Hemen eşyalarımızı aldık ve Fındıklıhan tarafından Paşacık yönüne doğru hareket ettik. Çünkü silah sesleri Eğinik-Axtük tarafından az, çok az geliyordu. Eğinik'e vardığımızda, yine düşman telsizinden vurulanların üç kişi ve DHKC-SPB savaşçıları olduğunu öğrendik. Daha fazla bilgi alamadan telsiz konuşması kesildi. Dekke'ye vardığımızda bir helikopterin Paşacık köyünün aşağısındaki bahçeden kalktığını gördük. Gene telsiz konuşmalarından düşmanın çatışma alanında hiç silah bulamadığını, karantlık bastırıldığı için de hemen merkeze döneceklerini anladık. Şehit düşen gerillaların birinin 30-40 yaşlarında, birinin 20-22 yaşlarında, en son şehit düşen gerillanın da 16-18 yaşlarında ve çok direngen birisi olduğunu öğrendik.

Paşacık köyüne vardığımızda, anaların, yaşlıların, gençlerin ağladığını, ağıtlar yaktığını gördük. Bizim de gözlerimiz doldu. Şehit düşenlerin Devrimci Solcu olduğunu, düşmanı karşı büyük direnme gösterdiklerini, "teslim ol" çağrılarını karşısında "gelin siz teslim olun Parti-

Cephe'ye" diye cevap verdiklerini anlatarak konuşmaya başladı genç bir köylü. En son şehit düşene "general" diyorlarmış. Kod ismi öyle olmalı. Diğer gerillanın da kod adı Murat. Komutanlarının kod adı ise Kemal. Bunları köylülerden öğreniyoruz.

Bizim yoldaş, hemen orada yanına yaşlı bir amca'yı alarak, konuşmaya başlıyor;

- Ne oldu amca diye soruyor. Amca bir yandan ağlıyor bir yandan da gururla göğsünü gere gere çatışmayı anlatmaya başlıyor;

- İşte Devrimci Solcular böyle çatışıyor. Askerler sürekli bağırıyorlardı. 'Gel teslim ol seni hemen hastaneye kaldıralım, sana hiçbir şey yapmayacağız. Asker sözü veriyordum' diyorlardı. Gerillalar karşılık olarak, 'asıl siz gelin Parti Cephe'ye teslim olun. Size hiçbir şey yapmayacağız. Hem de Parti Cephe sözü dediler.'

Amca bir yandan çatışmayı ve asker ile gerilla arasında geçen söz duellosunu anlatırken, diğer yandan da askerlerin kendi aralarındaki konuşmalarına değiniyordu. Amcaya şimdi gidip birazdan geri geleceğimizi söyleyerek, geldikten sonra olayı bize yeniden anlatmasını rica ettik. Amca ise "ben gerekli gördüğüm her şeyi her zaman anlatırım" dedi.

Köyden ayrılarak DHKC gerillalarının şehit düştükleri yere gittik. Düşman aynı hayvanlığına gene yapmış; şehit savaşçıların elbiseleri yırtılıp, parçalanmış, vucutlarından et parçaları kesilmiş. Çatışma alanı boş kıvan, elbise ve et parçalarıyla dolu. Şehit düşen her devrimcinin en ufak bir eşyası dahi büyük bir değerdir diye düşünerek, telsizden düşmanın bulamadığını öğrendiğimiz silahları aramaya başladık. Aynı zamanda yaralı ya da şehit başka gerillaların da olup olmadığını çevre kontrolü yaparak öğrenmeye çalışıyorduk. Bir süre sonra komutan yoldaş aniden, "A Timi hazır olsun, çatışmaya gireceğiz" diye talimat verdi. O an "bu akşam şehit düşen DHKC savaşçılarının direnişini devam ettireceğiz herhalde" diye düşünüp sevindim. Komutan yoldaşın bu talimat vermesine neden olan gelişmenin aşağı tarafımızda bulunan bir silahın parlanması olduğunu anladık. Komutan yoldaş o yana doğru dikkatlice sızma yapmamızı ve sızma yaparken de hemen ateş etmememizi, nitelik silahın yaralı bir gerillaya ait olabileceğini söyledi. Bunun üzerine, çatışmaya hazır bir şekilde, sürüne sürüne çatışmanın olduğu yere ulaştık. Parlayan kalashnikov marka bir silahtı. Alıp komutan yoldaşa götürdük. Komutan yoldaş ayağını bastığımız

noktadan kendimi hızla ileri doğru atmamı, orada bir şeylerin gömülü olduğunu ve bunun tuzak olabileceğini söyledi. Evet, taze bir toprak birikintisi vardı bastığım yerde. Ben, kendimi atamayacağımı söyledim. "O zaman yoldaşlar seni çeksinler" dedi komutan yoldaş. Fikir değiştirdim ve birden hızla ayağımı çektim. Hiçbir patlama olmayınca komutan yoldaş o noktayı bir kles süngüsüyle dikkatlice kazmaya başladı. Ben ve diğer yoldaşlar ise çevreyi aramaya devam ettik. Bir yoldaş bizi yanına çağırırdı. Bir taşın üzerine kanla yazılmış olan "DHKC-SPB" yazılarını gösterdi. Bu yazıyı "General Cem" yoldaşın yazmış olabileceğini düşündük. Çünkü en son şehit düşen oydu. Ardından komutan yoldaş "bakın ne buldum" diyerek bizi yanına çağırırdı. Komutan yoldaş kazdığı yerden iki adet silah çıkarmıştı. O an çok duygulandık. Slogan mı atalım, ağlayalım mı? Ne yapacağımızı şaşırdık.

Çatışma alanında bulduğumuz şeyleri yanımıza alarak, olayı daha ayrıntılı öğrenmek için köye doğru hareket ettik. Biraz ilerledikten sonra, bize doğru düşmanın geldiğini farkettilik ve oradan alelacele geri çekildik. Ertesi akşam ve ondan sonraki akşama kadar, operasyonun içinde kaldık. Olsak da geri çekilmeyecektik. Çünkü, 12 Kasım günü bir direniş yaşanmıştı ve direniş hissetmek için direnişe tanık olanlarla konuşmak üzere köye inmek istiyorduk.

14 Kasım günü Paşacık köyüne indik. Burada uzun süre kalmak tehlikeli olduğundan, direnişe tanık olan iki köylüyü yanımıza alarak, köyüne götürdük. Köye ulaştıktan sonra, yanımızda getirdiğimiz köylülerden biri olan yaşlı amca bize direniş anlatmaya başladı. Biz bir yandan da amcanın anlatımını belgelemek için kamerayı ve kaseti hazırlıyorduk. Diğer birimler de yanımıza gelmişti. Yedişer kişilik dört birim hazırlandı. Bu birimlerden biri Karataş yakınlarına diğerleri Güçler yakınlarına gönderilerek, köy dört-beş km'den çembere alındı. Ben kamerayı ayarlarken, yanımızda getirdiğimiz köylüler dışarıda bekliyorduk. Hazırlıkları tamamladıktan sonra köylüleri içeriye çağırdık. Güvenlik amacıyla kamerayı, köylülerin sadece sesini ve gövdesini alacak şekilde ayarlamıştık. Yani kameranın karartma sistemiyle köylülerin yüzleri görülmeyecekti. Bunu köylülere açıklayınca yaşlı amca "ben böyle bir olaya tanık oldum, yüzümün kapatılmasını istemiyorum" dedi. Amcanın bu isteğine rağmen tedbiri elden bırakmayarak çekiminde yüzlerini karartan kasetin başına "12

Kasım 1996 günü Paşacık köyünde ihbar yiyen ve şehit düşen yoldaşların direnişini anlatıyor. 25 Kasım günü bu örgütün savaşçılarına izletildikten sonra imha edilecektir" şeklinde bir giriş yaptıktan sonra kayda başladım.

Genç olan köylü anlatmaya başladı:

- 11 Kasım günü kapıyı çaldılar. Kapıya yaklaşıp, "kim o" diye sordum. Ve gelenlerin seslerini aldım. Kemal ve Murat idi. Köye sık sık geldikleri için onları tanıyorduk. Oturdular, yemek falan yediler. Murat ihtiyaçlarını almak için birkaç eve gidip geldi. Ardından Kemal babama, "biz gidelim amca" dedi. Anama, "Xatir be to ana" dediler. Anam da Kemal ve Murat'ı optuktan sonra "Uğur bo braymın" dedi ve çıktılar. Bir iki saat geçmeden, "General" dedikleri arkadaş geldi ve yoldaşlarının gelip-gelmediklerini sordu. Geldiklerini ve aşağıya doğru gittiklerini söyledim. "İyi akşamlar" diyerek gitti. Sabaha doğru askerin geldiğini farkettim ve evden çıkmadım. Ama pencereden dışarıyı seyreliyordum. Düşman bahçelere doğru hareket etti. Ben hemen anama "akşam gelen Devrimci Solcular çatışmaya giriyorlar, ihbar edilmişler ana" dedim. Anam ağlamaya başladı. Ve dışarı koştu.

Biz, köylü kirveye kimin ihbar ettiğini veya o gün kimin askerlerle konuştuğunu sorduk. Genç köylü:

- İhbar edilmişler, çünkü on gün önce TIKKO'cular da, PKK'liler de burada ihbar yediler. Askerler kapıyı çaldılar ve "akşam hangi grup geldi" diye sordular. Ben hiç kimseye rastlamadığımı, hiç kimsenin köye gelmediğini söyledim. Asker bize "bak şimdi nasıl teslim alacağız onları" dedi. Anamın ağladığını görünce "teyze niye ağlıyor?" diye sordu. Ben de sizden korktuğu için dedim. Asker gitti. Ve ilk silah sesleri geldi. "Teslim olun" çağrısına, Kemalgil silah sesleriyle cevap veriyorlardı. Babam ve ben yapış yapış çatışmayı ve direnmeyi izliyorduk. Askerler ağlayıp bağıyorlardı. Bir asker, "çatışma bitsin de anamı babamı arayacağım" diyordu. Bir diğeri de "karımı ve çocuklarımı özledim, eğer burada şehit olmazsam onları arayıp hasret gidereceğim" diyordu. Kendi aralarında böyle sesli konuşuyorlardı. Ben hiç korkmadan babamla çatışmayı izliyordum.

Biz, arada bir köylünün konuşmasını kesip sorular sorduk ve bu kasetin 25 Kasım günü imha edileceğini söyleyerek, hiç korkmadan çatışmayı tüm ayrıntılarıyla anlatmalarını istedik. Köylü kirveler ise; "Biz böyle bir direnişe tanık olduğumuz için gururluyuz. Bu yüzden hiç korkmuyoruz" dediler.

- "Siz bu çatışmayı izlerken birşey hissettiniz mi?" diye sorduk ilk olarak. Köylü:

- Hiç hissetmez olur muyum? Tabii ki bizim de kafamızda gerillaların direnişi vardı. Hani İstanbul'da mı nerede? Bir tane kız vardı ya. Grup Yorum'un kasetinde. Hani camı kırıp bayrağı çıkarıp

slogan attı ya. Kemalgil de O'nu anlatıyorlardı bize. Diyordu ki; "Bak amca, bizim Türkiye'nin her tarafında direnişimiz var. Eğer gerekirse biz de direniş yaratıp o geleneği sürdürürüz." Biz köylü olduğumuz için fazla anlamıyorduk.

- "Çatışma bittikten sonra ne oldu biz gelene kadar" diye sorduk. Köylü:

- Vallahi saat ikiye mi, üçe mi geliyordu? Panzer geldi. Daha çatışma sürüyordu, öğrendiğime göre Kemal ile Murat şehit düşmüşler, sadece "General Cem" yaralı kalmış, O'da çatışmayı sürdürüyordu. Panzer geldi, vurulan askerleri çekti. Vallahi oğlum, 8-10 tane vardı, vurulmuştu.

"Ölüyooo, ölüyooo" diye bağıyordu askerler. Helikopter geldi, vurulan askerleri aldı gitti. Ondan sonra hemen gerillaların cesetlerini aldılar. Cesetlerin üzerinde hiçbir şey yoktu. Anadan doğma çıplaktılar. Askerler vucutlarına dipçikle vuruyorlardı. Bize, "Siz bu piçleri doğurmasanız olmaz mıydı? Bakın komutanımızı vardular, eğer ölürse bu köyü yakar, yıkarız" dediler. Ama biz hiç korkmuyoruz, çünkü ilk defa böyle bir çatışmayı gördüm ve gururlandım. Eğer teslim olsalardı halka ihanet etmiş olurlardı. Ama son mermilerine kadar çatışıp öldüler. Ben o zaman onların halk için savaştıklarına daha çok inandım.

- Pekî amca, düşman hiç silah buldu mu, ya da çevreyi aradı mı? Köylü amca:

- Yok oğul ne araması, korkudan hemen kaçtılar. Kendi aralarında "bunlar ölmüyor, biz vuruyoruz, onlar çoğalıyor hemen gitsek iyi olur" diye konuşurlarken duydum. Bir tane asker var, kolundan mı ne yaralanmış, geldi evde oturdu. Yan

Kadir GÜVEN

Komutanları mı ne vurulmuş?

- Pekî amca ihbar mı yoksa başka birşey mi?

Yaşlı amca,

- Bilmez olur muyum? Sizin arkadaşlarınız da burada kaç kez ihbar yediler.

komşum da o zaman oradaydı. Ben böyle birşey görmedim, benim bu adamlara saygım var. Hele o küçük yaşta çocuk yaralı olduğu halde, çatışmaya devam etti. Biz "teslim olun" diyoruz. O da kalkmış "asıl siz teslim olun" diyor. "Ulan nedir bizim, bu teröristlerin elinden çektiğimiz" dedi asker bize. Daha sonra bayıldı ve onu da götürdüler.

- Pekî amca, kim olduğunu biliyor ya da tahmin ediyor musunuz?

Yaşlı amca,

- Kimin yaptığını bilmiyoruz, kimsenin günahına da girmek istemiyorum.

Kasetin bittigini farkettiler ve köylülerle derin bir sohbet başladık.

Köylüler:

- Eğer bir daha böyle bir direnmeye rastlarsak

biz de katılacağız, diye iç geçiriyorlardı. Daha sonra ananın hazırlanmış olduğu sofraya oturmuşluk ki, nobetçi yoldaş komutanı çağırıldı. Alel acele birşeyler atıştırdık.

Komutan yoldaş bir birim hazırladı. Karataş ve Kinzir ormanlarında çatışma başladığını, yoldaşların zor durumda kaldığını öğrenmiştik. Hazırlanan birim hemen yola çıktı. Biz de hazırlandık tam gidecektik ki, diğer birim de Peyik karakolundan çıkan askerlerle çatışmaya girdi. Biz Gegüçler köyüne doğru yola çıktık. Sonra bizden ayrı düşen yoldaş geldi yanımıza, ve adlı DHKC'li arkadaşlarla karşılaşmış, şehitlerden dolayı üzgün olduklarını söyledi.

Aslan GÜLER

Kemaller'in o mermisi, halkların yaşadığı acıyı kusuyordu düşmanın üzerine ve benim o direnişi görmem, bir kez daha ne kadar doğru yolda olduğumu hissettirdi bana, haklılığımızı bir kez daha 12 Kasım'da dillere destan bir direnişe şehit düşen, bu yoldaşlar sayesinde daha iyi hissettim.

Ertesi gün ya da sonrasi gün, 'da buluşmamız için randevu verdiklerini söyledi.

Hemen yola çıkmamız gerekiyordu, yorgun ve üzüntülü olduğumuz için yol oldukça uzadı. Bitmek bilmiyordu. Sonunda DHKC'li arkadaşlarla buluştuk ve silahları onlara teslim ettik. Ardından olayın gelişimini anlattık. Arkadaşlardan biri kendisinin rahatsız olduğunu ve Cem'i, Kemal Abi'lerden ilaç alıp gelmesi için gönderdiğini, daha sonra Kemal Abi'nin telsiz bağlantısı kırarak, hava aydınlandığından ilacı ancak ertesi gün gönderebileceğini bildirdiğini söyledi. Daha sonra yanındaki arkadaşla Karataş köyü tarafına geçtiklerini ekledi. Arkadaşların çok üzgün olduklarını görünce, şehitlerin 12 Kasım Direnişinin kahramanları olduklarını, bir gelecek yarattıklarını söyleyerek onları teselli etmeye çalıştık.

Bu direniş tam bir ay anlatıldı köylerde. Herkes Kemal, Murat ve Cem'in direnişlerini anlatarak onlardan gurur duyduklarını söylüyorlardı. Tabii biz de böyle bir direnişe tanık olduğumuz için mutluyduk. Ben şu an Malatya esir kampında o direnişi düşünüyorum. Sanki daha bir saat önce şehit düşmüşler ve şu anda o direnişin silah sesleri kulağımda, o kızıl mermilerin seslerini unutamıyorum. Böyle bir direnişe tanık olduğum için gurur duyuyorum. Evet, ben "bir ay konuşuldu bu direniş" diyorum. Çünkü Dersim halkı her an, her dakika bir çatışmaya tanık oluyor ve bu çatışmalarda yeni direnişler doğuyor. Dersim halkı her an bir çatışma ve bu çatışmadan doğan bir direnişte Kemaller'in, Savaşlar'ın, Muratlar'ın, Hülyalar'ın, Ekrem'lerin direnişine tanık olacaktı gibi teltikte bekliyor ve gelecek haberleri köy köy, ilçe ilçe, il il anlatıp düşmanın korkaklığını, çaresizliğini, güçsüzlüğünü anlatmak için dağlara bakıyorlar. Çünkü yaşlı amcanın, ananın, "38'de çektikleri acıların sona ereceğine inanıyorlar. Yaşlı amca Kemal Abiler'i anlatırken bile bize, "Bak oğul düşman buradan geldi, buradan ateş etti. 'İmdat' çağlıkları arasında çaresizce ağlayarak gitti" diyordu.

Kemaller'in o mermisi, halkların yaşadığı acıyı kusuyordu düşmanın üzerine ve benim o direnişi görmem, bir kez daha ne kadar doğru yolda olduğumu hissettirdi bana, haklılığımızı bir kez daha 12 Kasım'da dillere destan bir direnişe şehit düşen, bu yoldaşlar sayesinde daha iyi hissettim.

Direnişin adı Paşacık

Hava soğuk ve sisli

Aydınlattı ortalığı kızıl mermi

Sıcaklığı ısıttı Dersim dağlarını

Kasım ayını yeşillendiren

Bu toprağı sulayan üç yiğit

Kanlarıyla 12 Kasım direnişini

Yazan

Kemal, Murat, General Cem.

Erkan DİLSİZ

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● GERİLLA SAVAŞINDA İLK KİTLESEL KAYIP: DOKUZLAR

SÜRÜYOR SAVAŞ!...

Faşist diktatörlüğün 75 yıllık iktidarı ve açık katliamcı kimliği ortadadır. Kürt ulusuna, Ermenilere yönelik soykırımlar, yoksul emekçi halk kitlelerine yönelik ekonomik ve politik terör, işçi, memur hareketlerine karşı saldırı ve katliamlarla ömrünü uzatmaya çalışan faşist Türk devleti, son 20-25 yıllık süreç içerisinde her geçen gün imlenen toplum-

cek, yaygınlaşacak, biliyorduk. Ve yıl 1986'ya gelindiğinde, ilk kitlesel kayıplarımız verdiğimizde, ister istemez dönüp bir geriye, tarihimize baktık. Dokuz partizan tek beden olup düşmüştü toprağa; önder İbrahim ilk kıvılcımı tutuşturduğunda, toplam o kadar varmıydık acaba diye sordu en gençlerimiz... 1 Ağustos, 1 Ağustos 1986... TKP(ML) önderliğindeki TİKKO, tari-

ce çıkarılması açısından da bir dönemeçti.

'86 1 Ağustos'unda, gerilla bölgesine aktarılan yoldaşları karşılayan, Doğan MEMİÇİL yoldaş komutasındaki gerilla birliği, yeni gelen yoldaşları alıp diğer birliklere aktarmak üzere Munzurları aşarak Ovacık Topuzlar köyüne geldiğinde, sabah olduğundan konaklamak durumunda kalmıştı. Sabahın er-

Sayısal ve teknik olarak çok üstün olan düşman askerlerine karşı gün boyu devam eden çatışmanın sonunda Doğan MEMİÇİL, Cumhur İÇÖZ, Ali DEMİR, İmam UTAN, Yusuf YILDIRIM, Süleyman KAYA, Yusuf TOSUN, İsmail KAYA, Cahit OĞUZ yoldaşlar şehit düştü. Düşman, ilk kez dokuz partizani birden katletmiş olmanın sevincini yaşıyordusun, yoldaşların öfkeleri bileniş, serpilmiş tohumlar yeşermeye başlamıştı bile.

Aradan dört ay geçmemiş ki 22 Kasım 1986'da, yedisi Konferans delegesi kadrolar olmak üzere, ikinci bir dokuzlar'a sahne oldu gerilla bölgesi. Yıllar geçtikçe, dokuzlar onkiler, onkiler onüçler oldu. Her defasında, daha bir inançla, bilinçle ve kinle yürüdük, yürüyoruz.

Her kitlesel verilen kayıptan sonra, düşman kendi kayıplarını gizledi. Moral bozmak, güven sarsmak, yığınlar tohumları ekmek için propagandalarla girişti. Geçici askeri başarısını abarttı. Ama sonunun gelmekte olduğunu hiç bir zaman gözlemeyi başaramadı.

Halkımız da çok iyi biliyor ki, bir ke-re tohum serpilmiştir. Baskı, vahşet, sömür, katliamlar sürdükçe halkın bağrından yeni filizler doğacaktır. Her kayıbmızdan sonra öfkeler kuşanıp devrim yeminleriyle doldururuz yerlerini. Dokuzların, onların, onükilerin, onüçlerin destansı direnişlerinden öğrenmesini bilelim yeter ki. Yüzer yüzer, biner biner gidebilmesini, omuz omuza sonuna dek savaşmayı, meydan okumayı bilelim, er geç yıkılacaktır faşizm ●

İmam UTAN

Ali DEMİR

Cumhur İÇÖZ

sal ve ulusal kurtuluş mücadelesi özellikle de gerilla savaşı karşısında çözülme ve acz içerisinde.

TKP(ML) önderliğinde süregelen devrim ve komünizm savaşımında, içerisinde dört genel sekreter, nice önder kadro, komutan ve üyeleri de olmak üzere, yüzlerce şehit verildi. Birer, ikiler, üçer şehit düşenlerimiz oldu. Onar onar, yüzer yüzer hatta biner biner de gidenlerimiz olacağını biliyorduk. Ancak, halklık, halk savaşçısı, halkın savaşçısıydık. Parmak ile sayılmayan, kırmak ile tükenemeyendik. Halk savaşı boyutlanacak, gerilla savaşı yükseli-

hindeki ilk kitlesel kaybını veriyordu. Biliyorduk... Biliyorduk ama yüreklerimiz yandı. Dokuz yoldaşımızı birden verdik toprağa ve kinimiz bilendi bilendi bilendi...

"İlk"ler, birer başlangıç ve çığır dırlar. İlk kitlesel kayıp, mücadelenin geldiği aşamayı, içinde bulunduğu koşulları, sürecin neresinde olduğumuzu, devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkilerin boyutunu vb. pek çok şeyi kavrayabilmek açısından önemli bir gösterge olmuştur. Aynı şekilde, savaşın ve düşmanın gerçekliğinin, yapılması gerekenlerin, görev ve sorumlulukların bilin-

ken saatlerinde konvoy şeklinde köye giren düşman güçleriyle muharebeye girdiler. On kişilik birliğin yarısı silahlı, kalanı ise silahsız ve tecrübesizdi. Buna karşılık yüksek moral ve sloganlarla çarpışırken, düşmandan silah ele geçirmenin sabırsızlığını yaşıyorlardı. Topuzlar'da devam eden çatışma, Hanuşağı ve Söğütü köylerini de içine alarak genişledi. Komutan Doğan yoldaş, silahlı yoldaşları çatışmanın dışına çıkarmak için talimat verirken bir yandan da çatışma sürüyordu. İstikamet belirtilip çatışma dışına çıkarılan yoldaşlar daha sonra pusuya düşürülüp, katledildi.

SELAHATTİN DOĞAN

ŞUBAT AYI ŞEHİTLERİ

Selahattin Doğan 5 Şubat 1978 yılında İstanbul'da yaralı olarak yakalanıp işkenceye, Yunus Koç 2 Şubat 1979 yılında Kars'ta jandarma tarafından taranarak, Ali Çelik 2 Şubat 1990 yılında Dersim'de çatışmada, Hüseyin Demir, Hüseyin Yıldız, Erdoğan Karataş, Cemile Sevgül, Aynur An, Suna Ay, Yazgülü Kiliç, Emine Akyüz, Hidir Aksakal, Hidir Topçu 2 Şubat 1990 yılında Dersim'de çatışmada, Ali Demirdağ 3 Şubat 1993 yılında Dersim'de çatışmada, Ali Ekber Batasul 4 Şubat 1993 yılında Dersim'de çatışmada, Barbara Anna Kistler 7 Şubat 1993 yılında Dersim'de çatışmada, Aliksan Yalçın 10 Şubat 1993 yılında Dersim'de çatışmada, Feride Yıldız, Arif... 6 Şubat 1995 yılında Dersim'de çatışmada ve Salih Güneş 1 Şubat 1993 yılında Adana'da samimiyetle inandıkları Marksizm-Leninizm ve Maoizm bilimi ışığında partizanca savaşarak şehit düştüler.

BARBARA ANNA KISTLER

...Bizimdir bu dünya
Bu kavga durmaz yolda
İzn vermezsin yoldaşlar!!
Kalkanın yüreklerin ateşi
Doldurun umutsuzluğun çukuruna
Kızgın lavların coşkununu
Kuşatma saatidir şimdi yüreklerin doruklarını
Huber salın dört bir yana
Kuşana canlar kuşana
Yollara düşüle
Dağlara çıkıla
Ateşler yakla kavga günüdür
Günüdür hey, serden geçme günüdür

Töre

Barutun, kurbanın, öcün günüdür
Ağlesin anaları, analarımızı ağlatanların
Ve yıkılsın dünyaları
Dünyamızı karartanların
Kavganın töresi bu
Kan kanla yıkanacak
Al kanlı gömleklerle hedefe varılacak
Kuldir başını hak
Kökleri yeraltı sularında
Alın dudaklarında şafağın
Açtı açacak kızıl gencisi dünyaların...

Garip Şahin

HÜSEYİN YILDIZ

HÜSEYİN DEMİR

EMİNE AKYÜZ

HİDİR AKSAKAL

CEMİLE SEVGÜL

ERDOĞAN KARATAŞ

YAZGÜLÜ KILIÇ

SALİH GÜNEŞ

İdeolojik donanım, arınma ve yeniden inşa sürecinde devrimci savaşımları boyutlandırmak için;

Devrimin kahraman kadınlarından öğrenelim!

Dünya, önümüzdeki yüzyılın ilk çeyreğinde ciddi gelişmelere gebe. Bu gelişmeler güneşin sofrasına oturmak için olmadık fırsatlar sunmaktadır. Bu fırsatları değerlendirebilecek biricik güç ise Maoizmdir. Gelişen tüm tarihi süreçler Maoizmin doğruluğunu ispatlamıştır; ispatlamaya da devam ediyor. Hayal dünyasında dolaşanları bu gerçeği göremeyenlerdir.

Dünya Maoist güçlerinin bu süreçte oldukça iyi ve sağlam hazırlanması, dünyanın çalkantısını etkilemeye ve ona yön verme açısından oldukça önemlidir. Bizler açısından ise bu, Kardelen Harekatı'nın ikinci aşamasının başarıyla tamamlanmasına ve üçüncü yıllık plana geçilmesine bağlıdır.

Yığınların, kaçınların ve taşıyıcılığın at oynattığı bir dönemde, büyük bir atılım ruhıyla başlattığımız Kardelen Harekatı'nın birinci aşaması olan Karşı Devrimci Hücre'nin fiziki imhasını esas olarak tamamlayıp, ikinci aşamaya geçmiş bulunuyoruz. Çok daha can alıcı önemde olan ikinci aşama, arınma ve kazanma sürecidir. İkinci aşama, yaratılan tahribatları gidererek iç düşmanlaşmayı alt etme sürecidir. İkinci aşama, ideolojik donanım, arınma ve yeniden inşa sürecidir. Bu süreç, düşmana karşı mücadeleyi tatil eden iç cebelleşme süreci değildir. Aynı zamanda düşmana karşı mücadelesini sürdüren iç sorgulama sürecidir. Diyalektik olarak birbirini tamamlayan bu yönlerden esas olan sorgulama ve arınmadır.

Mücadeleyi tatil etme, ormanın ve dağların sonsuzluğunda seslerin eko yapıp donmeyeceği garantisizlikle tüm olumsuzlukları bir vedere fatura etme gayretinde olmayan Partizanlar, her süreçte olduğu gibi bu süreçte de, "Dün Bizimdi, Gün Bizimdir, Zafer de Bizim Olacak" şiarının sağladığı donanım ile devrimci savaşı sürdürmekte ve şehitler vermektedir. Büyük ve kadrosal kayıplarda verebiliriz. Yazılan bir tarih ve manifestoya; bizler de bu manifestoya ge-

liştirip dünyaya yayabiliyorsak bu çok ta önemli değildir. Çünkü Başkan Mao bize şunu öğretmiştir: "Nerede mücadele varsa, orada fedakarlık vardır, ölüm de olağan bir şeydir. Ama halkın çıkarlarına, halkın büyük çoğunluğunun acılarına ilgi duyduğumuzdan halk için ölmek, ölümümüze bu

tüm anlamı vermek demektir." Ve bu ölümün karşısında Başkan Mao bize şöyle demiştir: "Binlerce, onbinlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarıya kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim!"

Bu bilinçle hareket eden Partizanlar için ölüm nekâ!

Bir hiç olan ölüm, şimdi de Tokat Erbaa'da diz çöktü.

Düşman, gerilla savaşını "marjinalleştirme" ve "etkisizleştirme" hedefiyle operasyonlarını ve yeni düzenlemelerini uygulamaya çalışmaktadır. Gerilla savaşını bir bütün olarak bitiremeyeceğini itiraf etmek zorunda kalan düşmanın "marjinalleştirme" hareketleri de boşa çıkacaktır. Çünkü, bu ülkenin toprakları ve bu topraklardaki insanların rahmi öylesine bereketlidir ki, nice yığıtlar yetiştirmektedir. Çünkü, "bu ordu, yılmaz bir ruha sahiptir ve bütün düşmanları altetmeye ve asla teslim olmamaya kararlıdır. Durumlar ne kadar zor ve çetin olursa olsun bu ordu da son er kalsa bile, o savaşa devam edecektir." Tarih bunu defalarca kanıtlamıştır.

Kandıra'lar ile Türk ordusunu kırmızı alama geçiren, Şiran'lar ile devlete çok vuruşlar yapan; 104 saatlik muharebelerde Şehri Amed'de "sa-

Fatma ÇİFTÇİ (Zelal)

vası gibi çatırma" dedinen; "acele posta servisi"yle Muhsin Bodur'ları postalayan ve "Bir Dersim Yetmez, Bir Dersim Yaratmalıyız" şiarı ile yeni bölgelere açılarak devrimci savaşı yükseltmeye çalışan TKP(ML)'nin tarihi, buna tanıklıktır. 1990'da bu şiarla hareket

eden TKP(ML),

Amed ve Karadeniz hatlarını zorlayıp yerleşmeye çalışırken, Dersim'de de savaşı ivmelenmeye çalışıyordu. Bir yandan muharebeler giriyordu, bir yandan ordusuna yeni savasçılar kaydediyordu.

Fatma Çiftçi (Zelal) yoldaş boylesi bir süreçte mücadeleye katılmıştır. Mayıs 1991'de TIKKO'ya katıldığı gün, içinde yer aldığı gerilla birliği Aliboğaz'da bir muharebeye tutuşmuş ve tarihe Aliboğaz Çatışması'na kaydetmiştir. Ovacık'ın Kakper Köyü, Xinzori mezarında yoksul bir Kürt köylüsünün çocuğu iken gerillaya katılan Fatma Çiftçi yoldaş, yigit bir kadın olduğunu o gün ispat etmiştir. Gerillaya yeni katılan bir kişinin pekala olumsuzluğa düşebileceği bu sınavdan, o başarıyla çıkmıştır. Henüz silahını dahi kuşanmamışken karşılaştığı bu zorlu muharebeden alınırın aklıyla çıkmış ve Ali Asker Doğan yoldaşın halk için nasıl şehit düşüleceğini öğrenmiştir.

TIKKO'ya üye olduğunda okumayazma dahi bilmeyen bu kahraman kadın, 1995'de TKP(ML)'ye üye olma onuruna erişmiş ve geçtiğimiz aylarda, Tokat'ın Erbaa muntakasından çıkan bir muharebede en yüksek mertebeye ulaşmıştır. Karadeniz'de Yıldız Çiçek(Kinem) yoldaş ile başlayan kahraman kadınlar geleneğinin sürdürücüsü olmuştur. Yedi yıllık mücadele sürecinde, Yel Dağı

süreci gibi nice zorlu süreçleri atlatan; partiyi içten baltalamaya çalışan hiziplere tavır alan, Karşı Devrimci Hücre'nin vesosyal dayanaklarının beynine indirilen kızıl çekici kavramaktan geri durmayan Fatma Çiftçi yoldaşın ölümüne, dünyanın en alçak merkeğini yapan bir ihbarcı sebep olmuştur. Bu alçaklığın hesabı gerektiği şekilde sorulacaktır.

C. Zetkin, R. Luxemburg ve Ç. Çing'lerden devralınan bayrak, Meriç Yakar yoldaş ile ülkemiz topraklarına taşındı. Devralınan bu bayrak, Türkiye-Kürdistan ve Karadeniz dağlarında Marksizmi öğrenen ve dünyayı yorumlamanın yanında, değiştirme mücadelesi veren kahraman kadınlarımızın elinde taşıyor. Şimdi onlardan öğrenmeye çok daha fazla ihtiyacımız var. Sadece mutfağa kapatılmış ve kocasına hizmetle görevlendirilmiş kadınlarımız değil, onları mutfağa kapatmış ve hizmetkar olarak gömüş düzen kulu erkeklerinde ihtiyacı var. Sadece bunların değil, biz devrimcilerin de öğrenmeye ihtiyacı var. Şehit önder Cüneyt Kahraman yoldaşın söylediği gibi, "Düzene İsyan Eden Emekçi Kadın, Devrim Doğurur!"

Hepimizin öğrenmesi gerekir. Fakat özellikle devrimci savaşımızda önemli çıkan olan ve devrimci savaşımıza oldukça önemli güç aktaracak olan kadınlarımızın, devrimin kahraman kadınlarından öğrenmeye ve Cüneyt Kahraman'ın şu sözlerine kulak vermeye ihtiyacı vardır.

"Toplumsal devrimin yigit savasçılar olarak, mevzilerindeki yerini alıp, ezilen, sömürülen, hor görülenler olarak değil, bütün bunlara karşı savaşında en ön saflarda yürüyüp öğrenen, gelişen, öğreten, yol gösterenler olarak görevler üstlenmek ve 'sen kadınsın, hiç bir şey anlamaz ve hiç bir şeyi yapamazsın' diyenlere karşı yerine göre dille, yerine göre kalemle, yerine göre de tetikle 'ben kadınum, toplumsal kurtuluştan anlarım ve devrim doğururum diyerek yanıt verme cesaretini kendinde görmelisin. Çünkü sen ezilensin ve haklısın." ●